

ФАНТАСТИКА

СЕРИЯ

3000

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
БАРД

Стоунхендж... Великденският остров... Голямата пирамида...
Само след няколко дни загадките ще бъдат разгадани...

ЗОНА БЛИЗ

ИСТИНАТА

РОБЪРТ ДОХЪРТИ

РОБЪРТ ДОХЪРТИ

ЗОНА 51: ИСТИНАТА

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

НАЙ-ПОСЛЕ ЩЕ НАУЧИМ ИСТИНАТА ЗА ПРОИЗХОДА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО... НАИСТИНА ЛИ ИСКАМЕ ДА Я УЗНАЕМ?

Кивотът на завета... Екскалибур... Светият граал... Тайните сили на легендарните артефакти най-после са разкрити. Заложено е бъдещето на Земята. Хора и извънземни се борят за контрол над последната тайна: местонахождението на извънземния кораб-майка, нашият последен шанс за спасение. За командира на Зона 51 Майк Търкот залогът е по-голям отвсякога... защото тайната е погребана в блокираната памет на бившата му любима Лиза Дънкан.

Все още изтощен от извънземните войни, в които загиват повечето от хората му, Майк се хвърля в последния сблъсък — срещу извънземна армия, бореща се за пълна власт. Кодовете за изстрелването на ядрените ракети са в ръцете на извънземните и Земята е изправена пред ядрен холокост. Единствената разменна монета е корабът-майка. Когато започват да текат последните мигове, се разкрива поредната смайваща тайна. Залогът: нашият вид, нашето бъдеще, нашата Земя.

*На баща ми
Джордж И. Майър.
Благодаря ти за всичко.*

МИНАЛОТО

„Стоунхендж е също толкова самотен в историята, колкото и в голямата равнина.“

Хенри Джеймс

*Стоунхендж
528 г.сл.Хр.*

Ветрецьт над Солсбърийската равнина носеше над мегалитите гъст дим от дърво и горяща плът. Носеше и крясъците на осъдените и напевите на друидите. Слънцето беше залязло преди два часа, ала камъните бяха осветени от горящия дървен човек. Високата над петнадесет метра фигура бе направена от два дебели дънера, които изпълняваха ролята на основни подпори. Те минаваха през краката и стигаха до раменете, към които с железни клинове бяха закрепени напречни греди. Кожата беше от преплетени клонки и пръти.

В тази „кожа“ имаше хаос от тела, крайници и глави. Хората бяха натикани толкова плътно, че не можеха да помръднат. Някои бяха изправени, други настрани, трети с главата надолу — и изпълваха всеки метър от вътрешността на фигурата.

Около краката на дървения човек бяха натрупани снопове слама, които току-що бяха запалени, и пламъците облизваха прасците и бедрата, изгаряйки хората в тях. Техните мъчителни викове се смесваха с молбите на онези над тях, минаваха покрай ушите на жреците и жриците, които бяха заобиколили дървения човек и унесено пееха и танцуваха.

Около дървения човек имаше четири отделни групи, всяка ориентирана към една от посоките на света. Друидите от северната носеха жълти роби, които символизираха въздуха. Робите на западните бяха сини като водата. На източните — зелени като земята. А южните, между дървения човек и величествените камъни, носеха червени роби,

символ на огъня. След неотдавнашната смърт на крал Артур и неговия враг Мордред в земята бе настъпил хаос и друидите бяха излезли от скривалищата си, за да възобновят древните си обреди.

Всички в дървения човек бяха получили смъртна присъда през изтеклата година. Престъпници и неверници, хора, служили на краля в потискането на старите религии и събирането на данъците. Присъдата се изпълняваше тази нощ чрез пречистващия огън.

Изгарянето на осъдените беше само началото на тазвечерните събития. След като пламъците угаснеха, друидите щяха да се преместят на юг при изправените камъни. Въпреки че ги бяха обявили за свое свято място, никой от събралите се около дървения човек не знаеше кой и защо е издигнал вътрешните кръгове мегалити.

Имаше легенди естествено. За богове, царували над земя на сред океана, място, наречено Атлантида. За война между боговете, която скоро станала и човешка. За жреци, дошли в Англия отвъд морето. Някои разказваха за вълшебници и магьосници, местещи грамадните камъни със силата на ума си. Твърдеше се, че като млад, преди стотици години, кралският съветник Мерлин имал нещо общо с камъните. Шушукаше се дори за същества, които не били човеци, и за безсмъртните, ходещи по Земята, ала тези истории бяха свързани с приказките за феи, самодиви и други странни създания. Имаше даже поверие, че централните камъни са поникнали от земята като растения по повеля на боговете.

Пламъците пълзяха все по-нагоре по дървения човек и писъците се усилваха. Друидите също запяха по-високо. В мрака, настрани от жестоката сцена, слаба жена, увита в черно наметало, поръбено със сребро, водеше кон, теглец носилка, върху която бе завързана друга, по-едра фигура. Жената се препъна и едва не падна — само юздата ѝ помогна да запази равновесие. Плащът ѝ бе мръсен и дрипав, крачката ѝ — уморена, ала не можеше да има съмнение в решителността ѝ, когато продължи напред през външния пръстен мегалити.

Пламъците на дървения човек осветиха мъжа на носилката. Робата му беше разкъсана и окървавена, въпреки че отдолу носеше броня. Металът бе очукан и пробит. Лицето му беше сбръчкано от годините, косата му бе бяла. Безжизнените му очи сезираха право нагоре в звездния небосвод.

Комплексът, в който навлязоха, беше строен на етапи. В средата, накъдето се бяха запътили, имаше пет двойки камъни, подредени във формата на конска подкова. Всяка двойка се състоеше от два големи изправени камъка с хоризонтална плоча отгоре. В центъра на целия комплекс имаше плоча от слюдест пясъчник, която изпълняваше функцията на олтар за различните местни религии, процъфтявали за кратко преди да рухнат под бремето на годините. По-късно строителите бяха издигнали около първия втори пръстен от по-ниски петнисти доломити. И още по-късно бяха построили трети пръстен от пясъчникови блокове с диаметър тридесет метра.

Бе имало дори четвърти кръг от дървени колове, обграждащи целия комплекс. Стоунхендж беше достигнал върха си към 1100 г.пр.Хр. и тогава всички камъни от трите кръга, наред с четвъртия дървен кръг бяха стояли по местата си. По-късно бяха дошли римляните, които го бяха осквернили, тъй като основателно бяха смятали, че е средоточие на местните шамани, чиято власт се бяха опитвали да унищожат, също както Артур — хиляда и петстотин години по-късно. Римляните бяха съборили някои хоризонтални камъни и дори бяха успели да прекатурят част от вертикалните. Бяха изгорили външния дървен кръг, също както сега друидите изгаряха осъдените. Оригиналният олтар обаче беше устоял на всички посегателства през вековете.

Жената поведе коня с носилката към най-старата група камъни. Две изправени плочи, покрити с трета. Отметна назад качулката си и разкри набръчканата си кожа и сивата си коса, тук-там прошарена с черни кичури. Разкривените ѝ от артрит пръсти отвързаха носилката от коня.

— *Дълго чакахме, моя любов, и станяхме прекалено забележими* — прошепна тя на мъжа на език, който не разбираше никой друг на планетата. Все още не бе проумяла, че той не я чува и никога няма да я чуе.

Тогава забеляза мъртвия му поглед и за миг също се вторачи в звездите. После посочи с ръка.

— *Там, скъпи мой Гуалкмай.* — В двора на крал Артур го бяха познавали като Гавин. Беше участвал в битката при Камлан, където двамата водачи смъртоносно се бяха ранили един друг. Там бе получил

раните, които бяха изсмуквали живота от тялото му, докато тя беше пътувала, за да го доведе в Стоунхендж.

Ала не я плашеха нито раните, нито смъртта му. А повреденият амулет, който Гавин носеше на шията си под бронята. Той имаше формата на две молитвено протегнати нагоре ръце без тяло.

Точно преди последния си двубой с Мордред Артур бе нанесъл на Гавин силен удар с Екскалибур, беше пробил бронята и бе разсякъл амулета на две. При вида му я побиха тръпки и от очите ѝ бликнаха сълзите, които беше сдържала по време на едноседмичното пътуване. Обзеха я страх и скръб. Чуваше напевите, виждаше огъня на север и знаеше, че няма време за мъката си, защото друидите щяха да дойдат, за да отдадат почит на нещо, което не разбираха.

Тя леко прокара пръсти по повърхността на левия изправен камък. Скоро откри каквото търсеше и притисна дясната си длан към мястото.

За миг сякаш напевите на друидите и виковете на умиращите стихнаха. Всичко замръзна. После в камъка се появи очертание на врата. И се отвори. Жената хвана двата пръта на носилката и с усилие я задърпа към мрака пред себе си. Освободен от товара и усетил отвратителната миризма, конят препусна в нощта. Вратата незабавно се затвори зад жената и мъртвия и очертанията ѝ изчезнаха.

След седмица Стоунхендж бе изоставен. Там, където беше горял дървеният човек, имаше само студена пепел и почернели кости. Друидите бяха отишли зад хълмовете, за да се скрият от разбойниците, които бродеха наоколо. Това продължи векове наред. Камъните бяха виждали много нашественици, много поклонници. И щяха да виждат още повече в бъдеще.

Небето бе сиво и валеше слаб дъжд, навяван от студен вятър. На левия вертикален камък от централната двойка отново се появи очертание на врата. Тя се отвори и отвътре излезе жена в черни дрехи. Когато видя дъжд, си сложи качулката. Приличаше на старицата, която беше влязла, но с петдесет години по-млада. Вместо съсухрена от възрастта плът, лицето ѝ бе гладко и розово, косата ѝ — черна като катран. Тя вдигна лице нагоре и остави дъжда да се стича по кожата ѝ. Капките се смесиха с ручейчетата на сълзите ѝ.

Беше се опитала. Безуспешно, както се бе опасявала. Гуалкмай беше мъртъв. След всички тези години заедно. Тя се пресегна в камъка и измъкна носилката със завързаното отгоре ѝ старческо тяло.

Жената неохотно се отдръпна от входа и вратата се затвори зад нея, после изчезна. Тя бавно закрачи между камъните и излезе в равнината, като теглеше трупа. Подмина пепелта на дървения човек, без изобщо да му обърне внимание, и продължи напред. Когато стигна до един нисък хребет, точно преди Стоунхендж да се скрие от поглед, жената се обърна назад.

Беше привечер и дъждът бе престанал. Почувства се съвсем сама, слаба фигура сред огромна равнина. Приблужи се до един самотен дъб с изсъхнали клони, жив страж на мегалита. Взе дървена лопата и започна да копае гроб в пръстта. Трябваше ѝ цяла нощ, за да достигне нужната дълбочина.

Когато първите слънчеви лъчи колебливо помилваха хоризонта на изток, жената излезе от ямата. Робата ѝ беше мръсна, тъмната ѝ коса бе сплъстена от кал, нежните ѝ длани бяха целите в пришки.

Тя вдигна тялото на мъжа си и го спусна в дупката, която беше изкопала. Дълго държа дланта си върху лицето му и накрая неохотно се измъкна от гроба. Бръкна в джоба си и извади малкия разсечен амулет. Известно време се визира в него, след това извади изпод робата си верижка с подобен предмет, само че цял. Закачи повредения на верижката на шията си и го поддържа в длан, като галеше очертанията му. После погледна съпруга си и заговори на родния им език.

— *Десет хиляди години. Обичах те всеки ден от тях. И ще те помня и обичам още десет хиляди.*

И със сълзи на очи хвърли първата лопата пръст в гроба.

ОТ МИНАЛОТО ДО НАСТОЯЩЕТО

ПРОЛОГ

Земята

Зона 51 се намира на сто четиридесет и пет километра северозападно от Лас Вегас, на сред пустинята, на място, което няма друга стойност освен уединеността си и онова, което преди години беше скрито там. Пресъхналото езерно корито бе заобиколено от планини — земя, която правителството на САЩ беше обявило за държавна, за да засекрети обекта.

През Втората световна война в една пещера в планината Грум бил открит грамаден извънземен космически кораб — корабът-майка. И не само той, но и указания за местонахождението на девет по-малки атмосферни съда, наречени „лятащи чинии“ от пилотите изпитатели, които се научили да ги управляват. Изпитателните полети на лятащи чинии в годините след Втората световна война довели до множество съобщения за поява на извънземни и предизвикали предположения сред обществеността за скритото в базата в пустинята Невада. Повечето предположения били верни, но силно подценявали действителността.

Съществуването на Зона 51 още отначало било обявено за по-строга секретно от всичко друго в Съединените щати: незабавно създали комисия — „Меджик-12“ — за съхранение на извънземните артефакти, която с президентски указ получила правомощия, позволяващи ѝ да прави каквото пожелае. Цели петдесет години „Меджик-12“ пазила откритието в тайна от другите страни и американските граждани, опитвайки се да установи кой и защо е пратил този кораб.

За нещастие, членовете на „Меджик-12“ не успели да научат истината за извънземния кораб-майка: че преди повече от десет хиляди години Земята била посетена от извънземни, които се установили на голям остров в Атлантическия океан, легендарната Атлантида. И че

когато хиляди години по-късно пристигнали други извънземни от същия вид, аирлианците, избухнала гражданска война.

Първата група извънземни била предвождана от Аспазия, втората — от Артад. Войната завършила с унищожаването на Атлантида и временно примирие. Аспазия бил пратен в изгнание в една база на аирлианците под повърхността на Марс в Сидония, чиито аномалии отдавна бяха заинтригували човешките астрономи. Заради формата си, първите два обекта носеха прозвищата Лицето и Крепостта. Артад и неговите привърженици отишли в Китай под грамадната гробница на Циан Лин и също като народа на Аспазия, заспали криогенен сън.

Причините за войната между извънземните си оставаха загадка. По време на Третата световна война двете страни пратиха прокламации до Обединените нации. И двете твърдяха, че били пратени на земята да защитават човечеството от трета извънземна раса, наречена Рояка. И че противниковата страна се опитала да дезертира, да се скрие на Земята и да управлява човечеството като богове.

Въпреки Атлантическото примирие, през хилядолетията всяка страна продължавала да води тайна война. Страната на Аспазия се представлявала от Мисията, управлявана от периодично регенериран човек, известен като Сянката на Аспазия, който предавал спомените и личността на Аспазия на поколенията чрез „ка“, запаметяващо устройство, което можело да се актуализира като компютърен харддиск. Страната на Артад се представлявала от „очакващите“^[1], хуманоидни клонинги, и Сенките на Артад като крал Артур и Шъ Хуанджоу, първия император на Китай.

Двете групи тайно воювали през цялата човешка история и използвали хората като пионки във враждата си. Временното примирие започнало да се разкрива, когато по време на разкопки в южноамериканския обект Темилтепек^[2] комисията „Меджик-12“ открила компютър пазител и го закарала в тайната база на Зона 51 в Дулче^[3], Ню Мексико. Пазителите представлявали малки златни пирамиди, пръснати по света от аирлианците. Влизайки в контакт с човек, пазителят осъществявал пряк интерфейс разум/компютър, чрез който превръщал човека във „водач“, готов да направи всичко, за каквото го програмира компютърът. Членовете на комисията били „обладани“ и това накарало научната съветничка на президента Лиза

Дънкан да прати оперативния работник Майк Търкот да се внедри в Зона 51, за да научи какво става там.

Търкот научил, че по заповед на пазителя „Меджик-12“ подготвя полет с кораба-майка, най-вероятно до Марс, за да вземе Аспазия и неговите привърженици. Той също открил информация на Великденския остров, която показвала, че запалването на междузвездния двигател на кораба-майка ще привлече вниманието на Рояка и ще донесе гибел на Земята. Оперативният работник осуетил този план и между двете страни на аирлианците отново избухнала гражданска война, като човешката раса попаднала помежду им. Така започнала Третата световна война.

Преди войната Търкот и другите открили много неща, но все още не знаели до каква степен извънземните са се намесвали в човешката история. Разполагали само с ужасяващи прозрения за една странна, но истинска история на човечеството. Научили коя е причината за сблъсъка между Артур (Сянка на Артад) и Мордред (Сянка на Аспазия) в Древна Англия, за създаването и разпространяването на Черната смърт през Средновековието от привържениците на Артад, за възхода на СС в нацистка Германия, манипулиран от Сянката на Аспазия, за изобретяването на атомната бомба от американците въз основа на подобно аирлианско оръжие, открито под Голямата пирамида в Гиза в началото на Втората световна война, и за още много исторически събития. Всички те били резултат от опитите на една от двете страни да постигне надмощие в гражданската война между аирлианците.

Търкот и другите научили също, че някои човеци, които се спасили от Атлантида, образували група за наблюдение на извънземните. Известни като „наблюдателите“, те били едновременни жреци, които някога почитали аирлианците като богове и по-късно се опитвали да следят конфликта им през хилядолетията.

Търкот убил Аспазия и унищожил пристигащия му от Марс флот, но Сянката на Аспазия се бил скрил на Великденския остров с Граала и растяща военна сила. Той използвал нановирус и нанотехнология, за да превземе повечето американски тихоокеански кораби, нападнал Хавай и заплашил западното крайбрежие на Съединените щати. В Китай очакващите събудили Артад. Той се съюзил с китайското

правителство и го подкрепил в нашествието му в Тайван и Южна Корея.

Усилията на двете страни се провалили, когато групата на Търкот овладяла главния пазителски компютър и неговия ключ, Екскалибур, и изключила извънземните компютри. Артад и Сянката на Аспазия прекратили настъплението си на Земята.

Третата световна война беше кратка, но затова пък свирепа и опустошителна.

Сеул, столицата на Южна Корея, се превърна в призрачен град, ударен едновременно от китайски нервнопаралитични бомби и американско ядрено оръжие. Най-скромните изчисления показваха, че има поне три милиона жертви и четири пъти по толкова бежанци.

Половин Тайван бе обгорен от ядрен взрив в отчаян опит за възпиране на напредващите континентални сили, подкрепяни от Артад. Все още продължаваха да се водят разпокъсани бойни действия, докато тайванските войски преследваха и унищожаваша останките от вражеските сили. Поне два милиона загинаха в боевете на острова.

Мюсюлманите в Западен Китай се вдигаха на въстание, видели възможност в провалилата се подкрепа на Пекин за извънземния Артад. Битките продължаваха да бушуват.

Базираната на свръхсамолетоносача „Кенеди“ американска тихоокеанска спецчаст 80 се свързваше със спецчасти 78 и 79. Последните две се бяха освободили от извънземен контрол и бойците отново имаха свободна воля, след като нановирусът на Сянката на Аспазия беше престанал да действа, понеже не получаваше команди от пазителския компютър. Съединените щати отново господстваха в тази част на света.

Иран и Ирак все още воюваха и други държави в Близкия изток и Средна Азия продължаваха да са на ръба на войната, докато дипломатите отчаяно се опитваха да предотвратят катастрофата. Израел за пръв път в историята изцяло бе разгърнал ядрения си арсенал и само тази заплаха спираше съседните арабски страни да го нападнат.

И все пак светът бавно се отдалечаваше от пропастта на окончателната гибел и двете извънземни страни бягаха.

След разгрома на извънземните и техните привърженици Третата световна война официално свърши, въпреки че на Земята далеч не цареше мир.

Жертвите: най-малко дванадесет милиона убити, два пъти повече ранени и безброй бежанци.

Ако Първата световна война започнала с атентата срещу ерцхерцог Франц Фердинанд, Втората — с нашествието на нацистка Германия в Полша (макар че според мнозина началото ѝ всъщност трябва да се търси в края на Първата и Версайския договор), Третата световна война започна в далечната пустинна Зона 51 с откриването на извънземния кораб-майка. Това събитие разклати нестабилното примирие, което бе продължило хилядолетия.

До изригването на вулкана изтекоха петдесет години, но от гледна точка на вечността това беше сравнително кратък период.

За нещастие, въпреки че Третата световна война бе приключила, Първата междупланетна война с участието на Земята се очертаваше като съвсем реална възможност, факт, известен само на неколцина избраници. Но не и на човека, който беше извадил Екскалибур, ключа за главния пазител, от неговото скривалище близо до връх Еверест и сега седеше там в безсъзнание, умирайки от студ.

[1] В първите 6 книги — *Онези, които чакат*. Бел.Mandor. ↑

[2] В първите 6 книги *Джамалапитек*. Бел.rebu. ↑

[3] В първите 6 книги *Дълси*. Бел.rebu. ↑

НАСТОЯЩЕТО

1.

Връх Еверест

Майк Търкот ядосано замърмори. Нямахше друго желание, освен да го оставят на мира. Беше завит в топло одеяло и му бе много удобно. Неделна утрин в Мейн, единственият ден през седмицата, в който си беше вкъщи и не се налагаше да става по тъмно. Просто му се искаше да си доспи. Смътно си спомняше някакъв сън, настойчив, раздражителен шум в подсъзнанието му. Тъмнокоса жена с бяла роба, която стоеше на плаж. Гледаше го. Устните ѝ се движеха. Казваше нещо, ала той не я чуваше. Нещо в мястото обаче не бе наред. Сенките, водата. Изобщо не бяха наред.

Съсредоточи се върху устните ѝ и разбра, че много пъти е опитвал вкуса им. Бяха тънки и бледи, лицето — ъгловато. Познаваше я...

„Събуди се“.

Не я чуваше, по-скоро знаеше какво му вика.

„Събуди се“.

Търкот не искаше да се събуди. Не си спомняше някога да се е чувствал по-спокоен и да му е било по-удобно. Беше адски уморен, знаеше го, и колкото и да си почиваше, пак нямаше да му стигне.

„Трябва да ми помогнеш.“

Тя го бе спасила, знаеше го, макар че не помнеше подробностите. Знаеше също, че са вършили заедно много неща и са били на много места. И че отчаяно я е обичал. Това чувство го прониза и го откъсна от унеса му.

Търкот отвори очи, ала видя само бяла пелена. Запремигва и усети нещо мокро върху лицето си. Разтърси глава и постепенно осъзна, че кожата му е покрита със сняг. Обзет от паника, той рязко се надигна и от горната половина на тялото му се откъсна петнадесетсантиметрова снежна покривка.

Огледа се. Пропаст отпред. Скала отзад.

От двете му страни имаше тела. Замръзнали. Едното в черна роба, поръбена със сребро. Другото — в древна кожена ризница. И третото в алпинистки екип от началото на ХХ век — Санди Ървин, който беше изчезнал през 1924 година при изкачване на върха заедно с Джордж Малъри. С усмивка, завинаги замръзнала на лицето му. Това разтърси Търкот. Ако не се бе събудил, и той щеше да умре с усмивка на лице. Започваше да усеща студа. Нервните му окончания се събуждаха и го пронизваха с мъчителни болки.

Погледна надолу и едва различи меча върху коленете си.

Екскалибур.

Ключът за главния пазител, който беше активирал, като го бе изтеглил от ножницата.

Внезапно се върна в действителността. Яков трябваше да е на кораба-майка с главния пазител. Дънкан го нямаше. А самият той беше на връх Еверест.

До меча лежеше сатфонът, със замръзнала, покрита с коричка лед повърхност. Търкот сковано се пресегна, вдигна телефона и го прибра в канадката си. Студът затрудняваше и най-малкото му движение.

Наложи си да се изправи, здраво стиснал Екскалибур в дясната си ръка и пикела в лявата. Знаеше, че енергията, която му бяха дали амфетамините, се е изчерпала и количеството на кислорода в кръвта му намалява. Откога ли седеше тук? Не можеше да е от отдавна, защото все още усещаше дланите и ходилата си. Провери маската. Нямаше приток на кислород. Бутилката на гърба му сигурно вече беше празна.

Също толкова сигурно, колкото усещаше меча в ръцете си, знаеше, че не може да мине по скалния перваз, нито да се спусне по планината по същия начин, по който се бе изкачил. Отново погледна трите замръзнали трупа. И те го бяха знаели. И не се бяха събудили от последния си сън. Приятен последен сън.

Затвори очи и се опита да напрегне зажаднелия си за кислород мозък — въпреки непреодолимото изтощение и болка. По време на службата си в спецчастите многократно беше тренирал на големи височини и студ и сега се помъчи да си спомни наученото. Никога не се бе качвал толкова високо. Инструкторите му бяха втълпили едно нещо за планината: гравитацията може да е приятел или враг в

зависимост от това накъде се насочваш и с каква скорост. Трябваше да се спусне надолу, и то бързо. Погледна под склона Каншун откъм северната страна на Еверест. Гравитацията можеше да му е приятел, но само едно подхлъзване и щеше да пада адски дълго.

Имаше една единствена възможност. В известен смисъл Търкот се радваше, че не може да я анализира и да прецени вероятността за успех, тъй като не се съмняваше, че ще е малка.

Закрепи пикела на кръста си и закачи осигуряващото въже за найлоновия ремък на гърдите си. За миг спря, удивен, че е успял, за разлика от другите групи, опитали се да се доберат до меча. Тюлените, обладани от Сянката на Аспазия, китайците и очакващите, пратени от Артад, неговият партньор и бивш наблюдател професор Муалама, обладан от пипало от Рояка — всички бяха мъртви и труповете им бяха пръснати по планинските склонове.

Търкот хвана края на въжето, прерязано от тюлена, и се опита да го завърже на възел, за да не се измъкне от халката. Изпълнението на тази проста задача му отне почти десет минути.

После отново стисна пикела, опря гръб в скалата и погледна към ширналите се под него Хималаи. Беше тъмно, до утрото оставаха часове. Звездите сияеха в небето и луната се спускаше ниско на запад. Лъчите ѝ се отразяваха в покритите със сняг върхове. Тишината бе изумителна, дори нямаше вятър — негов постоянен спътник по време на изкачването. Никога не беше виждал по-мирна сцена. Ведра и смъртоносна.

Той скочи напред.

Първият елемент от катераческата конструкция, една закрепена за скалата халка, вече разхлабена от падането на Муалама, се откъсна. Подобно на разпран шев, въжето започна да се освобождава от халките една по една и Търкот се залюля. Ремъците се впиваха в бедрата и кръста му, ала той почти не усещаше болката.

Блъсна се в склона на Еверест, в отвесния Каншун. Продължаваше да пада. Ударът изкара и малкото въздух от гърдите му и той се задъха. Следващата халка издържа няколко секунди и по време на тази почивка Търкот се извъртя и се огледа наоколо, зяпнал за въздух. Северозападният хребет беше на двадесетина метра. Толкова близък, и все пак недостижим.

После халката поддаде и той рязко пропадна. Ефектът на махалото го залюля към хребета и Търкот стигна до последната халка, където хребетът се срещаше със склона. Тя издържа само миг, но достатъчно, та той да се ориентира: намираше се на по-малко от два метра от хребета. Съвсем близо, и все пак прекалено далеч. Търкот стъпи върху склона и когато последната халка се откъсна, се отгласна с крака, скочи настрана и с протегнатата ръка замахна с пикела.

Върхът на пикела се задържа за леда в самия край на хребета и Търкот се закрепил; въжето профуча покрай него. После се откъсна и той се плъзна, като отчаяно размахваше пикела. Той се заби още веднъж и Търкот увисна неподвижно. Завъртя се и погледна скалата.

Мъгляво осъзна, че когато въжето се опъне, тежестта му ще го откъсне от склона и ще го повлече надолу, където щеше да намери гибелта си.

Като се държеше с една ръка за пикела, той замахна с Екскалибур. Острието преряза въжето миг преди то да се развие докрай. Търкот замахна пак и мечът се заби дълбоко в скалата. Като използваше двойната опора на меча и пикела, той бавно се изтегли от отвесния склон върху скалния перваз. После измъкна Екскалибур и го притисна към гърдите си.

Претърколи се през острия ръб на хребета и се отпусна по гръб, задъхан и вперил поглед в звездите. Оставаха му още само осем хиляди и осемстотин метра.

Мексиканският залив

С една изоставена петролна платформа на деветдесет метра под водата беше скачен подводен модул. На стоманена носилка в модула лежеше Лиза Дънкан, някогашната научна съветничка на президента, която бе започнала разследването на „Меджик-12“ и Зона 51. Бяха я отвлекли от Зона 51 и я бяха примамили тук, за да се срещне с доктор Гарлин, който се представяше за член на новата комисия „Меджик-12“. Това се беше случило, след като се установи, че Лиза не е такава, каквато изглежда. Само че си оставаше загадка каква е всъщност. Докато се намираше под контрола на Сянката на Аспазия, тя бе пила от

Граала и сега беше безсмъртна, нещо, от което нямаше голяма полза в настоящото си положение.

Лиза Дънкан бе слаба и тъмнокоса. Носеше бяла роба. На главата ѝ имаше корона от три метални ленти — дъвен накит, изнесен от Египет от първосвещеника по време на Изхода. От короната излизаха проводници, свързани с предмет, поставен върху масичка на колелца до нея, още нещо — пренесено през пустинята преди хилядолетия: кивота на завета.

Обкованият със злато кивот беше висок деветдесет сантиметра и метър и двадесет широк. Върху отворения капак имаше два сфинксоподобни обекта със светещи червени очи. Проводниците от короната влизаха във вътрешния капак на кивота. Беше изваден тънък, допреди това скрит екран, разкриващ слабо заоблена черна повърхност. Точно под нея имаше двадесет и четири шестоъгълни бутончета, обозначени с руни.

Облечен в бяла лабораторна манта, среброкосият Гарлин стоеше неподвижно до кивота и наблюдаваше черната повърхност, по която играеха различни цветове. Лицето му бе безизразно, освен едва забележимото потреперване от лявата страна — непокорен мускул, който, изглежда, най-малко го безпокоеше в момента. От лявото му ухо се процеждаше тънка струйка кръв, но той не обръщаше внимание и на това.

Чернотата заискри и премигна. После се появи образ. Гарлин се наведе напред и се втренчи в него: покрит с белези кораб майка, издигащ се от повърхността на планетата. Наоколо гъмжеше от хора, съдржани от войници. За миг изображението се фокусира върху дете, излязло пред тълпата, после се понесе назад. Когато корабът-майка излетя, на екрана се очертаха материците. Гарлин забеляза детайлите.

Образът се промени: корабът-майка се движеше в космическата безкрайност и със свръхсветлинна скорост преминаваше от една скокова точка на друга.

Екранът почерня, после корабът-майка отново се появи, този път в периферията на планетна система. Летеше със субсветлинна, макар и все пак огромна скорост. Люкът на един от трюмовете се отвори и когато корабът минаваше край най-далечната планета, от него се отдели по-малък съд. Имаше форма на чиния с изпъкнал център и две големи капсули в задния край, които му осигуряваха енергия. Подобно

на кораба-майка, повърхността му носеше следи от битки. За разлика от кораба-майка, повърхността му не бе металически черна, а по-скоро сивкава. Корабът-майка се насочи обратно към скокова точка в далечния космос, а летящата чиния продължи към вътрешните планети.

Появи се образ на Земята. Съдът се приближаваше към нея. Гарлин пристъпи към екрана.

Дънкан изпъшка и се размърда — бореше се и с ремъците, и с нахлуването в ума ѝ. Изображението на съда и Земята изчезна.

На екрана се появи мъж. Набит, мускулест. Облечен в черен гащеризон с отличия на гърдите. Стоеше на морски бряг. Сянката му се разсейваше от двете слънца, разположени под различни ъгли. Във въздуха се стелеше жълтеникава мъгла. Водата беше идеално гладка, с възлилав оттенък. Мъжът протегна ръка напред и екранът угасна.

Той се появи още веднъж, този път облечен в древна броня. Металът беше очукан и окървавен. От раната на челото му се стичаше кръв. Но мъжът се усмихваше, в очите му танцуваше жажда за бой. Тук хвърляше само една сянка. Дърветата зад него пъстрееха в огнените багри на есента.

Гарлин се намръщи. Връзката на Дънкан с този човек бе силна, изключително здрава, по-могъща от въздействието на кивота на завета. На него му трябваше местонахождението на кораба, който току-що беше видял. Мястото, на което бе кацнал и на което сега беше скрит.

Той въведе нова команда.

Летящата чиния пак се появи на екрана.

Дънкан изви гръб. Ремъците леко се опънаха, после я върнаха обратно върху носилката. Тя замята глава. Изпъшка — гърлен звук на спящо куче, сънуващо кошмар.

Корабът изчезна и отново се появи мъжът. Този път в камуфлажна униформа. Гарлин се наведе напред. В мъжа имаше нещо различно. На устните на Дънкан за миг плъзна усмивка.

Гарлин затрака на клавиатурата и заповяда на кивота да потърси нужната информация.

Мъжът изчезна.

МИНАЛОТО

2.

Атлантида, Земята
10600 г.пр.Хр

Разположен в центъра на острова насред огромния океан, великолепният град на боговете бе заобиколен от концентрични пръстени суша и вода. На големия хълм в абсолютния център имаше златен палат с основа над километър и половина, който се извисяваше на повече от деветстотин метра в небето. Колкото и величествена да беше обаче, сградата не можеше да се сравнява с грамадния черен кораб майка, който се спускаше над нея. Повърхността на кораба бе абсолютно гладка, равна чернота, която сякаш поглъщаше слънчевите лъчи.

Сушата в околните пръстени някога се беше радвала на обилни реколти и по нея бе имало много селища, ала сега по-голямата част от земята беше почерняла от опустошителното въздействие на войната. Човешкото население бе намаляло, тъй като боговете бяха пратили много мъже на далечни битки и повечето така и не се бяха завърнали.

Улиците около двореца гъмжаха от хора, които настояваха да влязат в храма на боговете. Воини-жреци охраняваха портите на външната стена и имаха строга заповед кого да пускат вътре. Онези, които нямаха право на достъп, бяха сто пъти повече. Някои прозорливи граждани вече бяха на пристанището под палата и се качваха на платноходи, но повечето бяха насочили вниманието си към двореца и не желаеха да приемат, че настъпва промяна и боговете, който от памтивека управляваха света, няма да се погрижат за тях.

Пееха молитви, кадыха тамян и принасяха богати жертви на воините жреци, ала те не допускаха никого вътре, ако го нямаше в списъка. Скоро се оказа, че приемат само онези, които са се сражавали за боговете и са ги почитали с непоколебима вярност.

Корабът-майка увисна до горния етаж на двореца. Големият хангарен люк отстрани се отвори и от кораба се спусна тесен метален трап, който стигна до най-високата кула на храма. Жреците бързо се качиха по трапа и заеха позиции на входа на хангара. Две двойки жреци внимателно влязоха в кораба — носеха на раменете си дървени прътове, върху които беше поставен предмет, покрит с бял плат. След тях вървеше първосвещеникът, облечен в бяла ленена роба, синя туника без ръкави, обточена със злато, и пъстро наметало, което блестеше на слънчевите лъчи. То бе закрепено на раменете с два скъпоценни камъка, върху които бяха гравирани руни. Нагръдникът му беше инкрустиран с брилянти. На гърдите си първосвещеникът имаше два джоба, които излъчваха зеленикаво сияние поради поставените вътре камъни. Короната му бе направена от три метални ленти. Докато влизаха в кораба-майка и изчезваха в недрата му, той пееше на странен мелодичен език.

После пуснаха първите избраници — двама по двама, почти на бегом, нетърпеливи да намерят убежище.

Хората извън храмовите стени бяха видели да пренасят кивота на завета. Говореше се, че в кивота се пазел Граалът, носителят на безсмъртието, възможността, с която боговете от памтивека бяха залъгвали човека. Народът знаеше, че щом пренасят кивота и Граала, всичко се променя и го изоставят. Покрай стената избухнаха сблъсъци, тъй като мнозина от изоставените въстанаха.

Почти незабавно на кулата на двореца се появи малко златно кълбо. От него се стрелнаха златни мълнии, чиито експлозии убиваха не само смутителите на реда, но и стотици граждани. В резултат боевете бързо престанаха и товаренето на кораба продължи безпрепятствено.

След четири часа се качи и последният жрец. Трапът се вдигна и люкът се затвори. Корабът-майка се издигна на километър и половина над палата също толкова плавно и безшумно, колкото бе пристигнал. В предния му край се отвори по-големият люк на трюма. Двете крила на една от вратите откъм северната страна на двореца се разтвориха. Оттам излетяха два златни диска с изпъкнал център и диаметър десетина метра — в невидимото поле, което излъчваха под себе си, имаше грамаден черен сфинкс, дълъг над деветдесет метра от лапите до опашката. По-малките съдове издигнаха черния сфинкс и го вкараха

в трюма. Спуснаха го, после се понесоха обратно към двореца, пренесоха няколко шестметрови златни пирамиди и накрая една кървавочервена.

Когато всичко беше натоварено, люкът се затвори и корабът-майка полетя на югоизток. Прекоси океана, мина високо над Гибралтар и голия бряг на Северна Африка и стигна до тучна земя, през която течеше широка река. Спря над реката, трюмът се отвори и двете летящи чинии отново се появиха — носеха черния сфинкс в тракторното си поле. Спуснаха го в дупка, прогорена в платото Гиза, и направиха същото с червената пирамида.

После корабът-майка бавно се снижи над каменното плато. По трапа слязоха четиримата жреци с кивота на завета, последвани от първосвещеника. След тях вървяха хиляда души, повечето жреци и воители. Докато мракът обгръщаше кораба в черния си плащ, от него се измъкнаха и шест странни същества, високи над два метра, с червена коса, червени котешки очи и по шест пръста на двете ръце. Това бяха аирлианци, строителите на кораба-майка, раса, разпространила се из много галактики. Те влязоха през тайна врата в подземните камери, докато хората останаха на повърхността.

С това започна Първата ера на Египет, епохата на боговете под командването на аирлианската двойка Изиди и Озирис, които се криеха в мрака и щяха да управляват чрез жреците.

Вдигнаха трапа. Корабът-майка отлетя на изток през Червено море и спря при висок планински връх в южния край на пустинен полуостров. Там разтовариха златна пирамида и я скриха на място, специално приготвено за нея дълбоко в планината Синай. Заровиха там и няколко машини. Неколцина извънземни избутаха от кораба предмет, напомнящ на ковчег, който вкараха в камера много навътре в планината. После отвориха капака. Вътре лежеше възрастен мъж с бебешки гладка кожа и пусти очи, които не издаваха признаци на разум. Гърдите му бавно се надигаха и спускаха.

Водачът на извънземните, Аспазия, също се свърза с машината. Един от аирлианците я включи. Спомените, разумът и същността на Аспазия бяха прехвърлени в устройството. Извънземният водач се изправи, приближи се до ковчегата и погледна човешкото тяло, после отиде при машината. Извади от горната ѝ част медальон във формата на две протегнати нагоре ръце, „ка“. Сега той съдържаше всичките му

спомени, неговата личност и същност до момента на прехвърлянето. За миг го поддържа в шестопръстата си ръка, сякаш го претегляше, след това го върна в слота. Затвори капака върху тялото, настрои таймера на устройството, бързо излезе от камерата и се върна на кораба-майка. Оставяше всичко необходимо, което щеше да създаде неговата Сянка дълго след като той и противникът му потънеха в криогенен сън.

От Синай корабът-майка продължи пътя си по света и спря на още няколко места. Едно от тях бе най-отдалеченият от сушата остров в югоизточния Тихи океан, който щеше да стане известен като Рапа Нуи или Великденски остров. Там скриха друга златна пирамида дълбоко под угаснал вулкан. На острова бяха оставени неколцина човеци, а корабът-майка продължи на изток.

Друга спирка беше високо в Андите, където бяха спуснати още хиляда души и една пирамида. И един извънземен, Виракоча, който тайно щеше да управлява тази крайно негостоприемна земя. След още няколко спирки корабът се изпразни, останаха само екипажът и Аспазия. Накрая корабът полетя към най-слабо населения континент, Северна Америка, и към най-отдалеченото и пусто място на този материк.

Когато увисна до една гола планина, от носа му изригна златен лъч и проби достатъчно голяма дупка, за да се спусне вътре и да издълбае камера в здравата скала. С помощта на летящите чинии и техните тракторни лъчи екипажът разтовари подпори от друг трюм и ги монтира в пещерата. Големият кораб внимателно се спусна върху подпорите. Извънземните облицоваха пещерата с метал и покриха входа ѝ с каменна стена. Навън остана само една от златните летящи чинии. Угасиха двигателите на кораба-майка, включиха нискоенергиен сигнал и излязоха през тесен тунел, който запушиха с камъни. После се качиха на златната летяща чиния и отлетяха обратно за Атлантида.

Аспазия беше хвърлил семената, които натрапчиво щяха да преследват света през следващите десет хиляди години.

Два дни след заминаването на кораба-майка към Атлантида се приближи друг кораб, който по нищо не се различаваше от първия. В града имаше още хиляди хора. Макар че мнозина бяха напуснали

острова с платноходи, повечето бяха решили да останат, вместо да бродят в морето с глупавата надежда, че всичко може да се оправи.

Онези, които бяха останали, изобщо не забелязаха, че корабът-майка е друг, но разбраха, че нещо се е променило, защото вместо да увисне над двореца, той бавно кацна на полето край градските стени. Спусна се метален трап, ала на борда нямаше признаци за живот и от палата не излязоха жреци, които да наредят на населението какво да прави.

Неколцина смелчаци се качиха в кораба. Когато отново се появиха и казаха, че няма опасност, от града заприиха хиляди и се заизсипваха вътре. Това продължи часове. На трапа все още имаше стотици и наоколо се тълпяха десетки хиляди, когато металният мост внезапно започна да се вдига и люкът на трюма се затвори, разсичайки наполовина неколцината, опитали се да се вмъкнат вътре. Стотици други паднаха и се пребиха, а хилядите, останали на земята, ужасено заридяха, когато корабът набра височина.

Викове им се смесиха с тези на хората, които бяха останали в града, когато от покрива на двореца излетяха седем космически кораба — стройни черни силуети, очертани на фона на изгряващото слънце. Това бяха Аспазия и останалите му аирлианци. Корабите се издигнаха право нагоре и се скриха от поглед. Сега вече хората разбраха, че слуховете са верни — боговете наистина ги изоставяха.

Онези на земята усетиха изместването на въздуха, когато корабът-майка на Артад прелетя над тях и най-после спря над двореца. Хората по улиците в огромната му сянка падаха на колене и молитвено вдигаха ръце. Протегнали копия и мечове към небето, воините осъзнаваха безполезността на този жест. Капитаните на няколко забавили се кораба на пристанището припряно отплаваха с хиляди бежанци на борда.

На един от тях пътуваха мъж и жена — бяха изчакали да проследят разиграването на тази последна глава. Жената беше ниска, слаба и светлокожа. Носеше дълга до земята бяла роба, поръбена със сребро. Тъмната ѝ коса преждевременно бе прошарена със сиви кичури. Мъжът носеше кожена броня, защита на многото места, където беше разцепена от удари. Бе среден на ръст, но широкоплещест, с добре очертани мускули. В ръката си стискаше сабя с нащърбено острие, потъмняло от засъхнала кръв. Двамата не разговаряха и не

обръщаха внимание на отчаяно гребящия екипаж, който се опитваше да се отдалечи от Атлантида колкото се може повече. Не откъсваха погледи от кораба-майка и двореца.

Въздухът се наелектризира. По черната повърхност на кораба-майка заигра ярка златиста светлина и очерта дълги линии от единия до другия край. Те се събраха при носа му и се стрелнаха надолу в широк осемстотин метра лъч, който премина през всичко на повърхността и потъна в пръстта.

Падналите на колене отпратиха още по-пламенни молитви. Бягащите се затичаха още по-бързо. Гребците загребяха още по-усърдно. Някои воители напрасно хвърляха копията си нагоре и крещяха ругатни към боговете, които първо ги бяха изоставили, а сега ги унищожаваша. Мъжът и жената на кораба продължаваха да наблюдават събитията, сякаш ги бяха виждали и преди и знаеха какво да очакват.

По корпуса на кораба-майка отново пробяга светлина, събра се при носа и се стрелна надолу. Това се повтори десет пъти.

Последва миг на неестествена тишина, като че ли самата планета осъзнаваше края на нещо. Замълчаха дори молещите се.

И тогава Земята избухна. Ядрото на планетата под острова изригна нагоре в бърз и опустошителен взрив. Ударната вълна мигновено уби десетки хиляди. Други загинаха в бликналите потоци магма, които стигнаха почти до кораба-майка.

Воините вдигнаха щитовете си към магмата, но бяха изгорени в миг. Бащи и майки се хвърляха върху децата си, за да ги спасят, и умираха. Отначало взривът повдигна острова нагоре, ала после пръстта хлътна навътре. Океанът пое силата на експлозиите и се образува вълна с небивали размери.

На мястото на Атлантида остана само кипящо море.

Корабът-майка бавно се отдалечаваше и набираше скорост. Онези, които бяха наблъскани в трюмовете, не видяха случилото се, но опустошението имаше толкова гигантски мащаби, че те сякаш доловиха чувствата на загиващите си събрата и гибелта на родината си. Те стенеха, плачеха и се молеха, без да знаят какво ги очаква.

Мъжът на платнохода повика капитана и го посъветва да обърне кърмата право към връхлитащата вълна. Мъжът прибра меч си в изтърганата кожена ножница и се загледа във високата водна стена. Капитанът го послуша и докато другите съдове се преобърнаха и

потънаха, техният се издигна на гребена на вълната. Тя бе толкова висока, че всички на борда трябваше да се хванат за нещо, за да не паднат от кораба. Мъжът прегърна жената през кръста с яката си ръка, а с другата се вкопчи в дървения парапет.

Покрай тях прелетя надаващ крясъци моряк и изчезна в пенещата се вода. Пръстите на мъжа издържаха, докато другите от борда се откъсваха. И все пак корабът продължаваше да се носи върху високата вече над осемстотин метра вълна. Мъжът вдигна глава и видя гребена ѝ точно над тях. Корабът се издигна до върха и зае хоризонтално положение.

— Дръжте се! — извика мъжът на оцелелите моряци, докато се плъзгаха по по-полегатата задна страна на цунамито. Падането продължи повече от минута, ала накрая корабът стигна до сравнително спокойни води, все по-надалеч от вълната. Повърхността на океана беше осеяна с останки и трупове. Мъжът пусна жената, но тя продължи да се притиска към него. Двамата отпавиха поглед назад. На мястото на Атлантида нямаше нищо освен развалини.

— *Примирие, Гуалкмай* — накрая заговори на странния си език жената.

Мъжът, изглежда, разбра какво иска да му каже.

— *Те са неутрализирани. Вече не са богове.*

— *Засега.*

— *Времето е ценна стока, Донхад. Преди не разполагаме с време, но сега може би нещата ще се променят. Помогнахме за изпълнението на първия етап от задачата си. Аирлианците воюваха помежду си и по същество двете страни изгубиха.*

Донхад не изглеждаше убедена.

— *Но не е победена нито една от страните. А ти знаеш, че това примирие е фарс. И двете страни ще се опитат да използват водачи и сенки, за да...*

Гуалкмай вдигна ръка и тя млъкна.

— *Направихме каквото можяхме. И това е повече, отколкото се бяхме надявали. Спечелихме на хората тук време. И ще останем, за да помогнем в последната война.*

Той отиде при потресения капитан и му даде заповед. Носът на кораба се завъртя на североизток. Когато се върна, Гуалкмай забеляза,

че очите на жената блуждаят, сякаш се взира отвъд опустошенията около тях.

— *Отдавна е мъртъв* — каза той. Знаеше, че тя мисли за сина им.

— *Знам, но все още мога да скърбя* — отвърна Донхад.

Гуалкмай погледна замаяните моряци и бежанците на борда.

— *Всичко това, изглежда, донесе само скръб.*

Донхад тъжно кимна.

— *И ще донесе още преди да свърши.*

Корабът-майка прелетя над образуваното от експлозията цунами. Вълната вече бе висока над хиляда и двеста метра и се движеше с шестстотин и петдесет километра в час.

Корабът мина над европейския бряг и продължи на изток. Спря над сушата, разположена точно между Европа, Африка и Азия, над най-високия връх в този район, който щеше да бъде наречен Агри Даги, а по-късно Арарат, и спусна трапа. Люкът на трюма се отвори. Спасените се изсипаха навън — някои бяха стъпкани в желанието на всички да се махнат от кораба.

След като всички хора се запуснаха по склоновете на планината, корабът-майка, също като своя събрат в Северна Америка, издълба пещера до върха и екипажът го зарови в нея. Повечето спасили се човеци се разбягаха във всички посоки, но неколцина останаха на планината, задържани от старите си връзки с боговете.

Вълната в Атлантика се приближаваше към западния край на Африка. На все по-плиткото губеше скорост, ала височината ѝ се увеличаваше и когато стигна до сушата, почти се бе удвоила. Първият признак, че става нещо странно, беше необичайната гледка на оттеглящата се от брега вода. Рибата се мяташе на сухо и хората се втурнаха да я събират. За тяхно нещастие изчезналата вода бе всмукана от цунамито, — увеличи височината му.

Разнесе се грохот — най-страшната гръмотевица, която хората бяха чували, усилена хилядократно. После се появи водната стена. Движеше се по-бързо от всеки човек, дори настигахше птиците, които

бяха накацали по пясъка да пируват с рибата. Вълната се понесе по брега и опустоши повече от сто и петдесет километра от сушата — унищожаваше села, изкореняваше гори, пренасяше грамадни камъни на много километри.

След Африка вълната удари Европа, Северна Америка, Южна Америка и Гренландия със същите гибелни последици. Част от нея мина през Гибралтар. Макар и изгубила силата си, тя беше огромна, висока близо половин километър.

Атлантида, потопът и избавлението на хората на борда на корабамайка щяха да се превърнат от истина в легенда и да се предават сред човечите, които се разселиха по лицето на планетата.

НАСТОЯЩЕТО

3.

Великденският остров

Летящата чиния профуча по тунела, изплува на повърхността на езерото в кратера Рано Кау и изхвърча във въздуха. Сянката на Аспазия стоеше на пулта и когато чинията се издигна над кратера, с пълна скорост я насочи на запад.

Той оставяше зад себе си най-уединения остров на планетата с над десет хиляди бивши „роботи“, сега освободени от нановируса, с който ги беше заразил. Освен военни моряци имаше хора, пратени там от водачи, за да последват Сянката на Аспазия. След като хората бяха овладели главния пазител, той бе изгубил контрол над своя пазителски компютър, а оттам и над нановируса.

Ала беше безсмъртен, тъй като бе пил от Граала, който сега лежеше на пода до него. Вече нямаше да се налага да се превъплъщава чрез ка. Освен това оставяше след себе си шепата водачи, които бяха обладани от пазителските компютри и бяха дошли при него, когато ги бе призовал. Беше подвел новоосвободените да се нахвърлят срещу тях и след минути всички водачи на Великденския остров бяха разкъсани на парчета.

Сянката на Аспазия не се интересуваше от онези, които изоставяше. Той бе свободен от ка и най-после можеше да напусне този остров на затънтената планета. Въпреки че сега хората контролираха главния пазител, Сянката на Аспазия прекалено дълго се беше борил с тях, за да не е готов за всякакви изненади.

Циан Лин, Китай

Четирите метални дракона, носещи Артад и неговите кортади, излязоха от могилната гробница и поеха на запад. Хилядолетия след

влизането си в гробницата Артад бе готов да възобнови задачата си на Земята. Беше спал в очакване над десет хиляди години в най-дълбоката камера под планината.

Извънземният седеше на висока седалка и двуметровата му фигура се сливаше с очертанията ѝ. Шестопръстите му ръце управляваха пулта, а червените му очи наблюдаваха екраните. Изобщо не го вълнуваше това, че изоставя китайското правителство, с което се бе съюзил. Въпреки всички шансове хората бяха взели Екскалибур и бяха овладели главния пазител, а оттам — и неговия кораб-майка. Плановите му бяха осуетени и той знаеше, че има една-единствена възможност: да иде на Марс.

Беше видял какво са построили там оцелелите аирлианци. И знаеше, че това е решението на всичките му проблеми. После щеше да има време да постави хората на мястото им.

Кемп Роуи, Северна Каролина

През Втората световна война Единадесета въздушна дивизия се бе обучавала в Кемп Роуи. Десантниците от Сон Тай също се бяха подготвяли за десанта в Северен Виетнам на макета, построен до дългата писта. Десантниците от Делта Форс, които бяха провели злополучната операция за освобождаване на заложници в Иран, също се бяха обучавали там — сред севернокаролинските борови гори на запад от Форт Браг. Там се провеждаха и фаза I и фаза III от подготовката на новобранците от спецчастите.

Сега останалите от онези, които бяха действали от Зона 51, смятаха това уединено място за свой щаб. Като се имаше предвид, че Яков се намираше в Турция, а Търкот — на Еверест, както и че Че Лу и Муалама бяха мъртви, там бяха останали само майор Куин и Лари Кинкейд.

Двамата действаха в две свързочни коли, които командирът на Делта Форс, стар военен приятел на Търкот, бе докарал от недалечния Форт Браг. Колите бяха включени в секретната военна комуникационна система МИЛСТАР. Достъпът до нея позволяваше на двамата поне да се опитат да останат на хребета на вихрените събития.

Лари Кинкейд провери последните снимки от Марс, получени от космическия телескоп Хъбъл. Беше работил десетки години в ЛРД — Лабораторията за реактивно движение — и НАСА. Бяха го привлекли в Зона 51, когато се установи, че аирлианците имат древна база в Сидония на Марс. Оттогава той наблюдаваше активността на Червената планета и по-конкретно Сидония, както и неотдавнашния строеж на високия склон на Монс Олимпус.

Преди Яков да овладее главния пазител, строежът на Монс Олимпус, изглежда, бе напредвал бързо. Многобройни черни подпори пресичаха огромната яма, изкопана в горната част на вулкана. Кинкейд можеше да съди по сенките, че подпорите се издигат на десетина метра над земята. Върху повечето от тях имаше решетъчни конструкции, които му приличаха на паяжина с пролуки, запълнени с лъскава материя. Над ямата и решетките се издигаха три извити навътре кули, две от които — очевидно готови и абсолютно еднакви, докато третата беше малко по-къса и все още недовършена. Размерите им бяха поразителни, дори като се имаше предвид по-слабото гравитационно поле на Марс, само три осми от земното. Всяка от тях беше висока поне хиляда и петстотин метра, много над три пъти повече от Емпайър Стейт Билдинг в Ню Йорк. И бяха извити към центъра на ямата, като върховете им се доближаваха на четиристотин метра едни от други.

Въпреки огромните си размери, строежът не можеше да се сравнява с угасналия вулкан, до чийто връх се намираще. Монс Олимпус беше най-високата планина в Слънчевата система — издигаше се на повече от двадесет и четири километра над марсианския терен. Широчината на основата му беше почти петстотин и петдесет километра. Вулканът, наред с по-малките си събратя, образуващи масива Тарзис, беше толкова грамаден, че влияеше върху въртенето на планетата.

Роботите, които участваха в строежа, бяха принудени да прокопаят високия шест и половина километра насип около планината и да построят сто и шестдесет километрова рампа, за да си осигурят достъп до върха. Те идваха от Сидония и носеха материали от „Лицето“, което земните хора отдавна бяха забелязали на това място.

Нещо бе разрушено в Сидония, заключи Кинкейд. И сега го възстановяваха на много по-голяма височина. Като бе овладял главния

пазител, Яков беше изключил контрола, упражняван от сидонийския пазител върху роботите, и строежът бе спрял. Малко преди да завършат обекта, виждаше той — ала какъв обект?

Глождеше го някакъв спомен — беше сигурен, че е виждал такова нещо. Къде? Кога? И най-важното, какво? Той се замисли. Ако бе виждал такова нещо, трябваше да е някъде на Земята. Кинкейд изключи марсианската обстановка и се съсредоточи върху строежа.

Дълбока яма. С кули. И решетки.

И тогава внезапно го осени. Къде беше виждал такова нещо на Земята. В Пуерто Рико. Обсерваторията Аресибо — най-големият радиотелескоп на света. С диаметър над триста метра на площ от двадесет акра. Докато работеше в НАСА, Кинкейд го беше посещавал няколко пъти. Строежът му бе отнел три години — от 1960 до 1963, ако не грешеше. Аирлианците почти го бяха завършили за също толкова седмици, при това техният беше много по-голям.

Той взе снимката и отново я разгледа. Нямахше никакво съмнение. На Монс Олимпус бяха построили почти същото нещо, само че в невъобразимо по-големи мащаби. Той бързо направи няколко изчисления и стигна до поразителния факт, че марсианският телескоп ще е сто пъти по-голям от Аресибо.

Защо им трябваше толкова голямо устройство? Аресибо бе създаден, за да засича радиовълни от далечния космос. Дали аирлианците в Сидония очакваха да получат съобщение? От кого? И... Кинкейд се откъсна от блуждаещите си мисли, защото му хрумна нещо страшно. Макар че се използваше главно като приемник, Аресибо можеше да предава. Естествено тази му функция така и не беше намерила приложение, защото на кого можеха да предават, по дяволите? А и радиовълните бяха сравнително бавни в сравнение с междузвездните разстояния. Дори първите радиопредавания на Земята все още пътуваха към най-близката звезда.

Освен ако... Побиха го тръпки. Освен ако аирлианците не бяха способни да предават по-бързо от радиовълните. Може би по-бързо от светлината? В края на краищата, подозираше се, че корабът-майка развива свръхсветлинна скорост. И ако комуникационните им средства бяха съобразени с разстоянията между звездните системи...

Кинкейд се обърна към Куин, който следеше събитията по радиото.

— Трябва възможно по-бързо да се свържа с Майк Търкот.
— Ще ми се да можеш да го чуя, камо ли да се свържа с него.
Според мен няма да слезе от планината — отвърна Куин.

Мексиканският залив

Гарлин мина по коридора и спря пред вратата на асансьора. Тя бавно се плъзна настрани и отзад се показа втора врата. Той не обърна внимание на кръвта по пода, останала от израелските агенти, които бяха донесли кивота и след това бяха убити. Трупове им все още бяха там, прерязани надве в кръста. Гарлин отиде до отсрещната стена, като по пътя прескочи един от тях. Вратата се плъзна и зад нея се показа гладка, черна, слабо заоблена повърхност. Появиха се правоъгълни очертания, после вратата се спусна надолу към пода. Зад люка имаше съвсем къс коридор, завършващ с метална врата. Гарлин отиде при нея и въведе кода на панела отляво. Тя се отвори и се видя сферично помещение, широко около четири и половина метра, пълно с оборудване и осветено с мътнозелено сияние. В центъра му имаше висок подиум, върху който лежеше странно същество — сиво кълбо с диаметър около метър и двадесет. Многобройните му очи бяха равномерно разположени по тялото. Една от дългите му метър и осемдесет сиви ръце се протягаше нагоре и се поклащаше като кобра, готвеща се за нападение. Върхът на второ пипало влизаше в квадратна черна кутия. От други три чуканчета растяха по-малки пипала, все още не съвсем зрели. Няколко очи се обърнаха към Гарлин и проследиха приближаването му. Това бе извънземно от Рояка, последното нещо, което беше видял израелският агент Шерев, когато бе донесъл кивота на завета, убеден, че го предава на новата комисия „Меджик-12“.

Гарлин коленичи пред подиума, отметна глава и широко отвори уста. От гърлото му се появи сиво пипало — бавно изпълзя навън. Беше дълго почти два метра. Една от ръцете на кълбото се пресегна, стисна трите пръста в края на пипалото и го притегли към себе си. Пипалото се огъна и дебелият му край се закрепил за едно чуканче от предната страна. След секунди двете вече се бяха съединили.

Единственото мозъчно полукълбо в стъблото на пипалото предаде сведения на четирите полукълба в разузнавача на Рояка:

кивотът на завета функционира, но бавно. Мисловният щит около истинските спомени на Дънкан е пробит на отделни места. Проникването в истинската памет на Дънкан напредва, ала има да се желае още много, особено по отношение на действителната ѝ самоличност, цел и произход — неща от огромно значение за Рояка, както и тайната на нейното безсмъртие.

Детайлите за повърхността на планетата, които бяха показани на екрана на кивота, бяха пратени в черната кутия, представляваща компютърен процесор. Образите бяха анализирани и резултатът се получи след секунди. Родният свят на Дънкан бе открит сред информацията, събрана от Рояка през предишните хилядолетия. Знаеха също, че преди пристигането на флота оттам е излетял кораб-майка. Предполагаше се, че айрлианците са изоставили планетата с него. Това предположение изглеждаше грешно. На борда на кораба-майка не бяха айрлианците, а народът на Дънкан. Кое то повдигаше друг въпрос.

Айрлианците бяха известен противник. Роякът беше срещал хора, ала винаги лесно се бе справял с тях. Но хора, които бяха победили айрлианците? Не веднъж, а два пъти, както показваха неотдавнашните събития на планетата. Това беше нещо неизвестно. И тъй като опитът му обхващаше стотици хиляди години на войни срещу други видове във вселената, Роякът вярваше, че неизвестната заплаха е най-опасна.

Роякът обмисли положението. При други обстоятелства времето не представляваше проблем. В края на краищата той бе прекарал дълги години в усамотение, бавно разработвайки и осъществявайки плана си да се внедри и изучи хората, за да се противопостави на присъствието на айрлианците. Дори на два пъти се беше опитвал да унищожи ключа за главния пазител — преди много години и съвсем наскоро, — но и двата му опита бяха провалени и в резултат бе изгубил две пипала.

Провалени от хора.

Извънредно странно и безпрецедентно.

Роякът вече почти половин милион години се сражаваше с айрлианците и други разумни видове на фронт, който обхващаше повече от дванадесет галактики. Айрлианците имаха по-съвършена техника, но Роякът компенсираше това с числеността си. Времето и разстоянията в тази междузвездна война бяха абсолютно непонятни за хората.

На тази планета обаче времето беше дефицитен лукс, тъй като хората бяха овладели и задействали главния пазител. И малцината останали на Земята аирлианци се раздвижваха. И някакъв човек от една планета се беше вързал с други на огромно разстояние — и за пореден път бе победил аирлианците.

Роякът трябваше да предаде информация на своя флот, а тази планета да бъде определена за внедряване, побеждаване и унищожаване. Скачената с петролната платформа спасителна капсула можеше да се движи в атмосферата на планетата, но не и да излиза в орбита, нито да излъчва съобщения в междузвездното пространство.

Роякът знаеше, че щом корабът-майка се намира в човешки ръце, оцелелите аирлиански фракции са изправени пред същия проблем като него. Какво щяха да правят сега? Получи отговора почти също толкова бързо, колкото си зададе въпроса. На екрана пред него се появи планета, наред с данни, откраднати от хората, които наблюдаваха Марс. Ясно се различаваше строежът на Монс Олимпус. Роякът и преди беше виждал такива конструкции и бе разрушавал всички, на които се беше натъквал. Знаеше какво е това. Средството, с което щеше да се свърже с флота си.

Ала за да стигне до Червената планета, имаше нужда от космически кораб. Хората владееха единствения кораб за междузвездни пътувания — кораба-майка и свързания с него боен нокът. Докато обмисляше тази възможност, Роякът внезапно осъзна, че това не са единствените космически кораби на планетата — получените сведения показваха, че Дънкан е пристигнала със съд, който можеше да стигне поне до Марс. Той беше скрит някъде на Земята. Не бе трудно да вземе решение за следващите си действия.

Пипалото се отдели от главното кълбо и се протегна към все още отворената уста на Гарлин. Вмъкна се в тялото му и се уви около гръбначния му стълб. Микроскопичните сонди по краищата на трите пръста проникнаха в мозъка му и постигнаха пълен психически контрол, други сонди се впиха в гръбначния му мозък и овладяха тялото му. То потрепери и се разтърси, после замря неподвижно.

Гарлин се изправи и излезе от помещението. Отиде в стаята, където Дънкан лежеше на метална маса с корона на главата и тънък кабел, свързан с капака на кивота на завета. Гарлин въведе нова

команда на контролния пулт и продължи да проучва тайните ѝ спомени, като се съсредоточи върху въпроса къде е скрит корабът ѝ.

Лиза Дънкан мъчително се гърчеше на масата. Нищо, преживяно в миналото, не можеше да се сравни с болката, която разкъсваше ума ѝ, докато кивотът на завета разбиваше мисловния ѝ щит и ровеше из истинските ѝ спомени, скрити от самата нея тъкмо поради тази причина.

Истината лежеше дълбоко заровена в мозъка ѝ. И малката частица от нея, която все още бе в състояние да разсъждава, въпреки болките, искаше да я научи също толкова отчаяно, колкото Роякът. Ала тя изпитваше и ужасен страх, че може да я издаде на Рояка и да обрече на гибел милиарди хора. Докато миналото ѝ беше блокирано в собствения ѝ мозък, Дънкан знаеше задачата си, знаеше, че съдбата на тази планета и всичките ѝ обитатели зависи от нея.

Гарлин наблюдаваше екрана. Данните стигаха до мозъка му и бяха изсмуквани от пипалото на Рояка. Онзи, който бе представлявал преди Роякът да го обладае, се беше оттеглил в малка част от същността му, неспособен да действа със собственото си тяло, със собствения си ум. Роякът бе усъвършенствал изкуството да манипулира и използва другите видове. Той беше идеалният паразит, който се хранеше със своите приемници не само физически, но и психически и емоционално. За негово нещастие, накрая винаги ги унищожаваше и това налагаше расата постоянно да търси нови източници за съществуване.

Роякът караше кивота да сондира в същата посока като по-рано, да търси къде е отишъл космическият кораб. Той беше кацнал някъде на Земята. Споменът бе защитен, но Роякът знаеше, че това предполага нещо, което си струва да се защитава, и затова беше убеден, че нужната информация е в мозъка на Лиза.

На екрана проблесна нов образ. Обширна равнина, обрасла с висока трева, под сиво дъждовно небе, простираща се докъдето стига поглед. През равнината течеше река, издълбала дълбоко корито.

Появи се летяща чиния и увисна над равнината. Повърхността на кораба бе нажежена до червено от преминаването му през земната атмосфера. Той прекоси равнината, полетя на север към планините и спря над пръснатите по склоновете скали. От него се стрелна мощен лъч, прониза камъка и придаде на три от скалите правоъгълна форма. После от долната страна на кораба се активира тракторен лъч, който ги повдигна от земята.

Летящата чиния се понесе обратно към равнината заедно с камъните.

Екранът потъмня, мисловният щит прекъсна образа.

Гарлин докосна пулта и сондирането продължи оттам, откъдето бе прекъснало.

Корабът летеше над реката. Камъните бяха разположени на двадесетина метра един от друг. Корабът се спусна ниско над водната повърхност. Вдигна се пара.

Носът му докосна речния бряг. Двете двигателни капсули вдигнаха вой и тесният преден край на летящата чиния се заби в земята. Бавно потъна в пръстта и скалата и накрая навън останаха само задният му край и двигателят. Корабът се залюля и разшири издълбаната кухня. Топлината от повърхността му топеше варовика и образуваше пещера. Накрая корабът се измъкна от огромната дупка и кацна на брега.

В предната му част се отвори люк и оттам слязоха мъж и жена в черни гащеризони. Вдигнаха лица към дъжда и оставиха свежата вода да се стича по телата им. Жената беше точно копие на Дънкан, само че по-млада. Мъжът бе среден на ръст, добре сложен — същият от предишните образи.

Жената вдигна ръце и затанцува под дъжда. Мъжът с лека усмивка я погледа известно време, после отвори люка на товарния отсек и извади някакъв вързоп. Вътре имаше червена мрежа. Той я занесе в задния край на кораба и уви с нея едната двигателна капсула. Върна се при товарния отсек и взе подобен вързоп. След като покри и другата капсула, свърза двете с проводници.

Докато вадеше трети вързоп, жената най-после спря да танцува и отиде при него. Двамата безмълвно покриха целия кораб с червена мрежа. Жената се покатери по корпуса и скочи на брега. Мъжът влезе в кабината.

Корабът отново се издигна над равнината. Тракторният лъч повлече камъните и ги спусна над изкопаната пещера. Два бяха изправени, дълбоко забити в земята, докато третият бе поставен хоризонтално отгоре им.

Летящата чиния внимателно се вмъкна в отвора, без да докосва монолитите. След дългото пътуване тя най-после намери покой.

Екранът потъмня.

И Гарлин отново накара кивота на завета да продължи сондирането.

Застанала в равнината, жената наблюдаваше камъните. От единия започна да се вдига пара. Това продължи няколко минути. После тя пристъпи напред към левия камък, върху който се появиха очертания на врата. Тя се отвори и мъжът излезе навън с голяма раница на гръб и втора в ръце. Порталът се затвори и очертанията му изчезнаха. Двамата се вторачиха в структурата, след това мъжът подаде на жената раницата, която носеше, посочи с ръка и двамата тръгнаха.

Екранът угасна.

Корабът наистина се намираще на Земята — заровен. Но къде точно бяха тези странни камъни? Роякът все още не ги бе открил.

Връх Еверест

Търкот сляпо следваше браздата в снега, която бяха направили тюлените и по която се бяха изкачили двамата с Муалама. Стигна до трупа на Морис и спря за миг — взря се в замръзналата кръв и обезобразеното тяло на лекаря. Посветил се на спасяването на хората, той беше дал живота си, за да може Търкот да стигне до меча. Майк коленичи до трупа, извади герба на спецчастите от канадката си и го постави на гърдите му.

— *De oppresso liber* — каза той и се изправи. „За освобождаване на угнетените“. Девизът на спецчастите. Осъзна, че думите идеално подходат за войната, която водеше срещу извънземните. Докато стоеше до мъртвеца, го обзеха угризения. Едва не се беше отказал. Застана мирно и отдаде чест. Остана в тази поза няколко секунди, след това отпусна ръката си. Обърна се и погледна надолу.

После продължи пътя си с нови сили и стигна до труповете на двамата алпинисти, замръзнали в снега. Бяха умрели преди години в напразен опит да се изкачат на върха. Търкот ги погледна и се зачуди защо хората дават живота си за такова егоистично начинание. За слава ли? Докато се бореше с аирлианците и техните слуги през последните няколко месеца, не се беше замислял как другите разумни видове възприемат хората. „Освен физическия вид по какво се различаваме от аирлианците?“ И това го върна към същия въпрос, който си бе задал в самото начало: защо аирлианците бяха дошли на Земята? Какво искаха от планетата и човечеството? Бяха имали много възможности да изтребят човека, ала не го бяха направили. Всъщност изглеждаше, че двете фракции на аирлианците са направили всичко възможно да спасят хората.

Поклати глава. Мозъкът му бе прекалено изтощен и жаден за кислород, за да навлиза в такива въпроси. Той отсече с пикела катераческото въже от раницата на единия алпинист и с огромно усилие го провря през ремъците на двата трупа, после хвърли края му по южния склон, където беше летящата чиния. Тъй като труповете бяха замръзнали за планината, Търкот бе сигурен, че са достатъчно стабилна опора. Погледна надолу. Краят на въжето висеше над извънземния кораб.

Уви въжето около една халка на ремъците си и се обърна с гръб към бездната от южната страна на хребета. Оттласна се и се запуска към златистия кораб. Блъсна се в склона, но дебелиите му дрехи омекотиха удара, а и тялото му бе прекалено вцепенено, за да изпита болка. Сви колене към гърдите си, отпусна цялата си тежест върху въжето и скочи напред.

Когато стъпи върху летящата чиния, коленете му се подгънаха, и той падна. Остана неподвижен няколко секунди, като напразно се опитваше да си поеме дъх. С огромно усилие освободи въжето от халката, запълзя към отворения люк и се свлече вътре. Нямахте сили да се покатери по стълбичката и да затвори люка. Вмъкна се на пилотската седалка и се зае с пулта.

Летящата чиния се разтърси и завибрира, ала не помръдна от мястото си. Търкот се наведе над пулта. Не приемаше поражението. Ледът се пропука и корабът съвсем бавно започна да се откъсва от

Еверест. После с рязко раздрусване се освободи. Той го насочи към мястото, откъдето бе дошъл.

Пред него се извисяваше величественият северен склон на Еверест. Въпреки изтощението си той не можеше да не се възхити на планината. Върхът се издигаше на няма и десетина метра от него.

Търкот задъхано насочи предния край към тясната пещера, в която лежеше ножницата. Когато корабът се допря до планината, той се покатери по стълбичката, излезе от люка и внимателно запристъпва по корпуса. После прескочи върху скалния перваз. С помощта на пикела изрови ножницата от ледения ѝ гроб, върна се в кораба и я остави до себе си, без да прибира меча в нея.

След това издигна летящата чиния, обърна предния ѝ край на югозапад и надолу и се понесе надалеч от мястото, където почиваха хората, провалили се в опита си да завоюват върха.

Протегна треперещата си ръка към микрофона на сателитната радиостанция и изхърка:

— Тук Търкот.

Не получи отговор.

— Тук Търкот.

Разнесе се прашене, после се чу развълнуваният глас на Куин.

— Шефе! Къде си?

— В летящата чиния. Спускам се.

— Слава Богу! Мислехме те за мъртъв.

— Какво стана? — попита той. — Великденският остров? Циан Лин?

— Щитовете и на двете места са свалени. Доколкото можем да преценим, като проследяваме корабите им, Сянката на Аспазия и Артад бягат.

— Къде? — попита Търкот.

— Не знаем. Артад се насочва на югозапад, а Сянката на Аспазия — на запад през Тихия океан.

— Дънкан?

— Няма данни за местонахождението ѝ.

„Победата е бягство“. Тази мисъл неканена изникна в ума му и той разбра, че я е чул от някого. От някой важен за него човек. Разнесоха се викове.

— Кинкейд е тук — каза Куин. — Казва, че трябвало да ти съобщи нещо.

Горният люк беше отворен и Търкот усещаше повишаването на количеството кислород, докато се спускаше към Индия. Слънцето нахлуваше през корпуса и го огряваше. В кораба сигурно вече бе около нулата, ала той започваше да се чувства като в пещ. Навалелият сняг се топеше и образуваше локви по пода.

— Майк, аз съм Лари Кинкейд.

— Казвай.

— Става дума за Марс. За конструкцията, която айрлианците от Сидония строят на Монс Олимпус. Разбрах какво е. Някакъв предавател и приемник. Адски голям. Предполагам, че е предназначен за междузвездни комуникации. Навярно със свръхсветлинна скорост. Не съм сигурен каква техника имат в района. Смятаме, че корабът-майка развива свръхсветлинна скорост, следователно трябва да допуснем същото за комуникациите им. Мисля, че са имали такава конструкция в Сидония, но е била унищожена много отдавна. Сега я възстановяват на Монс Олимпус.

Думите отекнаха в ума на Търкот — несвързан хаос в продължение на няколко секунди преди мозайката да се подреди.

— Ясно. — Смисълът на казаното най-после стигна до съзнанието му. — Спечелихме битката за Земята. Но ако Артад стигне до Марс и прати съобщение на своя народ, може да изгубим всичко.

Не получи отговор.

Погледна зелените поля, които се носеха под него. Виеше му се свят. И му беше топло. Тялото му гореше. Пригади му се и той се обърна настрани, за да повърне, ала от гърлото му не излезе нищо. Не си спомняше кога за последен път е ял. Прекалено дълго бе оцелял с прекалено малко. Сега беше зашеметен от прекомерните количества кислород и топлина.

— Трябва веднъж завинаги да сложим край на това — измърмори той, пусна микрофона и припадна.

БЛИЗКОТО МИНАЛО

4.

*Околността на езерото Грум, Невада
1942 г.*

Докато пазеше равновесие в откритото купе на джипа и стискаше петдесеткалибровата картечница М-2, агентът от УСО си представяше, че е в Северна Африка и пътува в пустинята по следите на Ромеловия Африкански корпус. Предпочиташе да не мисли за това, че картечницата не е заредена.

Шофьорът, специален агент Кавана, правеше всичко възможно да не обръща внимание на по-младия си партньор. Но когато въпреки постоянния вой на вятъра го чу да имитира тракане на картечница с уста, удари спирачки и младежът болезнено блъсна гърдите си в оръжието. Кавана намали и спря. Слезе, отдалечи се на три метра, извади компаса си и провери картата. Искаше да се увери, че ще намерят обратния път.

Намираха се на северозапад от новосъздадената военновъздушна база „Нелис“ и се движеха след облак прах на няколко километра пред тях. Следяха немския агент от Ню Йорк, с влак до Солт Лейк Сити и после с кола до този район, а сега с джип в пустинята. Кавана не можеше да си представи какво прави на това затънтено място немецът, но имаха заповед от самия Донован — Дивия Бил.

УСО — Управление за стратегически операции — беше нова организация, създадена в резултат на войната по подобие на британската ССО, Службата за специални операции, която вършеше черната работа. Шефът на УСО Донован бе казал на Кавана, че британците са им съобщили датата и часа на пристигане на немския агент в Ню Йорк, но че не се знаело каква е задачата му.

— Крамър! — извика Кавана.

Младежът разтриваше гърдите си.

— Какво?

— Ела да погледнеш.

Крамър неохотно остави картечницата и слезе от джипа.

— Какво има?

Кавана просто му показва компаса.

— Виж.

Специалният агент сподави презрителната си въздишка.

— Слънцето е там. Север е натам. — Той посочи натам, накъдето сочеше стрелката на компаса — на сто и осемдесет градуса от севера.

— Наблизо трябва да има голямо находище на руда — каза Крамър.

Кавана се огледа, после погледна картата. Намираха се в пресъхнало езеро, обозначено на картата като „езерото Грум“. Компасът сочеше планината на юг.

Кавана избърса потта от лицето си и полепналите по кожата му песъчинки. И двамата бяха изгорели от слънцето и изтощени. И подсъзнателно изпитваха угризение, че не са на фронта, било то в Тихия или Атлантическия океан. Когато постъпи в УСО, Кавана си представяше как го спускат с парашут в Европа, за да действа в тила на врага, а не как се друсва с джип из пустинята в Невада. Погледна си часовника, после се върна при колата и вдигна слушалките на радиостанцията, за да се свърже с „Нелис“.

Чу остро пращане. Изруга и настрои честотата. Отново опита, ала със същия резултат. Превключи на алтернативната честота, но без успех. Погледна планината на юг. Взе бинокъла си и го фокусира. Не можеше да различи автомобила на немеца, но виждаше облака прах, който вдигаше. Право към планината.

— Да тръгваме.

Скочиха в джипа и Кавана потегли напред, като поддържаше ниска скорост, за да не вдига прекалено много прах. И намали още повече, когато облакът пред тях изчезна. В подножието на планината. И спря джипа.

— Сега пък какво има? — попита Крамър.

— Ще изчакаме малко — поради липса на по-добър план, отвърна Кавана.

— Какво прави тук този тип, по дяволите?

Специалният агент сви рамене. „Нелис“ се намираше наблизо — голяма авиобаза, но доколкото той знаеше, тук нямаше нищо. Взе

бинокъла, но бе прекалено далеч, за да различи нещо.

Крамър въртеше картучницата и обстрелваше въображаем противник. Кавана се зачуди как младежът е успял да попадне в УСО. Сепна се, когато над пустинята изтътна мощна експлозия. Отново погледна през бинокъла и видя, че облакът прах се приближава откъм по-ниската страна на планината.

Специалният агент запали двигателя, включи на скорост и едва не събори Крамър от задната седалка, когато настъпи газта. Опитваше се да разбере какво е намислил немецът, ала нямаше абсолютно никакви податки.

Мина между два големи камъка и спря, забелязал покритата с прах кола на немеца и на десетина метра над нея, на планинския склон, взривена скала — мястото на експлозията. От един скален перваз висеше въже, но не се виждаше какво има над самия перваз.

Кавана се пресегна между брезентовите седалки, взе автомата си и вкара патрон в патронника. Руменото лице на Крамър бе пребледняло.

— Да вървим — заповяда Кавана.

Партньорът му взе своя томпсън и несръчно го зареди. Кавана праметна ремъка през рамото си и се хвана за въжетото. Когато видя, че Крамър също премята на рамо оръжието си, специалният агент спря и каза:

— Прикривай ме, докато се покатеря на перваза, после аз ще те прикривам. Става ли?

Крамър кимна нервно, свали автомата си, отстъпи няколко крачки назад, вдигна приклада до рамото си и затвори едното си око. Кавана се поколеба — чудеше се дали не е по-добре Крамър да не го държи на мушка; после реши да се довери на резултатите от обучението в УСО, хвана въжетото и започна да се катери.

Докато се катереше към перваза, обмисляше дилемата. Ако немецът го чакаше, с него беше свършено. Естествено после немецът щеше да се озове в капан, тъй като Крамър щеше да го чака долу до колата му. Спомни си думите на своя инструктор в Управлението: от много мислене човек става страхливец. Лесно бе да се каже в класната стая.

Изтегли се върху перваза, скочи на крака и колкото можеше по-бързо свали томпсъна от рамото си. Нямаше никого. Точно пред него

тъмнееше отворената от взрива дупка. Той въздъхна и погледна през ръба. Крамър стоеше на мястото си с вдигнат нагоре автомат. Специалният агент му даде знак да се покатери.

Щом партньорът му се изправи до него, Кавана се запъти към отвора, насочил оръжието си напред. Долови позната миризма и разбра, че е като на сапъорния полигон по време на подготовката в УСО.

Колкото по-навътре навлизаше, толкова по-тъмно ставаше и той се замисли дали да не се върне при джипа за фенерче. После зърна пред себе си светлинка и продължи нататък.

Излезе в отворено пространство и незабавно видя немеца на десет метра от себе си с фенерче в ръка. Разглеждаше някакъв пулт.

— Не мърдай! — извика Кавана. И в същия момент от лявата му страна застана Крамър.

Немецът се извъртя, насочи лъча на фенерчето право към тях и ги заслепи. Показалецът на Кавана неуверено потрепери. Прозвуча изстрел и той натисна спусъка. Автоматът заподскача в ръцете му и четиридесет и пет калибровите куршуми полетяха към източника на светлината. Крамър последва примера му и двамата изпразниха пълнителите си за по-малко от четири секунди.

Улученият немец се блъсна в скалата, оплиска я с кръв и лъчът се насочи нагоре. Гърмежите отекваха от огромно разстояние, но отначало Кавана не забеляза това. Крамър понечи да тръгне напред, ала специалният агент го спря с ръка.

— Първо презареди.

Извадиха нови пълнители от раниците си, заредиха ги и вкараха патрони в патронниците.

— Прикривай ме — нареди Кавана и внимателно тръгна напред. Не се съмняваше, че немецът е мъртъв, но предпазливостта му бе втълпена по време на обучението.

Стигна до трупа, приклепна и вдигна фенерчето. Немецът наистина беше мъртъв — тежките куршуми бяха разкъсали плътта му и бяха натрошили костите му до такава степен, че бе почти неузнаваем. В неподвижната си длан стискаше люгер. В ножницата на колана му имаше кама.

Кавана праметна автомата на рамо и взе ножа. В края на ръкохватката от слонова кост бе оформено черепче. По дължината ѝ

бяха издълбани свастики и мълнии. Специалният агент познаваше този символ: СС, Schutzstaffel, оглавяван от Химлер. Завъртя ножа и разгледа стоманеното острие, върху което имаше надпис: *Туле*.

Обърна го от обратната страна. И там бе гравирана дума: *Щайнер*. Предположи, че това е името на убития. „Туле“ смътно му говореше нещо, но не се сецаше какво. Затъкна камата в пояса си и претърси трупа. Раница, цялата надупчена и окървавена. Кавана предпазливо я смъкна от гърба на мъртвеца.

Вътре имаше подвързан с кожа дневник и шест осветителни факела. Дневникът беше написан на език, който не разбираше — със сигурност не бе немски, — затова го пъкна подмишница и извади един от факлите. Разкъса го и го възпламени.

— Божичко! — възкликна Крамър и Кавана се сепна. Обърна се, погледна към пещерата и видя каква е причината. Неволно отстъпи назад, защото пращящият факел осветяваше черен кораб, поставен върху подпори. Не се виждаше къде свършва — беше много дълъг.

— Какво е това, по дяволите? — попита Крамър.

Кавана мъчително преглътна в опит да възвърне дар слово, ала устата му бе суха като пустинята навън.

— Картата — изфъфли накрая той.

— Какво?

— Картата — повтори Кавана. — Къде сме? Какво е посочено на картата?

Крамър разгърна картата на планинската верига Нелис, която им бяха дали в базата, прокара показалец по нея и спря.

— Това е учебна зона. Има само номер. Зона петдесет и едно.

НАСТОЯЩЕТО

5.

Марс

През 1999 г. НАСА изстреля Марсианската орбитална климатична станция. Официалната задача бе да се прати сателит в орбита за една обиколка на Марс около слънцето, равна на две земни години, с цел изучаване на атмосферните условия на Червената планета.

Това беше лъжа.

Когато орбиталната станция се приближи до Марс, връзката прекъсна. Според даденото от НАСА обяснение проблемът бил в обмена на данни между орбиталния екип в Колорадо и навигационния екип в Калифорния по време на подготвителните фази на полета. Според официалния доклад единият екип използвал английски мерни единици, а другият — метрични. Поради тази грешка орбиталната станция се блъснала в повърхността на планетата, вместо да влезе в стабилна орбита. Доста странна и елементарна грешка за учени, ако бе истина. Това обаче също беше лъжа.

Всъщност проектът „Марсианска орбитална климатична станция“ бе разработен от „Меджик-12“. Неговата строго секретна задача беше да прелети над марсианския район Сидония и внимателно да го проучи със свръхмодерна техника за наблюдение. Сидония винаги бе привличала вниманието на земните астрономи поради няколко очевидни аномалии, които изглеждаха прекалено линейни и симетрични, за да са естествени образувания. Първата беше възвишението, наречено „Лицето“, поради неестествената си форма, наподобяваща грамадно лице върху повърхността на планетата. Образованието имаше дължина два и половина километра, широчина два километра и височина петстотин метра. Второто бе голяма пирамида недалеч от Лицето. Третото беше Крепостта — четири прави линии като стени около черен вътрешен двор.

Учените от НАСА години наред се бяха присмивали на всеки, който обявяваше тези обекти за нещо друго освен за естествени образувания. В същото време изглеждаше странно, че нито един от всевъзможните сателити, изстреляни за проучване на Четвъртата планета, не бе успял да прелети над тях, за да ги разгледа по-добре. Докато официалните изявления на НАСА показваха, че нито един кораб не е бил програмиран с подобна орбита, всъщност такава задача бяха имали няколко спътника като Марсианската орбитална климатична станция.

По време на първите полети на „Вайкинг“ на повърхността на планетата бяха спуснати два всъдехода, но далеч от Сидония. Сондата на „Патфайндър“ също кацна далеч от обекта. Мнозина наблюдатели смятаха, че НАСА нарочно се опитва да избегне получаването на точни сведения за Сидония. И бяха наполовина прави. НАСА наистина нарочно бе избегнала Сидония с „Вайкинг“ и „Патфайндър“. Причината обаче се криеше в това, че първият опит на „Меджик-12“ да проучи по-подробно Сидония през 1975 година с помощта на прототипа на спътника „Вайкинг“ и неговия всъдеход беше завършил със загубата им при влизане в орбита около Марс. Комисията смяташе, че това не е случайно, но изчака почти двадесет и пет години преди да повтори опита с Марсианската орбитална климатична станция, като се надяваше, че по-високата орбита може да я защити. И отново се провали.

Руският отдел IV, аналогът на „Меджик-12“, също се бе опитвал да проучи обекта. От края на 60-те години на XX век руснаците бяха изстреляли към Марс десет сателита. Два избухнаха при излитането. Връзката с други два беше прекъсната и не успяха да ги извадят от междинна орбита около Земята, за да ги насочат към Червената планета. Два се бяха отклонили от Марс поради повреда в насочващите системи и навярно все още се отдалечаваха от Слънчевата система. Три сателита влязоха в орбита около Марс, ала скоро престанаха да предават данни. Единственият спътник, който бяха успели да насочат към Сидония, бе започнал да излъчва изключително странна информация преди връзката също да прекъсне.

Руснаците предполагаха, че провалените космически полети са саботирани от очакващите или от водачите от Мисията. Поради липсата на данни от Марс те можеха само да се досещат, че в Сидония

има някакъв защитен механизъм, който унищожават приближилите се спътници.

Истинският характер на Сидония се разкри едва след началото на настоящата война с извънземните, когато Аспазия и неговите привърженици излязоха от хилядолетния си криогенен сън, задействаха скритите си под Крепостта бойни нокти и полетяха към Земята, оставяйки в базата символичен гарнизон. Когато Търкот унищожил този флот, като поставил клопка в кораба-майка, аирлианците на Марс бяха откъснати от своите, но не останаха със скръстени ръце.

Те пратиха малка армия роботи от Сидония на Монс Олимпус, докато други роботи проникнаха в Лицето и събраха металните части от останките.

Роботите на Монс Олимпус започнаха най-грандиозния строеж в Слънчевата система, като построиха рампа през високия шест и половина километра насип около планината. След като си осигуриха достъп, те продължиха нагоре по полегатия склон и стигнаха до място точно под върха на угасналия вулкан. Там изкопаха дълбока полусферична яма и я обградиха с решетка от черен метал. На три места изляха основи на грамадни кули и две от тях вече бяха построени.

Когато Яков използва главния пазител, за да изключи сидонийския, който контролираше роботите, конструкцията вече беше завършена и бяха издигнати две от трите кули. Третата се издигаше на повече от осемстотин метра в рядката марсианска атмосфера, но ѝ оставаха още двеста метра.

Без помощта на роботите оцелелите аирлианци имаха само една възможност — да довършат последната кула и да ориентират предавателя ръчно. Бяха ремонтирани и задействани всъдеходите, които отдавна събираха прах в подземния гараж. Бяха проверени и тествани скафандри и подвижни модули.

Осем часа след изключването на пазителя към Монс Олимпус потегли конвой от двадесет коли с шестдесет аирлианци от Сидония, които отиваха да довършат предавателя.

Въздушното пространство на Иран

Някой силно тропаше на вратата.

Майк Търкот отвори очи. На хиляда и петстотин метра над пустинята към него с осемстотин километра в час се носеше изстребител и го обстрелваше с картечница. Куршумите рикошираха от корпуса на летящата чиния. Тъкмо тяхното тропане го беше свестило. Той проследи с поглед самолета, който профуча съвсем близо край неговия кораб. Ирански обозначения. Това поне му даде представа къде се е намирал, когато бе изгубил съзнание. Освен тропането куршумите очевидно не оказваха никакво въздействие върху корпуса на извънземния съд.

Търкот поклати глава и незабавно съжали, защото слепоочията му болезнено запулсираха. Краят на действието на кръвния допинг и амфетамините, които бе взел, за да оцелее на Еверест, се оказваше също толкова мъчителен, колкото и самото изкачване на планината. Поне не му беше студено — тялото му се обливаше в пот под дебелия дрехи. Той се разсъблече. И видя проблясък на метал.

Обърна се, протегна ръка към меча, който лежеше до седалката в центъра на летящата чиния, и стисна ръкохватката. Врълетяха го късчета от действителността и непосредственото минало. Екскалибур. Легендарен меч, създаден от извънземни. Ключ за главния пазител, скрит от много поколения на почти недостъпния северен склон на Еверест.

Това му подсказа защо е бил там и накъде се е насочил. Към главния пазител. При Яков — руснакът навярно беше проникнал във втория кораб-майка, известен като Ноев ковчег, и бе открил извънземния компютър. Търкот за миг затвори очи и си представи тази част от света. Турция се намираше на северозапад от Иран. А Арарат беше в Източна Турция.

Изстребителят отново се приближаваше, този път от другата страна. Летящата чиния увеличи скоростта си и с лекота се отдалечи от него с над три хиляди километра в час. Иранският самолет изостана.

Търкот взе микрофона и го включи.

— Куин, тук Търкот. Край.

Отговори му развълнуван загрижен глас.

— Божичко, майоре, мислехме, че пак сме те изгубили. Просто изчезна от ефира.

— Имате ли връзка с Яков?

— Не. Не сме получавали съобщения от него, нито от никой друг от Делта. Засякох разузнавателни сведения на Службата за национална сигурност, които показват, че около Арарат има сериозно военно раздвижване. Мисля, че не сме единствените, които търсим кивота и главния пазител. За щастие, изглежда, че Яков пръв е стигнал до него.

Което означаваше, че Арарат — и корабът-майка и главният пазител — още не е в сигурни ръце.

— Знаем ли нещо за Дънкан?

— Не много повече от преди — призна Куин. — Проверих и не открих признаци за друг „Меджик-12“. Никой не знае кой е отвлякъл Дънкан, но мисля, че не е държавна институция.

— Насочвам се към Арарат — каза Търкот. — Искам да видя в какво се е забъркал Яков. Продължавай да търсиш Дънкан. Трябва да установим каква е нейната история. Зад всичко това се крие нещо, което още не ни е известно.

Планината Арарат, Турция

Яков отстъпи назад от главния пазител, препъна се в тясната платформа на червената пирамида и едва не падна. Запремигва и се върна в действителността от света, който му бе показал пазителят.

Усмихна се триумфално. Беше изключил пазителите на Великденския остров, Циан Лин и Сидония. Сега проклетите извънземни — и двете страни — бяха лишени от най-голямото си преимущество.

През по-голямата част от живота си Яков бе работил в Четвърти отдел, тайната съветска организация, която се беше опитвала да следи извънземните и техните слуги също като американския „Меджик-12“. Тази задача беше опасна. Яков много добре си спомняше как бе влязъл в разрушената база на Четвърти отдел на далечния остров Новая Земля и беше видял труповете на другарите си, убити от очакващите аирлианци — хуманоидни клонинги, които хилядолетия бяха чакали прераждането на Артад. Бяха го направили, за да вземат нещо от архивите на Отдела. Днес им го бе върнал тъпкано.

Намираще се дълбоко в кораба-майка, в идеално кръглото помещение на главния пазител. Беше се изолирал от останалата част

на кораба, тъй като на борда бяха войниците на Артад, които едва не го бяха пленили преди активирането на главния пазител. Корабът-майка беше погребан в дълбока пещера в Арарат, скрит в продължение на повече от десет хиляди години.

Яков чу прашене, бръкна в джоба си и извади сатфона.

— Да?

— Тук Куин. Търкот идва към теб.

— И как ще стигне до мен?

— Не знам. Можеш ли да преместиш... — Не чу следващите думи на Куин, тъй като завъртя глава надясно, сепнат от отекналия в кораба грохот. След няколко секунди той се повтори. Яков остави телефона, опря длани върху главния пазител и влезе в контакт с компютъра. Анализира връхлетелия го порой от образи и потърси някаква информация за настоящото състояние на кораба-майка. Увеличи няколко вътрешни изгледа, докато получи картина, предавана от монитор в пещерата. В този момент отекна трети грохот.

Отначало не виждаше нищо, ала после забеляза, че скобата на един от бойните нокти се отваря и се прибира в гнездото си в носа на кораба. Разнесе се нов екот. Напомнящият на рапира съд се отдалечи от кораба-майка и се издигна на няколко метра. Яков се опита да се свърже с него чрез пазителя, но не успя. Кортадите сигурно бяха прекъснали контрола на главния пазител над бойния му кораб.

Но нали те все още бяха затворени в пещерата...

В този момент от носа на нокътя се стрелна златен лъч и удари скалната стена.

Търкот погледна надолу към Арарат и забеляза все още димящите останки от бронирани коли в подножието на планината. Видя и танкове и бронетранспортъори по пътищата наоколо. Във въздуха се носеха няколко хеликоптера с турски обозначения, но той не им обърна внимание.

Куин му бе дал координатите на пещерата на кораба-майка и Търкот насочи летящата чиния натам по клисурата Ахора. Когато се приближи до осемстотинметровата скала, рязко намали скоростта, защото тя избухна навън с гръмовен рев.

Камък, голям колкото автомобил, се удари в левия борд на летящата чиния и я завъртя. Търкот стисна щурвала с две ръце, спря въртенето и я хоризонтира. Точно в този миг от току-що пробитата дупка се показва острият нос на нокътя.

Търкот задържа летящата чиния на място, докато целият двестаметров извънземен кораб излезе навън. Той имаше същия черен метален корпус като на кораба-майка и широчината на основата му бе тридесет метра. Щом се измъкна от планината, нокътят зави на изток и бързо се отдалечи.

Търкот включи радиостанцията.

— Куин, тук Търкот. От Арарат току-що излезе нокът и се насочи на изток. Искам да се свържеш с космическото командване и да им кажеш да го проследят. Край.

— Ясно — отвърна Куин.

Майорът натисна щурвала напред, влезе в пещерата и видя кораба-майка, отчасти затрупан с камъни. Другите нокти бяха по местата си — само едно от леглата бе празно.

Яков „видя“ летящата чиния да влиза през току-що взривената от нокътя дупка, свърза се с контролния пулт на кораба-майка и отвори люка на един от трюмовете недалеч от кабината, в която се намираще. После тръгна към изхода на кръглото помещение.

Търкот видя люка да се отваря и насочи летящата чиния натам. Влезе в кораба-майка и люкът се затвори след него. Той кацна и разкопча ремъците си. Взе Екскалибур в едната си ръка и МП-5 в другата, покатери се по стълбичката и скочи от кораба.

Трюмът беше празен. Само по пода имаше пръснати тук-там останки. Той се приближи до най-близката купчина. Натрошени пръстени гърнета и кожен сандал. Много стари. Намръщи се и се зачуди как са се озовали тук. Отвори се врата и Търкот се усмихна, когато видя грамадната фигура на Яков да запълва касата.

— Приятелю! — извика руснакът, пристъпи напред, разтвори обятията си и Търкот се остави да потъне в прегръдката му.

Яков го пусна и се отдръпна назад. Видя меча.

— Екскалибур?

Търкот кимна утвърдително.

— Глупав въпрос — каза Яков. — Ако не беше в теб, нямаше да мога да постигна всичко това. — Усмивката му стана още по-широка. — Най-после победихме гадовете.

— Кой беше в нокътя? — попита Търкот.

Яков се изплю.

— Аирлианци. Предполагам, че са от Циан Лин, тъй като с тях имаше китайски войници. Дойдоха да вземат главния пазител, обаче ние ги изпреварихме.

— Къде са другите?

Усмивката на Яков се стопи.

— Всички са мъртви. Аирлианците и китайците за малко да ни победят. Мнозина храбреци дадоха живота си.

Още жертви. Търкот бе изгубил броя на загиналите в битките за контрол над артефактите на аирлианците. Той мислено обеща на хората, които бяха дали живота си, че щом войната приключи, ще се погрижи наследството на аирлианците никога повече да не се изправя на пътя на човешката раса.

— Има един проблем — каза майорът.

— Винаги има проблем — изсумтя Яков. — Руснаците още от малки се научават да приемат това. Какъв е този нов проблем?

— Аирлианците на Марс строят на Монс Олимпус нещо, което според Кинкейд е комуникационно средство. Той смята, че още не е завършено, но оставало малко.

Яков обмисли тази информация.

— Така. Ако Артад се качи на онзи нокът и стигне на Марс, и завършат предавателя, той ще може да се свърже с родния си свят и да повика още аирлианци.

— Да.

— Това наистина е проблем — призна руснакът.

На Търкот му прималя и той залитна. Яков го хвана за рамото.

— Добре ли си?

Майорът прокара длан по челото си и усети, че се е изпотил. Целият гореше.

— Просто съм малко замаян.

— Замаян ли?

— От прекалено голямата разлика във височината и температурата — поясни Търкот. — Къде е главният пазител?

Яков му даде знак да го последва, обърна се и закри по коридора, като внимаваше да не се отдалечава много от него.

— Ами Сянката на Аспазия и Граалът?

— Нановирусът е дезактивиран — отвърна Търкот.

— Знам. Аз изключих пазителя, с който го контролираше. Всички вторични пазители са изключени, включително марсианският. Това би трябвало да забави строителството.

— Моят флот си възвърна контрола над двете изгубени спецчасти. Обединеният флот се насочва към Великденския остров. Без пазителя Сянката на Аспазия няма щит и почти няма енергия. Куин казва, че избягал от острова с летяща чиния, но го следят. Би трябвало да успеем да се справим с него и да си върнем Граала. Флотът може да спаси Кели Рейнолдс.

Яков се намръщи. Бяха стигнали вратата на помещението, в което се намираше главният пазител.

— Не бива да подценяваш Сянката на Аспазия. Той много отдавна е на Земята и се е сблъсквал с достатъчно препятствия. Освен това трябва да допуснем, че е пил от Граала и е безсмъртен. Ами водачите? Дори след изключването на пазителя от Великденския остров те са запазили полученото умствено програмиране. И съм сигурен, че по света са пръснати и други.

— Водачите са малко на брой — отвърна Търкот, спря на входа и погледна светещата червена пирамида. — Без нановируса техните възможности са ограничени. — Мислите му се насочиха към Лиза Дънкан, която също бе пила от Граала и после я бяха отвлекли. Все още не знаеше кои са похитителите ѝ. — Получи ли някаква информация за местонахождението на Дънкан от това нещо?

— Не съм опитвал — каза Яков. — Бях зает с други неща. Ще проверя дали има сведения и за предавателя. — Руснакът прекоси трапа до пирамидата и опря длани върху стената ѝ.

Търкот нямаше желание да се свързва с главния пазител. Беше докосвал обикновен пазител в тайната база в Дулче, където „Меджик-12“ провеждаха биексперименти върху отвлечени хора. Прекият контакт между ума му и извънземната машина го изпълваше с отвращение.

— Нищо — съобщи Яков след десетина секунди. — Обаче е странно. — Все още със затворени очи, той се намръщи. — Изключително странно. Получавам образи, излъчени от другите пазители преди да ги изключат.

— Какви образи? — попита Търкот.

— Нещо в небето. Движещо се. Черно. Сферично тяло с шест израстъка. Някакъв космически кораб. — Яков замълча за миг, после продължи: — Избухва. Високо над безкрайна гора. А, виждал съм такава гора. Знам какво е това. — Той пусна главния пазител, отстъпи назад и се обърна към майора. — Спомняш ли си генерал Хемстад на Дяволския остров?

На Търкот му се струваше, че оперативната база на Мисията е била разрушена много отдавна, макар че всъщност това се бе случило сравнително скоро. Едва бяха осуетили опита на извънземните да изтребят човечеството със смъртоносен вирус.

— Да.

— Последните му думи преди да се самоубие бяха за Тунгуския район. През хиляда деветстотин и осма. Току-що видях експлозията. Била е причинена от кораба, който ти описах. Улучиха го с някакво енергийно оръжие.

— Аирлианско ли?

— Не. Прилича на човешко.

Търкот се развълнува.

— Какво оръжие? Кой го е създал?

— Мога да проверя дали пазителят е съхранил тази информация, но в момента е по-важно, че от този извънземен кораб е излетяла спасителна капсула — каза Яков. — Има оцелели.

— Какво общо има това с Лиза Дънкан?

— Главният пазител потвърждава, че не я е отвлякъл нито Артад, нито Сянката на Аспазия — поне техните пазители нямат информация по въпроса, а те бяха във връзка със своите компютри, докато не ги изключих. Ако се съди по наличните данни, тя е похитена от съществата, които са се спасили с капсулата.

— Кои са те?

— От Рояка.

Търкот настръхна. Спомни си сивото кълбо, което двамата с Яков бяха видели в архива на Четвърти отдел. То беше още по-отвратително

от контакта с пазителя в Дулче.

— Къде са?

— Не знам. Дай да видим дали има още нещо.

Яков се опря на главния пазител и потърси още информация. Търкот се свърза с Куин и му каза да събере всички възможни сведения за Тунгуския район и случилото там през 1908 година, както и за оръжието, успяло да унищожи кораба на Рояка.

Без да отдръпва длани от пирамидата, руснакът завъртя глава и повика Търкот.

— Конструкцията, който строят на Марс, наистина е предавател. Малко е объркано, обаче останах с впечатлението, че чрез него сравнително бързо могат да се свържат с Аирлианската империя.

— Повече не ни е нужно — промълви майорът.

Яков се намръщи.

— Нещо става.

— Би могъл да си по-конкретен.

— В пещерата току-що влезе друга летяща чиния — поясни Яков. — Отваря се люк на друг хангар в предния край.

— Можеш ли да го спреш?

Яков поклати глава.

— Преди да си тръгнат, кортадите повредиха контролния център на кораба-майка и изолираха главния пазител от някои функции, за да могат да вземат нокътя. Корабът може да се управлява само от контролната зала.

— Кой е с летящата чиния? — попита Търкот и провери дали е заредил автомата си.

— Само Сянката на Аспазия има такава — отвърна Яков. — Освен ако някой не е откраднал кораб от Зона петдесет и едно.

Майорът разбра, че щом задава въпрос с толкова очевиден отговор, явно не е в най-блестящата си форма.

— Можеш ли да ме заведеш до хангара, който се е отворил?

Руснакът отдръпна ръце от главния пазител.

— Да. — Втурна се към изхода и зави надясно по главния коридор. Търкот го следваше по петите.

— Запомни, приятелю: ако е Сянката на Аспазия, значи е пил от Граала — каза през рамо Яков, докато тичаха по коридора.

— Ще видим дали е безсмъртен, след като му откъсна главата — измърмори Търкот, здраво стиснал в едната си ръка автомата и Екскалибур — в другата. По гърба му се стичаше пот. За миг очите му се замъглиха и той залитна, но зрението му се проясни също толкова внезапно, колкото се бе влошило, и майорът настигна Яков.

След шестстотин метра Яков рязко спря пред една врата, натисна панела отстрани на касата и вратата с плъзгане се отвори.

— Ето. — Търкот му подхвърли Екскалибур. Руснакът го хвана за дръжката и го погледна не особено въодушевено. — Аз влизам пръв.

— Много мило. С това нещо ли ще трябва да те прикривам? — Яков протегна меча пред себе си.

— По-добре е от нищо — отвърна Търкот и си спомни Синай, където Яков за последен път го беше прикривал. В резултат руснакът бе „убил“ Лиза Дънкан, опитвайки се да попречи на Сянката на Аспазия да открадне Граала. По онова време нито един от тях не знаеше, че тя е пила от граала и е безсмъртна. И никой не бе имал представа, че Дънкан не е такава, каквато изглежда.

Майорът се вмъкна в хангара и се огледа. Той беше широк стотина метра и дълбок петдесет. И празен — освен летящата чиния, която кацаше на двадесетина метра пред него. Търкот притисна приклада на автомата към рамото си и се прицели в горния люк. Усецаше, че Яков е точно зад него.

Люкът рязко се отвори и отвътре се измъкна някой. Той позна Сянката на Аспазия от Синай — само че имаше нова ръка на мястото на онази, която беше откъснал самият Търкот. И в нея държеше предмет, увит в плат.

— Не мърдай! — извика майорът.

Сянката на Аспазия мрачно се засмя, сякаш думите бяха изречени от хлебарка, която възнамерява да стъпче.

— Вие човеците определено сте упорити. И много досадни, меко казано. — Той се плъзна по корпуса на летящата чиния и широко разпери ръце. — От хилядолетия воювам сред вас, смрадливи хора. Започва да ми писва.

— И най-последно изгуби — каза Търкот.

— Не. Не съм изгубил. Това е временно отстъпление. И Артад бяга, нали? Така че старата гражданска война свърши. Е, честито. — Сянката на Аспазия погледна Яков, забеляза меч в ръката му и

отстъпи половин крачка назад преди да се овладее. — Предлагам ви размяна. — Той протегна напред увития в плат предмет. — Граала за Ексакалибур. — После сбърчи лице, сякаш си спомняше нещо неприятно. — Веднъж вече съм правил такова предложение. Преди много години. На Сянката на Артад във формата на Артур.

— И той явно го е отхвърлил — отвърна Търкот.

— О, така беше — призна Сянката на Аспазия. — И Сянката на Артад — Артур — също като мен, беше по-умен и по-прозорлив от оригинала. Бяхме толкова близо до... — Той замълча за миг, като че ли внезапно осъзнал с кого разговаря. — О, всичко свърши с кръв и смърт, както винаги. Мерлин. Предполагаемият наблюдател. Беше много досаден. Поредният човек, който се намесва в непонятни за него неща. Като вас.

— Обаче тогава тези неща не бяха в мен — прибави Сянката на Аспазия и извади два камъка със свободната си ръка. — Тумим и урим. Граалът не действа без тях. — Той пристъпи напред. — Помислете. Предлагам ви безсмъртие.

— Ако ти дадем меча, ти ще контролираш главния пазител и другите пазители — заяви Търкот. — Предлагаш ни безсмъртие, за да живеем в свят, в който господстваш ти, така ли? Искаш толкова лесно да се откажем от всичко, което току-що спечелихме?

— Вие човеците ми омръзнахте — отвърна Сянката на Аспазия. — Омръзна ми и тази планета. — Той ненадейно смени темата. — На влизане в пещерата видях, че един от ноктите липсва. Предполагам, че са го взели кортадите на Артад и отиват да го приберат. Знаете ли накъде ще се насочи?

— На Марс. Монс Олимпус — каза Търкот.

Сянката на Аспазия се изненада.

— Отлично. Известно ли ви е защо отива там?

— Аирлианците в Сидония, които ти заряза, строят предавател.

— Внушително — призна Сянката на Аспазия. — За хора, естествено.

Показалецът на Търкот погали спусъка. Беше му омръзнало да се отнасят с него като с невежо дете.

— Артад отива там, за да се свърже с родния свят на аирлианците.

— Което отново ще постави тази планета под робството им — отвърна Сянката на Аспазия. — И ще я върне в предните редици на войната срещу Рояка.

— Какво се е случило с предишния предавател в Сидония? — попита Търкот.

— Унищожен е. А и не беше много мощен, само колкото да се свързва с най-близката база на флота, която сигурно вече не съществува. Предполагам също, че щом си правят труда да го строят на вулкан, са го проектирали достатъчно мощен, за да се свързва с родната им система.

— Ако все още съществува — подметна майорът.

Сянката на Аспазия се засмя.

— Те съществуват много по-отдавна, отколкото ще ги има човеците.

— Значи ти си бил предателят, а не той — каза Търкот.

Сянката на Аспазия току-що бе потвърдил подозренията на Кинкейд. В известен смисъл майорът се беше надявал Кинкейд да греши.

Сянката на Аспазия поклати глава.

— Аспазия беше предателят. Аз съм само Сянка. Не съм виновен за нещата, които е извършил той. Аз само си ги спомням. Вече не ме интересуват нито аирлианците, нито тяхната гражданска война. Нито човеците. Както и Артад, естествено. Кортадите са полицията на аирлианците, пратени са тук да открият защо е прекъснал връзките с родния свят.

— И защо?

— Няма значение.

— А какво те интересува? — попита Търкот.

— Собствената ми личност. — Сянката на Аспазия прибра камъните в джоба си. — Сега съм безсмъртен. Знаеш ли колко пъти съм умирал и съм се превъплъщавал през хилядолетията? Сега е моментът за... — Той пак се усмихна. — ... За моя рай, така да се каже, наградата за всичките ми страдания. — Очите му изгубиха фокуса си. — Аз нося спомените на Аспазия за звездите и многобройните планети, които обикалят около тях. Това са невъобразими за вас чудеса, които искам да видя, места във вселената,

които искам да посетя. Много по-хубави от тази скала, която наричате своя родина.

Търкот се зачуди защо Сянката на Аспазия се опитва да преговаря, щом е убеден в безсмъртието си. Естествено, от случилото се с Дънкан знаеше, че ако го застреля, съществото ще умре само за кратко. Доколкото имаше представа, безсмъртието не правеше Сянката на Аспазия нито неуязвим, нито по-силен.

— Задръжте си меча — сякаш прочел мислите му, каза накрая Сянката на Аспазия. — И главния пазител. Няма да са ви от голяма полза.

— А какво искаш? — попита Търкот. Зачуди се защо Сянката на Аспазия отначало беше толкова загрижен за меча, а сега той като че ли не го интересуваше. Дали Екскалибур имаше друго, по-голямо значение, отколкото като ключ за главния пазител? Дали съществото не се опитваше да отвлече вниманието им от него?

Сянката на Аспазия посочи надолу.

— Мога да напусна с кораба-майка тази планета, целия този район от вселената.

— Не.

Сянката на Аспазия остави Граала на пода.

— Вземете го. Вземете и тях. — Той пусна камъните върху плата.

— Не — повтори Търкот.

— И си задръжте ключа и главния пазител. Можем да ги разтоварим където пожелаете.

— Не.

— Дайте ми кораба-майка. Казвам ви, че ще си отида. Никога повече няма да ме видите.

— И ще активираш междузвездния двигател, който ще привлече тук Рояка — каза Търкот. Беше попречил на другия кораб-майка да избяга от Зона 51, за да предотврати тъкмо това. Спомни си как професор Нейбингър е разчел плочките роро от Великденския остров. Струваше му се много отдавна. Професорът също беше загинал. Бяха го убили в Китай. Всичко, свързано с аирлианците, вонеше на смърт и измама.

— А, Роякът — повтори Сянката на Аспазия. — Древният враг. Но тъй като изглежда, че всичко ти е ясно, ти естествено знаеш, че

Роякът вече е тук.

— Знам — отвърна майорът. — В архива на Четвърти отдел видях един от трупове, открити в Тунгуския район. И убих пипалото, което беше в един от моите хора а Еверест.

Сянката на Аспазия за втори път се изненада.

— Интересно. Значи пак се раздвижва.

— Пак ли? — попита Търкот.

— Преди се опита да унищожи Екскалибур.

— Защо?

— За да лиши аирлианците от властта им тук, също както направихте вие с меча и главния пазител. Когато преследва целите си, той може да е много решителен.

— За малко да успее — отвърна Търкот. — Изглежда, нещо е оцеляло от експлозията в Тунгуския район през хиляда деветстотин и осма. Много отдавна. И вие с Артад, великите победители на човечеството, не сте направили нищо.

На лицето на Сянката на Аспазия вече нямаше и следа от усмивка. Той впери тъмните си очи в майора.

— Да. Нещо оцеля. Спасителна капсула. Без възможност за връзка с флота си. Следователно не представляваше заплаха и не притежаваше потенциал за опасност. Затова не направихме нищо. Всъщност, ако бяхме направили, вероятността от катастрофа щеше да е по-голяма. Роякът е много търпелив вид и не виждах причина да го тласкам към действие — неотдавнашните събития най-вероятно са изиграли тъкмо такава роля. Това се е случвало и преди — спасителна капсула на Рояка е кацала на Земята. Много отдавна. В Древен Египет, когато аирлианците направиха нещо — унищожиха разузнавателния кораб. И тогава пак не се случи нищо.

— Мисля, че той се е превърнал в заплаха — възрази Търкот. Дори не забелязваше, че е отпуснал автомата си. След всички сражения и отчаяно търсене на информация започваше да му се струва странно приятно, че е в състояние да разговаря с някой, който знае истината. Въпреки че това същество беше виновно за смъртта на милиони и спокойно щеше да го излъже, ако му изнасяше. Обзе го гняв и той отново вдигна оръжието. — Мисля, че е похитил моята приятелка доктор Дънкан. И е откраднал кивота на завета.

Сянката на Аспазия се намръщи, но лицето му веднага отново стана безизразно. Той разбра, че майорът го е забелязал.

— Стар спомен. Не мой. Странно е, че това пак съм аз. Роден съм с всички спомени на някой, който не съм аз, но който е формиран като мен. Който дори не е бил от същия вид. — Съществува се вторачи в Търкот. — Но ти може би разбираш това повече от другите.

Майорът не отговори.

— Обаче аз не съм Аспазия — каза накрая Сянката на Аспазия. — Не съм и човек. Имам човешко тяло, но съм живял стотици пъти. И сега съм безсмъртен.

— Като Лиза Дънкан — отвърна Търкот. — Защо я е отвлякъл Роякът?

— За да научи тайната на нейното безсмъртие и... — Сянката на Аспазия млъкна.

— И?

— Откъде идва и защо е дошла.

Търкот настръхна.

— Откъде идва ли?

— От коя планета.

Майорът чу ахването на Яков.

— Наистина сте адски невежи — отбеляза Сянката на Аспазия.

— Ще разменя кораба-майка срещу истината — заяви Търкот.

— Истината ли? — Сянката на Аспазия леко наклони глава, сякаш му беше смешно. — Какво е „истина“? Човешката истина ли? Истината на айрлианците? Моята истина? Истината за нещата в космоса? Дори Роякът си има истина. И знаеш ли, че всички те са различни? Няма еднакви истини. Истината е свързана единствено с възприятието, което е индивидуално и видово обусловено. На теб няма да ти хареса истината на Рояка, а те не се интересуват от истината на който и да било друг вид.

Сянката на Аспазия пристъпи към него.

— Ние с теб сме воювали в миналото. Много пъти. Знаеш ли тази истина?

— Лъжеш — заяви Търкот, но още докато отвърщаше, знаеше, че в известен смисъл греша. Думите на Сянката на Аспазия отекнаха в главата му и той разбра, че наистина е срещал този „човек“, както твърдеше той. Нима бе възможно? Не знаеше прекалено много неща.

Щом миналото на Дънкан беше лъжа, какво оставаше за неговото? На какво се дължеше тази силна връзка с нея, ако никога не я бе срещал преди да му повери Зона 51? Нима спомените му за Мейн, за майка му и военната му кариера също бяха фалшиви, също като спомените на Дънкан за нейното семейство и минало? Сега разбираше смайването ѝ, когато ѝ бе разкрил лъжливата ѝ история. Главата му щеше да се пръсне; сякаш бяха забили копие в тила му.

— Корабът-майка срещу истината — повтори Търкот. Обзе го раздразнение. Прекалено много играчки. Сянката на Аспазия можеше да го лъже просто за да го смути. Съществуването не за пръв път се опитваше да приложи такава тактика.

— Сега лъжеш ти — очевидно прочел мислите му, каза Сянката на Аспазия. — Няма да направиш такава размяна. Думите ми са те накарали да се замислиш и смяташ да ме манипулираш с лъжа, но не си свикнал да го правиш и е почти смешно. — Той отново пристъпи напред. — Не знаеш дори собствената си истина, войнико.

— Какви ги говориш? — попита Търкот.

— Научил си, че Дънкан не е такава, каквато изглежда, нали?

— Да.

— Ти също.

— Вече го чух. Тогава ми кажи какъв съм.

Сянката на Аспазия поклати глава.

— Това не е моя работа. Двамата с руския ти приятел се справихте добре. Спасихте своя свят. Засега. Всъщност ще имате късмет, ако Артад наистина стигне до Марс, прати съобщение и доведе тук аирлианците. Те отново ще управляват, но и ще ви пазят от Рояка и други врагове сред звездите. По-малката злина.

Търкот сдържаше вихъра от въпроси и мисли, породени от думите на съществуването, и се опитваше да се съсредоточи върху поголемия проблем.

— Ти каза, че Роякът не представлявал заплаха, защото нямал връзка със своите.

— Засега. Но мисли. Напрегни си ума. Артад отива на Марс. Къде мислиш, че ще иска да отиде и Роякът, който е попаднал тук? Ако прати съобщение на някой от флотовете си, вашата планета е обречена. Гибелта ѝ ще е ужасна. Имам спомени от Аспазия за световите, които са били победени от Рояка. Още една причина да искам да си отида.

— Не бива да го слушаме, приятелю — най-после се обади Яков.
— Той ни пълни главите с лъжи, за да ни обърка. Стара тактика.

Търкот се колебаеше. Знаеше, че не може да даде кораба-майка на Сянката на Аспазия. Знаеше също, че трябва да настигне Артад. Трябваше да предположи, че липсващият нокът ще се срещне с извънземния и после ще се насочи към Марс — часовникът тиктакаше.

— Защо не сключим съюз? — предложи Сянката на Аспазия.

Яков застана до Търкот.

— Не бива да го слушаме.

— Какъв параноичен руснак — подметна съществото. — Каква приятна изненада.

— Какъв съюз? — попита майорът.

— Ще ви помогна да спрете Артад и да унищожите предавателя на Марс.

— Как?

Сянката на Аспазия посочи надолу.

— С кораба-майка. Ще унищожим Артад и всички на Марс. Ще разрушим предавателя. Тази планетна система отново ще остане изолирана. После ще замина с кораба-майка. Няма да активирам междузвездния двигател в продължение на сто земни години. Дотогава ще съм се отдалечил достатъчно от вашата слънчева система и ако Роякът ме засече, няма да ме свърже с нея.

Гласът на Яков показваше, че не вярва на нито една негова дума.

— И ще чакаш сто години?!

— Чаках хиляди години, за да пия от Граала — отвърна Сянката на Аспазия. — Вече съм безсмъртен. Сто години не са нищо. Освен това в този кораб има хибернетични капсули. Времето изобщо няма да тече за мен.

— Не бива да го правим — заяви Яков.

— Предавателят не е завършен — каза Сянката на Аспазия. — Остава още съвсем малко. Смятате ли, че ще успеете да спрете Артад сами? Смятате ли, че ще настигнете неговия нокът и ще го победите със собствената му техника?

— През хиляда деветстотин и осма някой е унищожил кораб на Рояка — отвърна майорът.

— Просто късмет — рече Сянката на Аспазия.

— Съмнявам се — възрази Търкот. — Кой го е направил?

— Няма значение.

— Според мен има огромно значение, защото мисля, че е бил човек — с оръжие, което е изобретил сам. Нещо, което сме постигнали сами, без извънземна намеса.

— Ще ви дам Граала и камъните — без да обръща внимание на думите му, каза Сянката на Аспазия. — Можете да станете безсмъртни.

Търкот поклати глава.

— Защо смяташ, че безсмъртието ще е такова щастие? Планетата вече е свръхнаселена. Ако дадем на всички безсмъртие, ще настъпи екологична катастрофа. Ще се самоунищожим. В момента на Земята живеят повече хора, отколкото е имало през цялата история — това е най-неподходящият момент за безсмъртие. За двайсет години ще изчерпим всички полезни изкопаеми. А ако не дадем безсмъртието на всички, между безсмъртните и смъртните ще избухне война, каквато този свят никога не е виждал.

Сянката на Аспазия широко разпери ръце.

— Това не е мой проблем. Можеш да запазиш Граала и неговите свойства в тайна. Сподели я с неколцина избраници. Много ви бива в тайните. Това ще ти даде огромна власт. Ще си като бог — безсмъртен и притежаващ силата да даваш безсмъртието на други. Всички големи религии на тази планета се появили пред очите ми и това лежи в основата на много от тях. Обещанието за вечен живот.

— И във възникването на кои от тях са участвали аирлианците или техните слуги? — попита Търкот.

Сянката на Аспазия лукаво се усмихна.

— Може би на няколко. Човеците са много лековерни. Особено когато им предлагаш да се избавят от нещо, от което се страхуват. А теб те е страх от смъртта, нали?

Търкот не обърна внимание на последните му думи.

— Което ме кара да се чудя защо аирлианците изобщо са донесли Граала тук. Просто като символ ли? Или за да го използват някой ден? И в такъв случай, кога? И на кого са щели да дадат безсмъртие?

— Сериозни въпроси — каза Сянката на Аспазия.

— Ами отговорите?

— Това не е моя работа — отвърна съществото.

— Грешен отговор — каза Търкот и натисна спусъка. Куршумът улучи Сянката на Аспазия в десния крак и го повали на пода.

— Какво правиш? — извика той и се опита да спре кръвта с ръце.

— Боли, нали? — Търкот се приближи с насочено напред оръжие. — Безсмъртието може би не е точно такова, каквото се предполага.

Сянката на Аспазия с усилие се изправи.

— Допускаш огромна грешка.

— Чао — каза майорът и повторно натисна спусъка. Този път го улучи точно между очите и Сянката на Аспазия политна назад, пръскайки струи кръв.

НАСТОЯЩЕТО

6.

Циан Лин, Китай

Танкове пъплеха по черния път между редиците разрушени статуи, които някога бяха бележили церемониалната алея до Циан Лин. Фигурите изобразяваха чуждите посланици, участвали в погребалната процесия на първия император Шъ Хуанджоу, управлявал от недалечния град Ксиан.

Камъните бяха обгорени и всички статуи бяха обезглавени. Първото се бе случило, когато сегашното китайско правителство беше взривило ядрена бомба в опит да унищожи могилната гробница и нейното съдържание, преди да се съюзи с Артад. Второто бе дело на вандали в древни времена.

Пътят лъкатушеше нагоре към планината Циан Лин. Тя се издигаше на височина над деветстотин метра и симетричните ѝ склонове подсказваха дори на най-разсеяния наблюдател, че това не е естествено образувание. Циан Лин беше известна като най-голямата гробница на света, по-грамадна дори от Голямата пирамида в Гиза.

Скърцането на танковите вериги отекваше в склоновете, придружавано от свръхзвуковия рев на изстребител, който осигуряваше въздушно прикритие. Стената, която бе пазила Циан Лин и Артад, беше изчезнала — злокобен признак за китайските войници, които охраняваха обекта.

Отчаяните послания на Пекин до Артад бяха останали без отговор и след като Съединените щати бяха обявили победата си над Артад и Сянката на Аспазия, китайските управляващи изпаднаха в паника. Техните войски в Южна Корея бяха спрени от американските ядрени оръжия, а десантниците в Тайван бяха преследвани и унищожавани.

Очертаваше се разгром и Пекин искаше отговор от Артад. Съобщенията от Съединените щати не бяха окуражаващи, тъй като

Щатите бяха възвърнали контрола си не само върху тихоокеанските си флотове, но и над построените от нановируса подводници и кораби.

Първият танк зави и спря точно пред разположения между два големи камъка вход. Върху двете скали имаше статуи на приклекли тигри. Оръдието на танка беше насочено точно към двете крила на масивната бронзова врата, покрити с руническо писмо. Макар металът да бе почернял и огънат, вратата продължаваше да затваря входа. Малката дупка на височината на гърдите показваше мястото, откъдето бе влязъл Че Лу, ала оттогава вратата беше затворена и запечатана.

Оръдието изгърмя и снарядът улучи абсолютния център. Последваха го няколко високоексплозивни заряда, които окончателно разбиха вратата и я изтръгнаха от пантите.

Няколко бронетранспортъора се приближиха и спряха зад танка. Задните им рампи бяха спуснати и двете пехотни роты се насочиха към входа. Половината войници носеха фенери и ги включиха при влизането си в гробницата.

Озоваха се в голямо преддверие, чиито стени бяха покрити с пищни изображения. Оттам започваше тунел, който водеше надолу към дълбините на могилната гробница. Тунелът бе широк десет метра и прав като стрела.

Първите войници напредваха предпазливо, тъй като не знаеха какво да очакват. Стигнаха до място, от което под прав ъгъл се отклоняваха два коридора. Старшият офицер прати по-малки групи във всеки от тях.

Продължиха по главния тунел и на двадесет метра пред тях се появи мътна червена светлина. Той даде знак на хората си да спрат. Светлината промени формата си — от кръг се преобрази в двуметрова линия, докосваща пода. После се разшири и се превърна във фигура. Офицерът беше гледал видеозаписа, който Артад бе пратил на китайския парламент, затова видът на извънземния не го изненада. Яркочервените му очи се вторачиха в китаеца, продълговатите котешки зеници не издаваха никакви чувства.

Фигурата вдигна дясната си ръка. Пръстите ѝ бяха свити в юмрук. След това вдигна другата си ръка с широко разтворена длан. А после удари с юмрука по дланта си.

В този момент дълбоко в главната пещера, където се съхраняваха провизиите и пазителският компютър на Артад, избухна аирлианско

оръжие. Подобно на ядрена бомба, по-малко и по-компактно, но със същия опустошителен ефект. Експлозията изгори хората в тунелите, после взриви самата могилна гробница и осея района в радиус от осемдесет километра с останки. Там, където се бе издигала деветстотинметровата могила, остана само зейнала яма.

Пекин най-после получи отговор от Артад.

Великденският остров

Към Великденския остров на голяма височина летяха четири F-14. Когато се приближиха, забелязаха, че непрозрачният щит, който пазеше острова, е изчезнал. Два от изстребителите останаха на същата височина, за да осигуряват прикритие, другите два се спуснаха и прелетяха над международното летище.

Пистите бяха покрити с хиляди моряци и морски пехотинци, които ръкомахаха като луди и радостно подскачаха при вида на самолетите. Пилотът на първия изстребител съобщи на приближаващия се американски флот и следващите го самолети, че пътят е чист, и продължи да кръжи на средна височина.

Великденският остров има площ едва четиристотин и четиридесет квадратни километра, самотна точица на сред Южния Пасифик. Над него се издигат три вулкана, които са причина за триъгълната му форма. Отдавна спящите вулкани са заобиколени от фигурите, с които бе известен островът преди откриването на скрития там пазителски компютър: осемстотинте моаи (статуи). До този момент беше загадка защо островитяните са положили толкова усилия не само да издялат статуите от мекия вулканичен туф на кратера Рано Рараку, но и да ги пренесат на брега и да ги изправят с лице към морето. Днес бе ясно, че фигурите са били предупреждение за всеки, който минава край острова, да не се приближава.

Не бяха обърнали внимание на предупреждението.

По-малко от пет минути след прелитането на изстребителите пристигнаха осем транспортни самолета C-2A „Грейхаунд“ от самолетносачите „Кенеди“, „Стенис“ и „Уошингтън“. Един по един те кацнаха на пистата и спряха пред главния терминал. Лекарите и

другите военнослужещи бяха посрещнати от хилядите, които някога бяха под робството на нановируса и пазителя.

Специално подразделение се насочи към тунела, изкопан от ККИООН — Комисията за контрол на извънземните към Обединените нации — в Рано Кау, един от трите вулкана на острова. Тунелът водеше до камерите, от които за кратко беше управлявал Сянката на Аспазия и в които преди хилядолетия бе скрит пазителски компютър.

Подразделението завари камерите празни — само една съсухрена фигура бе просната на пода до тъмната пирамида. Отначало помислиха, че са открили труп, но един от лекарите провери със стетоскоп и смаяно чу съвсем слаба сърдечна дейност. Той бързо нареди хора с носилка да изнесат тялото на повърхността и предупреди един от самолетите да се пригответи колкото може по-бързо да го откара във флота.

Едва тогава някой забеляза мигащата лампичка на контролния пулт.

Мексиканският залив

Струи пот се стичаха от лицето на Дънкан по студената стоманена повърхност на носилката. Тя пъшкаше със стиснати зъби и тялото ѝ опъваше ремъците. Във въздуха се носеше тихо жужене, показващо високоенергийния поток, преминаващ от кивота на завета през короната в мозъка ѝ.

На малкия екран играеше палитра от багри. Гарлин наблюдаваше безизразно, без да ѝ обръща никакво внимание. Ръката му беше върху пулта и само връхчетата на пръстите му докосваха клавишите, докато насочваше сондирането. За миг се появи образ, група изправени камъни, подредени в полукръг, с хоризонтални плочи отгоре, на сред обширно поле. Той бързо изчезна, но ръката на Гарлин вече се движеше и нареждаше на сондата да го върне с повече подробности.

Камъните се появиха отново — ала сега бяха шест, с три хоризонтални плочи. Край тях стояха фигури в бели роби с факли в ръце. Камъните бяха четири пъти по-високи от тях. Пипалото на Рояка в Гарлин позна централните два камъка — същите, които в

предишната сцена бяха поставили Дънкан и нейният партньор, за да обозначат заровения си кораб.

А ето я и нея, застанала в края на групата, с качулка, скриваща почти цялото ѝ лице. Мъжът бе от дясната ѝ страна. Под робата му проблясваше броня.

Образът избледня.

Гарлин насочи сондирането. Жуженето се усили. Дънкан изви гръб, после се изпружи на стоманената повърхност.

Сцената се появи, ала този път без пеещите мъже. Само Дънкан и мъжът. Беше пълнолуние и изправените камъни хвърляха дълги сенки. Мъжът стискаше меч и тревожно се озърташе. Дънкан се приближаваше към централните камъни.

Тя нададе мъчителен вик. Тялото ѝ върху масата се разтнесе. После изведнъж спря.

Образът изчезна.

Гарлин премести поглед от екрана към масата. Дънкан лежеше неподвижно — за пръв път, откакто бе поставил короната на главата ѝ. Той се пресегна, постави пръсти на шията ѝ и потърси сънната ѝ артерия.

Нямаше пулс.

Беше мъртва.

Гарлин остана в тази поза, докато пипалото на Рояка обмисляше положението. После му бе наредено да провери кивота и да извади сондата. Причината за смъртта беше установена почти незабавно: мозъчен аневризъм. Клетките на кръвоносния съд бяха програмирани да се пръснат, ако активността в определена част от ума ѝ надхвърли съответното равнище.

Това и преди се бе случвало с пленени аирлианци — те бяха програмирани да умрат, за да не издадат тайната си. Поради тази причина така и не бяха открили родната им планета. Всички пленници умираха преди да разкрият тази информация, а заловените пазителски компютри се самоизключваха при опитите за достъп до тези данни.

И сега Дънкан не им беше разкрила къде е скрит корабът ѝ. Бе програмирана да умре преди да го стори.

Само че тя вече беше безсмъртна. Гарлин се отдръпна и зачака. Артерията се самовъзстанови. След малко повече от минута сърцето на Дънкан отново затуптя.

Пръстите му погалиха клавишите и сондата на кивота се стрелна към паметта ѝ. За да проникне през преградата и да открие местонахождението.

Екранът затрептя. Дънкан и мъжът бяха в кораба. Роякът позна сцената и устройствата — две вани за криогенен сън. Дънкан беше по-стара, косата ѝ бе почти съвсем бяла, гърбът ѝ — превит от възрастта, лицето ѝ — покрито с бръчки.

Как бяха влезли вътре? Къде се намираше корабът?

Артерията поддаде, кръв нахлу в мозъка на Дънкан и екранът почерня. Когато вирусът в тялото възстанови артерията, кръвта в мозъка беше изтласкана през мозъчната кора, изтече през ушите ѝ, събра се на локвичка под главата ѝ и обagri косата ѝ. Вирусът, който бе поела от Граала, не само възстанови кръвоносния съд, но и образува нужните нови кръвни клетки.

Гарлин зачака, вцепенен от пипалото на Рояка. Много ги биваше в чакането. Разузнавачи като този понякога прекарваха хиляди години на някоя планета в наблюдение и подготовка. От време на време действаха. Този Рояк беше дошъл в тази звездна система по маршрут на предишен разузнавач. Разузнавач, който просто бе изчезнал.

Случваше се. Вселената беше голяма и пътуването в нея криеше много опасности. Но такова изчезване трябваше да се разследва, макар и след хиляди земни години. Нямаха представа какво е оръжието, унищожило кораба. Поради това — и поради начина, по който тези човеци бяха отхвърлили игото на аирлианците, — Роякът знаеше, че е важно да прати информация за тази планета, за да я определят за приоритетно завладяване.

В миналото Роякът бе срещал и други потенциално опасни форми на живот, повечето от които на толкова примитивно равнище, че завладяването им беше пречило да създадат достатъчно високоразвита техника, за да се превърнат в истинска заплаха.

Дънкан отново оживя. Локвата кръв под главата ѝ вече бе толкова голяма, че протече по пода. Пръстите на Гарлин заиграха по клавишите и насочиха сондата към същото място.

Пак се появиа криогенните вани. Този път обаче току-що клонираната Дънкан лежеше в една от ваните, докато мъжът я наблюдаваше. Той извади ка от слота на пулта пред себе си и го прибра

в калъф. После отиде при ваната и помогна на Дънкан да излезе. На младата Дънкан.

При поредното изключване на мозъка на Дънкан екранът отново потъмня.

Пипалото на Рояка в Гарлин зачака.

Пустинята Къзълкум, Казахстан

Четири блестящи дракона чакаха на земята, един начело, другите три малко зад него. Всички бяха дълги десет метра и пет — широки. Дългите им извити шии се издигаха от късокрилите им тела и завършваха със змийски глави с големи челюсти, в които тъмнееха черни зъби. Тъмночервените им немигащи очи сезираха над пясъците.

В първия дракон Артад наблюдаваше дисплеите, показващи външния свят. Когато видя нокътя да се приближава — летеше ниско над пустинята — натисна един бутон и задната рампа на драконовата му машина бавно се спусна. Артад се изправи и слезе от кораба, последван от своите кортади.

Нокътят намали скоростта, изправи носа си към небето и кацна. На пет метра височина се отвори люк и оттам се спусна дълъг трап. Кортадите слязоха от летящите дракони и последваха Артад, който се запъти към нокътя.

Извънземният командир спря и плъзна червените си котешки очи по околността. Войниците му търпеливо чакаха. Бяха спали хиляди години и няколко минути не бяха от значение за тях. Артад се обърна към един от кортадите, негов заместник, и го заговори на аирлиански:

— *Тази планета е бедна.*

— *Но е обитаема, господарю* — отвърна заместник-командирът.

— *Не особено. Ви трябвало да я оставим на Рояка. Достатъчно неприятности ни донесе.*

Кортадът не отговори.

Накрая Артад отново се обърна към трапа.

— *Ще изпълня дълга си. Ще върнем тези същества в коалицията. И после ще ги накараме скъпо да платят за дързостта си.* — Той се заизкачва към нокътя.

Когато и последният аирлианец се качи на борда, трапът се вдигна, люкът се затвори и нокътят излетя на хиляда метра и спря.

От носа му се стрелна златна мълния и улучи централния от четирите дракона. Когато прахът и димът от експлозията се разнесоха, пясъците на километри наоколо бяха осеяни с останки.

Нокътят започна да набира височина и се понесе към космоса.

Космическото командване, планината Шайен, Колорадо

През 1961 година за изкопни работи в планината Шайен бяха отпуснати над осем и половина милиона долара. Година и два дни по-късно от вътрешността на планината бяха изкопани над седемстотин хиляди тона скала и започна строеж на електростанция, стоманена сграда, горивни и водни резервоари и други поддържащи системи.

Петнадесетте сгради бяха построени от заварена стомана и бяха поставени върху грамадни пружини. Твърдеше се, че има седемдесет процента вероятност цялата конструкция да издържи на петмегатонен взрив на разстояние от пет километра. Половинкилометров тунел водеше до двадесет и пет тонни врати, зад които се намираше главната пещера.

Първоначално центърът беше предназначен за връзка с радарната система за ранно предупреждение като мярка срещу заплахата от съветски бомбардировачи. После бе осъвременен за контрол над междуконтиненталните балистични ракети. С развитието на техниката задачата на центъра също се променяше и по време на Войната в Залива оттам следяха изстрелваните ракети СКЪД.

След края на Студената война се отделяше все повече внимание на космическите и мирновременните мисии като координиращите космически полети и следенето на контрабандата на наркотици. При получаването на предупредителна заповед от майор Куин центърът използва ресурсите си за проследяване на нокътя от Арарат до Казахстан. Срещата с четирите драконови кораба беше прихваната от шпионски сателит КХ-14 и бе наблюдавано качването на Артад и неговите привърженици на нокътя, както и унищожаването на драконите.

Когато нокътят се издигна в атмосферата, преминаха от сателитно заснемане към наблюдение от Земята. Операторите от военновъздушните сили не изпуснаха нокътя от екраните си и го следяха внимателно като космическа совалка.

Марс

Докато всъдеходите се насочваха към Монс Олимпус, една самотна кола потегли към Лицето. Всички звена бяха дълги над метър, а цялата дължина на веригата надхвърляше осемдесет метра. Двете вериги носеха тридесетметрова капсула с форма на куршум и две манипулационни ръце отпред. В отсека за екипажа седяха трима аирлианци.

Преди изключването на сидонийския пазител лицето вече беше напълно изкопано от роботите. Първият предавател бе специално проектиран да използва техника, донесена от родния свят на аирлианците. След унищожаването му натрупаните останки му бяха придали форма на лице. Той вече нямаше такава форма. Центърът беше издълбан от роботи, събиращи материали за преизползване. Всъдеходът бавно се придвижи по развалините, смазвайки камъните с веригите си.

Машината прехвърли върха и се насочи към центъра. Аирлианците внимателно спуснаха всъдехода в ямата. На дъното имаше мътнозелено сияние и те продължиха натам. Точно преди да стигнат дъното грамадните вериги се плъзнаха и колата се наклони.

В задния край се отвори един панел и отвътре излезе ръба. Тя изстреля харпун към стената на ямата и широкото метър и двадесет острие се заби дълбоко в камъните. Използвайки харпуна като котва, аирлианците бавно отпуснаха кабела и се приближиха към сиянието.

Един от извънземните в контролния отсек пхна ръце в манипулационните ръкавици. Големите метални клещи предпазливо започнаха да копаят. Накрая едната ръка внимателно хвана източника на зелената светлина — многостранен кристал с диаметър два и половина метра, — измъкна го от останките и го доближи до горния край на всъдехода.

От един преден люк излезе аирлианец в черен скафандър с въздушен резервоар на гърба. Специалните ботуши го задържаха за корпуса, докато се придвижваше към широката средна част точно под кристала. Той приклепна, вдигна малък панел и въведе код на шестоъгълния дисплей под себе си. Отвори се люк на голям трюм.

Аирлианецът говореше на онзи, който управляваше ръката. Кристалът бавно се спусна. Извънземният върху корпуса грижливо се увери, че няма да докосне страните на люка, и внимателно го насочи към отвора. Веднага щом кристалът влезе вътре, аирлианецът нареди на другаря си да спре движението, вмъкна се в трюма, провери специално построената за кристала стойка и даде команда на другия да продължи.

Спуснаха кристала върху стойката. Аирлианецът в трюма изчака, докато стойката пое цялата тежест, и съобщи, че всичко е наред. Металните клещи пуснаха кристала и ръката се измъкна от отсека. Извънземният въведе команда в контролния пулт на стената и стойката обхвана кристала.

Люкът се затвори и се херметизира. В предния край на помещението се отвори врата, водеща към коридор, но аирлианецът не си тръгна веднага. Той свали черния си шлем и отдолу се показва светла кожа и червени котешки очи. Извънземният почти цяла минута наблюдава кристала, после бавно, почти неохотно се обърна и се запъти към контролния отсек.

Като се поклащаше на кабела на харпуна, всъдеходът потегли нагоре и излезе от ямата. Когато се изкачи на върха, екипажът го обърна и го насочи по следата, оставена по червения пясък от другите машини, които бяха отишли на Монс Олимпус.

НАСТОЯЩЕТО

7.

Кемп Роуи, Северна Каролина

Майор Куин бе служил като оперативен началник на Зона 51 по времето, когато я беше ръководил „Меджик-12“. Когато Майк Търкот и Лиза Дънкан бяха разкрили, че комисията е „обладана“ и я бяха пречистили, незнанието на Куин за незаконната дейност на организацията и опитът му в управлението на центъра му бяха осигурили запазването на този пост.

В Кемп Роуи, на петдесет километра западно от Форт Браг, той изпълняваше функцията на координатор между оцелелите от Зона 51, осъществяваше връзката помежду им и пренасочваше информация към съответните представители на правителството на Съединените щати. След загубата на пазителите на Артад и Сянката на Аспазия това ставаше все по-лесно. Вече беше разгласил разгрома на извънземните. Докато светът празнуваше, той се опитваше да следи оцелелите в двата лагера.

Имаше пряка връзка със Службата за национална сигурност във Форт Мийд, която следеше електронния трафик, и Космическото командване, скрито дълбоко в планината Шайен в Колорадо. Чрез Службата Куин наблюдаваше отчаяните опити на водачите по света да влязат в контакт със Сянката на Аспазия и мълчанието на бившия им ръководител. Чрез Командването проследи нокътя от Арарат до Казахстан и сега наблюдаваше новия му курс.

Работеше в стар самолетен хангар в края на пистата, където се обучаваха спецчастите и откъдето провеждаха въздушните си операции. Мястото се охраняваше от елитната Делта Форс. Оцелелите от Зона 51 бяха принудени да се преместят там, след като правителствените сили бяха атакували Зоната по секретна заповед. Куин все още се опитваше да установи кой е издал тази заповед, тъй

като всички държавни институции, с които до този момент се бе свързал, твърдяха, че нямат представа.

Беше разговарял дори с командира на частта, провела атаката. Той му бе съобщил само, че заповедта е имала верния шифър, че са разрушили базата и са откарали Лиза Дънкан на летище край Ню Орлиънс, където чакал самолет „Оспри“.

Куин разбираше, че положението е изключително странно. Отдавна работеше в сивия свят на секретните операции и знаеше, че със съответните шифри може да се постигне почти всичко, без да ти задават никакви въпроси. И онзи, който бе отвлякъл Лиза Дънкан и беше унищожил Зона 51, очевидно бе разполагал с шифъра.

Когато позна гласа в слушалките си, той се извърна от компютърния екран.

— Куин?

— Слушам, майор Търкот?

— Роякът е отвлякъл Дънкан.

Куин се намръщи и се замисли. Бяха предполагали, че Дънкан е похитена от нова комисия „Меджик-12“, копие на първата, която е унищожила и Зона 51. Впоследствие той беше установил, че няма данни за нова комисия, и бе решил, че зад отвличането на Дънкан и атаката срещу Зоната стои едната или другата страна в гражданската война на извънземните.

— Искам да знам къде се крие Роякът — продължи Търкот. — Какво ти е известно до този момент?

Куин му събщи информацията за летището край Ню Орлиънс, която беше получил от командира на частта, получила заповед да нападне Зона 51.

— След като вече не сме в немилост, поисках информация от всички държавни институции и получих отрицателен отговор.

— Продължавай да търсиш — нареди Търкот. — Искам да знам къде са я отвели. Проследи самолета. Все някой трябва да го е пилотирал.

— Ще опитам.

— Гледай да успееш.

Последва кратко мълчание, след това по радиостанцията отново се разнесе гласът на Търкот.

— Извинявай. Знам, че правиш каквото можеш.

— А ти какво ще правиш? — попита Куин.

— Трябва да махнем кораба-майка — и главния пазител — оттук. Къде е нокътят, който откраднаха аирлианците?

— Вече е в космоса, движи се към Марс.

— Време до целта?

— Какво?

— Кога ще стигне до Марс? — попита Търкот и овладя нетърпението си.

— Ако се съди по сегашната му скорост и наблюденията ни от пристигането на Аспазия от Марс, предполагам, че ще стигне за малко повече от един ден.

— Колко време според Кинкейд ще им трябва на аирлианците да довършат предавателя?

— Казва, че не можел да прецени, защото след като роботите не функционират, всичко се е променило. Щом аирлианците от Сидония се насочват натам, изглежда, че ще го довършат самите те.

— Добре — каза Търкот. — Ще върнем кораба-майка на Щатите. После ще го закараме на Марс. Имам нужда от помощ — хора, които могат да работят в такава среда. Виж дали Космическото командване може да ни прати някого. Трябва да имат още хора освен онези, които пратиха със совалката.

— Слушам. — Куин замълча: на компютърния му екран течеше нов доклад. — Струва ми се, че това ще те заинтересува. Изглежда, че Сянката на Аспазия е поставил клопка на Великденския остров. В момента се опитват да се евакуират. Артад явно е направил същото с Циан Лин — имаме данни за мощна експлозия в този район.

— Флотът може ли да спаси всички онези хора? — попита Търкот.

— В момента ги евакуират по въздух, но върви бавно. Ще отнеме най-малко един ден.

Планината Арарат

Търкот с интерес наблюдаваше бавно нарастващата рана на главата на Сянката на Аспазия. Беше завързал ръцете и краката на съществото с алпинистко въже.

Когато новата кожа най-последно затвори раната, Сянката на Аспазия вдигна клепачи и погледна Търкот.

— Това беше глупаво.

— Защо? — попита майорът.

— Мога да ти предложа много.

— В наши ръце са корабът-майка, главният пазител, а сега и... — Търкот повдигна покрития с плат предмет — Граалът. Така че в края на краищата не се налага да сключвам сделки с теб. Какво друго можеш да ми предложиш?

— Информация.

— Относно?

— Истината, която толкова отчаяно искаше да узнаеш.

— Няма да ти повярвам, даже да ми кажеш истината — отвърна майорът, остави Граала и опря ръка върху автомата си. — Виж какво. В момента можеш да направиш нещо за мен, за да докажеш искреността си. Заложил си унищожителен механизъм на Великденския остров, нали?

Сянката на Аспазия се усмихна и показа остриите си зъби.

— Значи имаш нужда от мен.

— Кога ще се взриви?

— Скоро.

— До един ден ли?

— Да.

— Как да деактивираме устройството?

— Пусни ме и ще ти кажа.

Търкот поклати глава.

— Не си в положение да се пазариш.

— Напротив, ако разполагам със сведенията, които искаш.

Майорът вдигна автомата.

— Колко пъти искаш да умреш?

На лицето на Сянката на Аспазия пробяга страх.

— Няма да го направиш.

— Искам да знам как се деактивира устройството. Казвай.

— Само срещу свободата си и кораба-майка.

— Ела с мен. — Търкот развърза краката на Сянката на Аспазия, задържа въжето и съществото бе принудено да го последва към залата

на главния пазител. Когато стигнаха до вратата, майорът надникна вътре. Яков пак бе долепил длани към пирамидата.

— Кажи как да деактивираме устройството — повтори Търкот.

— Само ако ми дадеш кораба-майка — заяви Сянката на Аспазия.

— Няма да стане. — Търкот натисна спусъка и куршумът улучи същото място като преди.

Великденският остров

Самолетът, на който бяха Кели Рейнолдс и другите бежанци, излетя от пистата и много претоварен, се издигна в небето. Транспортните С2А можеха да поберат само малка част от хилядите пленени и поробени от нановируса. Останалите чакаха край пистата, вперили очи в небето с надеждата, че ще пристигнат други самолети да ги спасят. Знаеха, че времето изтича.

Някои по-предприемчиви отидоха на брега и отплаваха с катамарани. Останалите можеха само да стоят и да чакат.

Космическото командване, Колорадо

Съобщението беше с шифър СТ-6. Капитан Манинг започна да го разшифрова и закима още преди да стигне до средата. Носеше черен гащеризон. Над левия джоб на гърдите му бе извезано името му, над десния бяха отличията на тюлен от военноморския флот, а на лявото рамо имаше уникален пагон с кинжал между полумесец и звезда — пагонът на космическите сили на Съединените щати.

Този род войски вече беше изгубил две подразделения във войната срещу извънземните: едното на борда на совалката „Колумбия“, другото с Търкот по време на акцията в Египет. Манинг бе взел останалите си хора и с тях беше обучил новобранци от различни спецчасти, главно от сухопътните сили и тюлените от военноморския флот. Предпочиташе тюлените, тъй като поради водолазната си подготовка вече бяха свикнали да работят в „безтегловна“ среда.

Сега имаше заповед да се пригответи за трета задача. Излезе от свързочния център със съобщението в ръка. Бяха разквартирувани във военновъздушната база „Питърсън“ край Колорадо Спрингс. Свързочната сграда се намираше в съседство с грамаден хангар, някога използван за бомбардировачи Б-52. Сега служеше за основен тренировъчен полигон на неговата част.

Капитанът влезе в хангара и спря, когато забележа раздвижването. В центъра имаше голям воден резервоар, висок три етажа и с диаметър сто метра. До платформата на върха му водеха няколко рампи. От тавана висяха множество метални релси, които пресичаха пространството над резервоара.

Манинг чу един от старшините, застанал на платформата, да вика по радиостанцията и се качи по рампата. Резервоарът беше пълен с вода и старшината проверяваше уменията на шестима мъже в пълно бойно снаряжение.

Те носеха ТШКБС — тактически шарнирни космически бойни скафандри, предназначени за бойни операции в космоса. Освен действителните космически операции резервоарът предоставяше най-добрата среда за подготовка на бойците — безтегловност и липса на кислород.

Най-интересното в скафандрите бе това, че отвън шлемовете бяха плътни и нямаха визьори. Образите се предаваха от камери до екран, разположен точно пред очите на боеца, наред с тактическата информация. Ръцете свършваха с плоски черни плочи, с които бяха свързани различни оръжия, пригодени за космоса. На краката имаше миниатюрни ракети, допълващи реактивното устройство на раницата, която освен нещо^[1] съдържаше кислородна бутилка и сложен компютър.

ТШКБС почти изцяло беше разработен в рамките на програмата на военновъздушните сили „Пилот 2010“. Съзнали, че възможностите на самолетите им се развиват по-бързо от способността на пилотите да ги управляват, ВВС разбираха, че е нужен съвсем различен подход към проблема. Бяха проектирани изтребители, които щяха да са в състояние да развиват 20 g, но пилотите щяха да припаднат при два пъти по-малко ускорение. Освен това при скорост повече от няколко маха пилотът нямаше да реагира достатъчно бързо, за да управлява самолета както трябва.

ТШКБС решаваха и двата проблема, като предпазваха пилота и позволяваха по-бързи реакции с помощта на устройство, наречено СУАР — сензорно усилен активатор на реакции. В шлема имаше черна лента с микроскопични сонди, които проникваха директно в мозъка. Заповедите се получаваха направо от нервните центрове и миниатюрните двигатели на ТШКБС се активираха още докато нервният сигнал се движеше по нервната система към мускулите на пилота.

В предишните две мисии не бяха използвали СУАР поради опасението, че системата е създадена на основата на извънземна технология — дори Манинг не знаеше точно как са я разработили. След като извънземните, изглежда, бяха победени и пазителските компютри бяха изключени, той бе наредил на хората си да започнат обучение с новите скафандри. Те бяха бронирани и можеха да спрат 7.62 милиметров куршум.

— Повикай ги тук, старшина — нареди Манинг.

Шестимата изплуваха на повърхността. Капитанът знаеше, че го чуват, тъй като микрофоните на шлемовете увеличаваха звука, ако се налага.

— Имаме нова задача, бойци. — Той вдигна във въздуха разшифрованото съобщение. — За два часа трябва да се приготвим за тръгване. Район на действие: Марс. Изглежда, че извънземните строят там някакъв свързочен център. Ние ще го унищожим. Това е всичко.

Планината Арарат

Търкот хвана Яков за рамото и го дръпна от главния пазител. Когато се откъсна от виртуалния и се върна в реалния свят, руснакът за миг се обърна.

— Какво има?

— Нашият приятел... — Търкот посочи Сянката на Аспазия, проснат на пода. Кръвта под главата му контрастираше на фона на светлата му кожа, която вече започваше да заздравява по краищата на раната, — е заложил механизъм за унищожаване на Великденския остров. Там има десетина хиляди души.

— Какво можем да направим?

— Да ги спасим — отвърна майорът.

— Нямаме ли по-важни задачи? — попита Яков.

Търкот се втренчи в руснака.

— Какво може да е по-важно от спасяването на тези хора?

— Спасяването на планетата — отвърна Яков.

Търкот се засмя. Месеците на тревоги и напрежение за миг изчезнаха от лицето му.

— Вече го направихме няколко пъти. — Усмивката му се стопи.

— Всяко нещо по реда си. После ще мислим за Марс, Артад, Рояка и всеки друг, който ни заплашва. — Той тръгна към главния коридор. — Хайде, да се задействаме.

[1] Така е в книжния вариант. Бел.Mandor. ↑

НАСТОЯЩЕТО

8.

Великденският остров

В продължение на хиляди години аирлианските учени бяха наблюдавали образуването на светове, усърдно бяха изучавали механизмите на сътворението. И междувременно бяха усвоили обратния процес: да използват тази информация, за да нанасят щети и дори да унищожават планети. Бяха следили еволюцията на планетите и тези данни се съхраняваха в пазителските компютри. Тъкмо на тях се основаваше планът на Сянката на Аспазия за Великденския остров.

Отначало Земята представлявала само куп скали, доближили се една към друга преди 4.6 милиарда години в резултат на слабите си гравитационни сили. Шест милиона години по-късно купът бил бомбардиран от астероиди и метеорити. Това продължило много милиони години и довело до натрупване на огромни количества енергия, което на свой ред предизвикало извънредно покачване на температурата и превърнало цялата планета в стопена маса. Оттогава Земята се охлажда и все още не се е възстановила напълно.

В момента тя се намира в етап, в който вътрешността ѝ е разделена на пластове в зависимост от степента на охлаждане. Има четири основни пласта: вътрешно ядро, външно ядро, мантия и кора. Вътре скалата все още е течна и образува магнитно поле. Аирлианците бяха установили, че почти всички планети с живи същества се намират на същата фаза от развитието си. Те се бяха научили да използват този източник на енергия за корабите си винаги, когато се намираха в полето на такава планета. Мъртвите планети като Марс и Луната нямаха електрически и магнитни полета, защото бяха студени и плътни. Там генераторите на аирлианците кораби трябваше сами да произвеждат полета — с огромен разход на енергия.

Земната повърхност е съвсем тънка обвивка, представляваща по-малко от два процента от цялата маса на Земята. Пластът под

континентите е пет пъти по-дебел, отколкото под океаните. Тъй като обаче Великденският остров е изолиран в Тихия океан, под него има съвсем тънка кора. Ето защо течното външно ядро е само на девет и половина километра под повърхността на острова, където стопената скала ври при температура четири хиляди градуса по Целзий.

Дълбоко под Рано Кау, най-южния от трите вулкана на острова, роботите на Сянката на Аспазия бяха пробрили шахта в изстиналата лава, достигаща до течната скала. Предназначението ѝ беше да отвежда топлина като източник на енергия.

След хилядолетията на война и измама обаче Сянката на Аспазия се бе научил винаги да е готов за изненади. Едно от първите неща, които беше направил след пристигането си на острова, бе да разработи планове за бягство и унищожение. И преди да избяга с летящата чиния беше задействал втория план. На дъното на шахтата, точно над огнената магма, бе поставил няколко двеста и петдесет килограмови бомби, откраднати от американския флот.

Сами по себе си бомбите не представляваха опасност за острова. Той ги взриви преди да се качи на летящата чиния и резултатът дори не се усети на повърхността. Но експлозията увеличи изтичането на енергия и направи процеса неовладяем. Течната скала се издигаше нагоре под огромно налягане.

Спящият от хиляди години Рано Кау скоро щеше да изригне.

Това щеше да опустоши Великденския остров и да унищожи всичко живо. Сянката на Аспазия обаче бе замислил нещо далеч по-ужасно. Великденският остров бе само първата плочка домино от плана му.

Планината Арарат

Търкот се настани на седалката в пилотския отсек на корабамайка. Не много отдавна беше извел кораба на Аспазия в орбита, затова донякъде можеше да го управлява. Постави длан върху един от пултовете и заоблената стена пред него показа панорамен изглед от камерата навън.

— Знаеш ли какво правиш? — попита Яков.

Майорът отговори, като постави другата си длан върху един от шестоъгълниците, покрити с руническо писмо. Подът под тях се разтърси — електромагнитният планетен двигател бе активиран за пръв път от десет хиляди години. Гигантският съд се издигна от стойката си.

— Как ще се измъкнем оттук? — попита Яков, вкопчил се в облегалката на огромната седалка на Търкот. Кокалчетата на пръстите му бяха побелели.

Търкот пак му отговори с действие — обърна носа на кораба-майка към дупката, която нокътят беше пробил при излизането си. Естествено тя бе прекалено малка, ала майорът трябваше да допусне, че кораб, предназначен за междузвездни полети, няма да се затрудни особено много от скалата.

Оказа се прав. Черният извънземен метал се блъсна в стената на пещерата и я разби, без да намали скоростта си. Когато видя ясното небе пред себе си, Търкот плъзна дланта си напред и корабът-майка излетя от пещерата.

— Въпрос — каза той.

— Да?

— Накъде е по-бързо? На изток или на запад?

— Мисля, че е горе-долу еднакво — отвърна Яков.

Щом се отдалечи от Арарат, Търкот увеличи скоростта и набра височина.

— Ще тръгнем на изток — заяви той.

На дисплея се появиха два турски изстребителя, но за разлика от колегите си, които бяха прихванали летящата чиния, те бягаха колкото можеха по-бързо. Пилотите им очевидно бяха уплашени от огромните размери на кораба-майка.

— Как се отваря това нещо? — попита Търкот руснака. — Имам предвид трюмовете.

— Аз те доведох тук — отвърна Яков. — Предполагам, че мога да се оправя. Куин ми даде ръководството на „Меджик-12“ за другия кораб-майка в Зона петдесет и едно.

— Трябва да качим десетина хиляди души — каза майорът.

— Ще видя какво предлага главният пазител.

— Добре.

Яков излезе от пилотската кабина и тръгна към помещението на главния пазител. Търкот се пресегна и натисна друг бутон, после внезапно се намръщи. Беше се научил да пилотира кораба-майка от Зона 51 по инструкциите, написани от учени, които бяха работили в комисията и над половин век бяха изучавали кораба. Само че това му се струваше познато, сякаш неведнъж го бе правил. Не, това не беше възможно. Все още бе изтощен от преживяванията си на Еверест и сигурно умът му си прави шеги с него.

Очите на Сянката на Аспазия бавно се отвориха. Мускулите на ръцете и краката му се издуха, когато опъна въжетата. Напразно. Той завъртя глава и видя, че едрият руснак отново е в контакт с главния пазител.

Въпреки че имаше човешко тяло, Сянката на Аспазия се смяташе за айрлианец или по-точно, за нещо повече от представителите на двата вида, тъй като вече беше безсмъртен. Той бе уникален, нов вид. Ала тези човеци... Хилядолетия беше воювал с тях и въпреки привидното си презрение неохотно трябваше да признае известна уникалност и на тях. Да победят и него, и Артад в надпреварата за главния пазител и кораба-майка! А преди това да унищожат Аспазия и неговия флот. Просто удивително. И преди години да се справят с разузнавателния кораб на Рояка, като го взривяват над Тунгуския район — това бе истинска изненада. Сега съзнаваше, твърде късно, разбира се, че е трябвало да обърне по-голямо внимание на този предупредителен знак, но беше прекалено съсредоточен върху очакващите и поддържането на статуквото на тайната им гражданска война.

Яков отстъпи назад от главния пазител и погледна Сянката на Аспазия.

— Сега ще ни кажеш ли колко време остава до експлозията на Великденския остров?

Сянката на Аспазия сви рамене.

— Не знам. — Но когато руснакът плъзна ръка към пистолета на кръста си, съществото побърза да прибави: — Казвам ти истината. Отворих сеизмичен разлом дълбоко под земята. Рано Кау ще изригне. Скоро. Нямам представа кога точно.

Яков наклони глава и се вторачи в него.

— Защо си го направил?

Сянката на Аспазия запремигва, като че ли руснакът го питаше защо диша въздух.

— Така трябва да прави командирът, когато отстъпва. Да унищожавя всичко, за да не остави нищо на врага.

— Командир на какво? — попита Яков.

Сянката на Аспазия не отговори на този въпрос. Руснакът понечи да го подмине, като клатеше глава.

— Чакай! — извика Сянката на Аспазия.

Яков спря.

— Трябва да сключим сделка — каза съществото.

— Защо?

— Искаш ли да спасиш хората на Великденския остров?

— Ще минем и без твоята помощ.

— Възможно е — призна Сянката на Аспазия. — Но можете ли да спасите всички, които живеят по Огнения пръстен?

— По кое?

— По бреговете на Тихия океан — поясни Сянката на Аспазия. — Великденският остров ще е само началото. От него ще започне верижна реакция от вулканични изригвания и земетресения по разломните линии. Край на западната част на Съединените щати — усмихна се той. — Сбогувай се с Лос Анджелис, Сан Франциско и Сиатъл. Япония ще бъде опустошена. Както и Камчатка в родната ти Русия.

— Десетки милиони ще загинат — продължи съществото. — Ако си мислиш, че смъртта и разрушенията на Третата световна война са били ужасни, те ще са нищо в сравнение с онова, което ви очаква. Освен ако не сключим сделка, естествено, и аз не предотвратя всичко това.

Яков ненадейно замахна с дясната си ръка и заби юмрук в лицето на Сянката на Аспазия. После безмълвно излезе от помещението и вратата с плъзгане се затвори след него.

В земна орбита

Артад погледна тактическия дисплей. На него се виждаше ужасно примитивна космическа станция. Изключително странно — само това ли бяха успели да постигнат човеците за десет хиляди години в завладяването на космоса? Изкушаваше се пътъом да я унищожи. Но станцията беше толкова архаична и представляваше толкова нищожна заплаха, че той преодоля импулсивното си желание. Хората щяха да платят много по-висока цена.

Той протегна шестопръстата си ръка и превключи дисплея на земната повърхност. Фокусира Китай и кимна, когато видя Великата стена. Във формата на Шъ Хуанджоу неговата Сянка беше завършил строежа ѝ преди повече от две хиляди и триста години, придавайки ѝ очертанията на аирлианския рунически символ за ПОМОЩ. Което показваше колко са отчаяни привържениците на Артад. Над две хиляди и четиристотин километра от стената бяха построени само за десетина години.

В търсене на помощ от небесата, която така и не бе дошла.

Артад премести образа напред. Отдалечаваха се от Земята и набираха скорост. Навигаторът беше определил курс към четвъртата планета от системата. Мъртъв свят, на който бяха построили първия си предавател и защитната си решетка, унищожени по време на гражданската война.

Един от кортадите го информира за нещо, което бяха засекли сензорите му, и той отново превключи образа. И се наведе напред, когато видя грамадата на кораб-майка, носещ се в орбита на хиляда километра от тях. Артад заповяда да променят курса и да го пресрещнат.

След няколко минути нокътят се намираще до много по-големия кораб. Знаеше, че е на Аспазия, и беше получил доклад от пазителя, в който се описваше унищожаването на флота на Аспазия от човеците. И все пак го сепна зейналата дупка в борда, пробита от рубинената сфера и ядрените оръжия на хората. Познаваше конструкцията на кораба-майка и неговите възможности.

Забеляза необичайната тишина на мостика. Как се бе случило всичко това? Не можеше да повярва, че човеците сами са успели да нанесат такъв удар.

Отърси се от тези смущаващи мисли и заповяда да пратят група на борда, за да видят дали могат да използват кораба. Нокътят и

древният кораб-майка се носеха В орбита високо над повърхността на Земята.

Великденският остров

Лейтенантът набързо беше сглобил устройството от части, взети от самолетоносача „Стенис“. Инструментите И предавателят бяха в метална кутия, облепена със стиропор, от който стърчеше антената.

Устройството и лейтенантът, на когото бяха възложили задачата въз основа на научните му успехи, бяха докарани на Великденския остров с Ф-16 с максимална скорост. Самолетите С-2А току-що бяха оставили първата група бежанци на самолетоносачите и презареждаха за обратния полет. Лейтенантът трябваше да се опита да определи каква е потенциалната опасност и с колко време разполагат.

— Готови — извика той, когато двамата морски пехотинци забутаха устройството по шахтата, издълбана в пода на пещерата.

Лейтенантът провери различните дисплеи, които получаваха информация от инсталираните в кутията уреди. Изглежда, всичко работеше.

— Спуснете я! — нареди той.

Морските пехотинци я пуснаха в отвора.

Макар да знаеше, че данните се предават сателитно до флота, лейтенантът съобщи онова, което му показваха датчиците.

— Сто метра. Сто и десет градуса.

Облиза устните си и продължи със следващата група данни:

— Петстотин метра. Сто и осемдесет градуса.

— Осемстотин. Двеста и десет градуса.

— Хиляда. Двеста и четиридесет.

— Хиляда и петстотин. Триста. — Докато гледаше движещите се цифри, той изчисли наум. — Досега няма никакви прегради.

Вторащи се в дисплеите. Не можеше да повярва, че кутията пада толкова бързо. Озърна се към отвора, който бе широк едва около метър. Колко широка беше тази шахта надолу? Трябваше да се разширява доста, щом кутията не се бе блъснала в стените ѝ.

— Два километра. Петстотин градуса.

— Три километра. Седемстотин и петдесет.

- Пет километра. Хиляда.
- Седем километра. Две хиляди.
- Девет километра. Две хиляди и петстотин.
- Десет километра. Три хиляди.

Сякаш усещаше огромната топлина. По челото му избиха капки пот. После всички дисплеи угаснаха и лейтенантът запремигва. Бързо натисна няколко бутона.

— Последни данни: единайсет хиляди шестстотин четирийсет и два метра дълбочина. Температура: три хиляди и осемстотин градуса. Предполагам, че е потънала в течна магма. — Той отвори геоложка карта, която бе пратена по искане на самолетоносача. — Тук кората е дебела дванайсетина хиляди метра. Господа, имаме шахта чак до външното ядро, което, изглежда, се издига под налягане.

Въздушното пространство на Южна Америка

— Говори — нареди Търкот.

Гласът на Куин звучеше разсеяно и майорът предположи, че е затрупан с данни.

— Хм, има сведения от флота. Пуснали са някаква сонда в шахтата. Изглежда, е стигнала чак до външното ядро. И смятат, че магмата се качва нагоре.

— Значи Сянката на Аспазия за пръв път казва истината — разочаровано измърмори Яков.

— За шахтата — прибави Търкот и се обърна към микрофона. — Ами този Огнен пръстен? Какво е?

— Така се наричат разломните линии по различните тектонични плочи на материците, които се срещат със субокеанските плочи на Тихия океан. Пръстенът обгражда целия океан. По тези разломни линии има вулкани, и активни, и угаснали, и земетръсни зони. Пръстенът минава по калифорнийското крайбрежие, на юг по западното крайбрежие на Южна Америка...

— Чакай малко — прекъсна го Търкот, вперил поглед в екрана пред себе си. На него се виждаше южноамериканското крайбрежие, за което току-що беше споменал Куин. — Великденският остров е далече от Южна Америка. Как може тя да влиза в този пръстен?

— Между Южна Америка, Великденския остров и Тихоокеанската плоча има друга плоча — поясни Куин. — Нарича се плочата Наска. Великденският остров лежи върху мястото, където се срещат плочата Наска и Тихоокеанската плоча. Този разлом продължава на север и се свързва с южноамериканския тектоничен разлом. Пак той минава по западното крайбрежие на Съединените щати, по дъното на Тихия океан до Нова Зеландия, през Филипините до Япония, по западното крайбрежие на Русия и покрай Алеутските острови. Общата му дължина е повече от деветнайсет хиляди километра.

— Чакай — каза Търкот. Корабът-майка се носеше над сините води на Тихия океан и с огромна скорост продължаваше на запад. — Какви са тия тектонични плочи, по дяволите?

— Това е сравнително ново откритие — отвърна Куин. — Повърхността на Земята, земната кора, е образувана от девет основни плочи като Тихоокеанската и дванайсетина по-малки като Наска. Те представляват кора от твърда скала, плаваща върху течното външно ядро. И всички плочи се движат, което оказва три вида въздействие върху границите помежду им. Когато се отдалечават едни от други, образуват цепнатина, през която излиза материал, обикновено магма, и се втвърдява в хребет. Когато се сблъскват, едната плоча се приплъзва под другата. Доскоро ти се намираше в една такава зона — Хималаите са резултат от сблъсъка на Евразийската и Индийската плоча. В третия случай плочите се движат в срещуположни успоредни посоки — пример за това е разломът Сан Андреас. По Огнения пръстен се срещат и трите типа, затова имаме вулкани и изключително нестабилни зони. През хиляда деветстотин и шеста Сан Франциско е бил разрушен от сравнително слабо смущение в Пръстена — също като при изригването на Маунт Хууд.

— Ако някой от вулканите на Великденския остров изригне, може ли да предизвика верижна реакция? — попита Търкот.

— Трябва да допуснем, че айрлианците — и пазителите — знаят повече за тектоничните плочи от нас — отвърна Куин. — Не виждам причина да не вярвам на Сянката на Аспазия.

Майорът се намръщи.

— Освен че почти никога не ни е казвал истината.

— Готов ли си да поемеш риска? — попита Куин.

Търкот погледна пред себе си и видя точица на хоризонта.

— Почти стигнахме. Можем ли да направим нещо, за да предотвратим това изригване?

— Ще проверя.

— Провери, но бързо — каза Търкот, докато корабът-майка се носеше към острова. Той го спря над летището, после бавно го спусна точно над пистата. Хиляди се стълпиха наоколо, наблюдавайки гигантския кораб със страхопочитание и надежда.

— Отвори трюмовете — нареди майорът.

Яков седеше пред друг пулт и използваше информацията, която бе получил от главния пазител. Люковете на трюмовете с плъзгане се отвориха и от тях се спуснаха метални трапове. След кратко колебание хората се втурнаха напред. Търкот погледна дисплея. Въобразяваше ли си, или над Рано Кау вече се вдигаше тънка струя дим?

Той се изправи и грабна автомата си.

— Съобщи ми, когато всички се качат.

Яков го стрелна с поглед.

— Къде отиваш?

— Да си поприказвам с нашия приятел.

Майорът се върна в помещението на главния пазител, където беше завързан Сянката на Аспазия.

— Руснакът предаде ли ти съобщението ми? — попита съществото още щом Търкот влезе в залата.

— Да.

— Наясно ли си с опасността?

— Ако не лъжеш, да.

— Не лъжа и мога да го спра.

— Как?

— Не си способен да разбереш.

Търкот вдигна автомата.

Сянката на Аспазия поклати глава.

— Можеш пак да ме убиеш, но това ще ти струва ценно време.

— Какво искаш?

— Същото като преди. Само че сега твоят залог е много по-висок.

Майорът безмълвно отпусна оръжието си. Изтекоха няколко минути.

— Времето ти изтича — обади се Сянката на Аспазия.

Търкот мълчеше.

След още няколко минути Сянката на Аспазия се размърда и опъна въжетата си.

— Скоро процесът ще стане необратим.

— Искаш от мен да приема две предположения — каза Търкот. — Първо, че ако изригне, вулканът ще предизвика верижна реакция в района на целия Тих океан. Второ, че ако това е вярно, ти си в състояние да спреш започнатото.

— Това са факти.

— Според теб.

— Не можеш да си позволиш да не ми повярваш.

— Мога, естествено — възрази Търкот. — Някога в многобройните си превъплъщения играл ли си покер?

— Да играя ли? Аз не си играя игрички.

— Жалко. — Търкот потъна в мълчание. Накрая гласът на Яков обяви, че всички от Великденския остров са на борда. — Спасихме всички — каза майорът на Сянката на Аспазия.

— Спасили сте няколко хиляди — отвърна съществото. — Ами милионите, които скоро ще загинат?

— Цената ти е прекалено висока. Никога няма да ти дам кораба-майка. Категорично.

— Тогава ще загинат милиони.

Търкот усещаше неотложността. Усещаше, че има голяма вероятност Сянката на Аспазия да лъже, ала можеше ли да си позволи да рискува?

— Ако предотвратиш изригването, ще те пусна и ще ти дам един нокът.

Сянката на Аспазия просто се взираше в него.

Офицерът от спецчастите пак вдигна автомата.

— Другата ти възможност е да продължиш да умираш след всяко следващо съживяване. Мисля, че това ще те накара да копнееш за предишния си живот. И ще пия от Граала, за да превърна безсмъртието ти в ад.

Сянката на Аспазия се намръщи.

— Много пъти си се опитвал да ме излъжеш, но сега ми се струва, че казваш истината.

— Искаш ли да потвърдя подозренията ти? — Търкот постави показалец на спусъка.

— Ноктите не могат да осъществяват междузвездни скокове — посочи Сянката на Аспазия.

— Това не е мой проблем. Освен това, както си забелязал, имаш колкото искаш време.

— Приемам сделката.

Търкот не отпусна веднага автомата. Разбираше, че съществото бе капитулирало прекалено бързо, но знаеше също, че няма много време. Факт, който Сянката на Аспазия също съзнаваше.

— Какво ти е нужно, за да спреш изригването? — попита майорът.

— Достъп до контролната зала — отвърна Сянката на Аспазия. — Можеш да ме държиш на мушка, ако искаш.

Търкот пусна автомата да виси на ремъка, извади ножа си, мина зад гърба на съществото и преряза въжетата.

— Да вървим.

Сянката на Аспазия се запъти към коридора. Търкот го побутна с цевта на автомата.

— Тичай.

Затичаха по главния коридор. Докато минаваха покрай вратите, Търкот чуваше приглушения рев на хилядите, натъпкани в различните трюмове. Влезе в пилотската кабина и вдигна ръка, за да покаже на рязко обърналия се Яков, че всичко е наред.

— Той ще спре изригването.

— В замяна на какво? — попита руснакът и се втренчи в Сянката на Аспазия, докато се отпусна на седалката.

— На нокът.

— Не мислиш ли...

Търкот го прекъсна.

— Нямаме време за мислене. Всички трапове ли са вдигнати? Люковете затворени ли са?

Яков кимна с глава.

— Да.

Търкот си погледна часовника. От кратера на Рано Кау вече определено се вдигаше дим. Сянката на Аспазия седна пред пулта.

Корабът-майка бавно набра височина и на около три хиляди метра спря.

— А сега? — попита майорът.

Сянката на Аспазия не му обърна внимание и плъзна ръце над светещите шестоъгълници, които заемаха голяма част от контролния пулт. Търкот настръхна.

— Какво правиш?

— Каквото ти казах — отвърна съществото. — Гледай.

По-леката от скалата наоколо магма се издигаше към повърхността на планетата. На около три километра под Рано Кау тя започна да топи скалната маса и образува грамадна кухня, широка над километър и половина. Този процес даде на Търкот нужното време да качи на борда всички от острова.

Сега налягането бе огромно и магмата нямаше къде да отиде, освен отново нагоре. Водата в езерото в кратера закипя от горещите газове, предшестваци магмата. Вдигна се пара, последвана от газ. Битката между водата и газа продължи няколко минути, после магмата избра друга посока, изля се в камерата на пазителя, напълни я и се насочи към една пукнатина в стената.

Търкот потръпна, когато обърнатата към морето страна на Рано Кау избухна и изстреля във въздуха камъни, големи колкото къщи. Над морето и острова се понесе вълна от горещ газ и уби всичко живо. Моаите бяха обгорени и новата им боя, която трябваше да ги превърне в туристическа атракция, беше стопена.

Майорът погледна към другите вулкани в другите два края на острова. От кратерите им излизаше дим. По склона на Рано Кау потече яркочервена магма и със съскане стигна до океана.

Подът под краката му завибрира от енергийния импулс, който корабът-майка изстреля към острова. Той потъна в земята без видим резултат. След пет секунди последва в втори импулс.

Енергията премина през кипящата магма и разтърси земята. Стигна до границата между кората и външното ядро, разпръсна се и разби скалата, която потъна в магмата и прекъсна потока. Нещо повече, амплитудата и честотата на ударната вълна бяха обратно пропорционални на енергията, която я бе образувала. Това беше нещо, което можеше да знае само Сянката на Аспазия. Възпиращият ефект се разпространи от Великденския остров и противодейства на енергията, освободена при изригването на вулкана.

Сянката на Аспазия натисна още няколко бутона и се обърна на седалката.

— Направих каквото поиска. Сега си тръгвам.

Търкот не виждаше промяна на екраните — положението като че ли не се влошаваше, но от Рано Кау все още течеше лава и другите два вулкана продължаваха да пушат.

— Имаш цяла вечност — отвърна той. — По-добре да изчакаме малко преди да те пуснем.

— Ти ми даде думата си.

— И ще я удържа.

— Попитай вашите учени с техните измервателни устройства — упорстваше Сянката на Аспазия. — Те ще покажат, че планетата отново е в покой. — На тънките му устни плъзна усмивка. — Аз вече не представлявам опасност. Артад и Роякът... — той сви рамене, — те са вашият проблем. Ако ми дадеш този кораб, ще ви помогна да се справите с тях.

— С удоволствие бих се справил и с теб — отвърна Търкот. — Всяко нещо с времето си.

— Нямах представа за цялата картина — заяви Сянката на Аспазия.

— Ти не ми я обясни.

Съществува скръсти ръце и няколко дълги секунди го наблюдава.

— Направих каквото искаше.

Търкот кимна към изхода.

— Върви.

Сянката на Аспазия се изправи и излезе, без да каже нищо повече.

— Нямам му доверие — рече Яков.

— Аз също, но поне сега се избавихме от него. — Търкот зае току-що освободеното от Сянката на Аспазия място, хвана щурвала и обърна носа на кораба-майка на север към Хавай. През корпуса се разнесе екотът на една от скобите, освобождаващи нокътя.

Търкот усещаше неодобрението на руснака и се чувстваше принуден да аргументира постъпката си.

— Просто искам, когато веднъж завинаги приключим с това, на Земята все още да има хора, които да се зарадват на победата. Стига повече жертви.

Яков тежко въздъхна и отново седна.

— Разбирам. Но в историята на моя народ има безброй прекалено скъпи победи. А битките и войните като че ли никога не свършват. Наполеон. Хитлер. И предателствата. Предавало ни е собственото ни правителство. Затова не вярвам на Сянката на Аспазия, но разбирам защо склучи тази сделка с него.

Търкот видя, че Яков няма да каже нищо повече, затова вдигна сатфона си и натисна бутона за автоматичното избиране на Куин. Докато звънеше, чу отварянето на нова скоба.

Куин вдигна на третото позвъняване. Гласът му звучеше разсеяно и Търкот чу други гласове.

— Какво знаеш за сеизмичната активност, майоре?

Куин незабавно отговори.

— Всичко се успокои. Спрял си го.

— Нещо ново за Дънкан?

— Получихме едно странно съобщение. Изглежда, че някакви израелци — водени от Симон Шерев — са върнали кивота на завета на нов „Меджик-12“. Или поне те са си мислили така.

— Къде?

— На изоставена петролна платформа в Мексиканския залив. Потвърди се също, че осприто е използвано за секретна операция в този район.

— Тогава...

— Това не е всичко — прекъсна го Куин. — Получихме това сведение от един от десантниците на Шерев, който още е на платформата. Казва, че нямал връзка с Шерев и другите, откакто влезли в платформата.

Освободи се поредната скоба. Търкот изруга.

— Имаме ли нещо наблизно, за да проверим сигнала?

— Работя по въпроса.

В кораба-майка отекна четвъртият екот. Майорът погледна екраните и видя, че един от ноктите се отдалечава.

— Добър път — измърмори той.

— Мисля, че не го виждаме за последен път — подметна Яков.

Търкот очакваше руснакът да каже нещо такова.

— Ако пътищата ни пак се пресекат, ще оцелее само единият от нас.

— Той е безсмъртен... — започна Яков, но майорът го прекъсна.

— Ако пак се срещнем, ще оцелее само единият от нас, и това ще съм аз.

НАСТОЯЩЕТО

9.

Мексиканският залив

Подът на помещението беше покрит с кръв, но Гарлин като че ли не я забелязваше, докато се взираше в тялото на масата. Вече над двадесет пъти бе убивал Дънкан, вкарвайки сондата все по-навътре в мозъка ѝ.

Роякът, по природа търпеливо същество, започваше да се нервира. Засечените съобщения от разузнавателната мрежа на човеците показваше, че един от оцелелите аирлианци има нокът и се насочва към Марс, където се строеше предавател. Цикълът на сондиране, смърт и съживяване започваше да става досаден.

Пипалото на Рояка нареди на Гарлин да възприеме нов подход. Той отиде в спасителната капсула и взе плоска черна метална кутия шестдесет на шестдесет сантиметра и дълбока петнадесет. Донесе я в стаята и я отвори. В гнездата имаше грижливо подредени хирургически инструменти.

Гарлин се приближи до кивота и въведе нови команди — нареди му короната да сканира мозъка ѝ и да му даде карта. След няколко секунди се появи дисплей на мозъка на Дънкан. Артерията, която се пръскаше, бе осветена, ала Гарлин забеляза нещо друго. Малък кръгъл предмет близо до тила ѝ. Нещо от плътен метал.

Когато Дънкан за пореден път се съживи, той включи свредела и го насочи към черепа ѝ.

Отвратителният звук от метал, врязващ се в кост, не успя да заглуши вика ѝ.

Хавай

През военната си кариера Търкот няколко пъти беше ходил на Оаху и не се сещаше къде другаде може да приземи кораба-майка и да разтовари хората от Великденския остров, освен на международното летище. Той насочи извънземния съд ниско над океана между Диамантения нос и Пърл Харбър.

Летището изглеждаше пусто, а и той получаваше объркани съобщения от хората на острова, които все още не се бяха възстановили от въздействието на нановируса. Пристанището му се стори странно без нито един военен кораб.

Майорът спря грамадния кораб над главната писта, спусна го почти до самия асфалт и се обърна към Яков.

— Отвори всички трюмове.

Люковете отстрани на кораба се отвориха и от тях се спуснаха трапове. Хилядите се заизсипаха навън, но Търкот не напусна контролната кабина.

— А сега какво, приятелю? — без да откъсва поглед от монитора, на който се виждаха хората, попита Яков. — Към Марс ли?

— Не още. Не сме готови.

— И как ще се приготвим?

Търкот разтърка лице и усети четината и разранената си от студа кожа.

— Сянката на Аспазия каза някои неща, които ми се струват логични.

— Например?

— Че Артад има нокът. Доколкото можем да определим, ноктите са бойни кораби. Той може да го управлява и да използва оръжията му. Ние дори не знаем как действа оръжието на този кораб, което Сянката на Аспазия използва на Великденския остров. Наблюдавах го, но не съм сигурен, че ще мога да повтора действията му, а и той нямаше да ми дава уроци. Убеден съм, че ще мога да закарам кораба до Марс, но какво ще правим после?

— Ядрени бомби? — предложи Яков. — Хвърлени ръчно?

— Ами ако спуснат щит над предавателя?

Руснакът сви рамене.

— Не знам какво да ти кажа, приятелю.

Търкот почука с пръст по слепоочието си.

— Помисли за всичко, което научихме. Някой е свалил разузнавателния кораб на Рояка над Тунгуския район. И не са били нито аирлианците, нито Мисията, нито очакващите.

— Хора ли?

— Остава ли някой друг?

— Но как?

— Тъкмо това е въпросът — каза Търкот.

— Може би майор Куин има още сведения за нас.

Търкот погледна дисплеите и провери докъде е стигнало разтоварването.

— Потегляме натам веднага щом трюмовете се изпразнят. Само ще се отбием до една петролна платформа в Мексиканския залив.

Мексиканският залив

Гарлин работеше бързо, без да обръща внимание на кръвта, която плискаше навсякъде. Отдели част от черепа на Дънкан с диаметър осем сантиметра, за да разкрие вътрешността. Направи разрез в трите защитни мембрани на мозъка. Дори не мигна, когато разряза най-вътрешния слой и по лицето го опръска мозъчна течност.

Продължи в главния мозък, за да стигне до постоянно пръскащата се артерия. Не можеше да преодолее програмирането на клетките, затова направи нещо друго — постави на това място байпас.

И още докато го правеше, защитната мембрана започваше да се затваря, образуваше се нова плът. След като постави байпаса, Гарлин бързо се дръпна настрани и проследи възстановяването на тъканите. Отворът в черепа се покри с кост. Веднага щом раната се затвори, той отново взе свредела и завъртя главата на Дънкан, така че да има достъп до тила ѝ. Проби черепа и повторно проникна в мозъка. Откри метално топче с диаметър около дванадесет милиметра. С помощта на лупа видя, че от топчето излизат няколко тънки влакна, които потъваха в мозъка.

Гарлин взе дълги тънки пинцети, вмъкна ги в отвора, хвана топчето и без да го е грижа за болката, го извади и изтръгна тънките проводници.

Хавай

Търкот политна напред и не падна, само защото се опря на големия дисплей пред пилотската седалка.

— Добре ли си? — попита скочилият от мястото си Яков.

Майорът се чувстваше така, все едно в тила му се е забила стрела. Толкова го болеше, че не смееше да поклати глава, за да отговори на въпроса. Болката беше толкова силна, че му призля и за малко да повърне.

— Какво има, приятелю? — Яков колебливо се наведе над него.

Търкот опита тила си. Очакваше да има кръв, но нямаше нищо.

— Все едно ме простреляха — промълви той.

Болката постепенно отслабваше и той се изправи. Отново докосна тила си и потърси рана. Нищо.

— По дяволите! — измърмори Търкот.

— Какво стана? — попита Яков.

— Не знам, но се надявам да не се повтори — отвърна майорът.

Мексиканският залив

Гарлин разглеждаше металното топче и го въртеше в ръце. От него висяха четири изключително тънки проводника, покрити с кръв. Той внимателно постави топчето в една чашка и се върна при масата. След като се увери, че Дънкан се е съживила, отиде при кивота и протегна окървавените си длани към пулта. Започна сондирането още преди втората рана да е заздравяла съвсем.

Дънкан не дойде веднага в съзнание. Травмата бе прекалено тежка дори за нейното подсъзнание. Дарът на безсмъртието беше запазил живота ѝ, ала не можеше да ѝ помогне да се справи с болката и ужаса на онова, което ѝ причиняваха. Разсъдъкът ѝ по най-примитивен начин се опитваше да защити съзнанието ѝ.

Психосондата на кивота влезе в ума ѝ, мина по пътищата на нервната система и потърси образите на кораба ѝ. Байпасът осигури нормалното кръвообращение дори след като програмираната плът отново поддаде.

Екранът оживя.

Двата изправени камъка и хоризонталната плоча вече бяха включени в кръг от подобни камъни. Пет вертикални двойки, покрити с хоризонтални камъни. И около тях — втори, по-нисък кръг. Мястото очевидно бе опустошавано, тъй като някои камъни бяха съборени, включително онзи отдясно на портала. Разумът на Гарлин позна структурата, но пипалото на Рояка беше прекалено съсредоточено върху екрана, за да приеме посланието.

Дънкан се мяташе на масата и опъваше ремъците, с които бе стегната. Лицето ѝ бе сбърчено от мъка, кожата ѝ беше по-бледа от обикновено: извънземният вирус се опитваше да възстанови огромното количество изгубена кръв.

Близо до камъните имаше павиран път, което показваше, че образът е от по-късен спомен. Гарлин се наведе напред. Край пътя имаше стълб с табела. Надписът се фокусира и той прочете:

Стоунхендж

Веднага изключи кивота на завета и свали короната от главата на Дънкан. Той свърза масата на Дънкан с тази на кивота и освободи спирачките на колелата им. После бавно избута и двете маси в коридора и ги върна в спасителната капсула.

От камерата Роякът започна да приготвя капсулата за изстрелване.

Снайперистът вече от няколко часа бе на крана, който се издигаше високо над изоставената петролна платформа в Мексиканския залив. От Симон Шерев и неговите израелски десантници нямаше нито следа. Цевта на неговия „Хеклер & Кох“ PSG-1 беше опряна на парапета, насочена към асансьора, на който се бяха качили мъжете с кивота на завета.

Знаеше, че нещо не е наред. Шерев и другите прекалено дълго се бавеха, без да го осведомят за положението. Възможностите му обаче бяха ограничени. Не можеше да става и дума да се спусне с асансьора след тях. Снайперистът разбираше, че ако някой долу е елиминирал Шерев и петимата десантници, той няма голям шанс да се спаси. Затова чакаше и наблюдаваше. Отправи призив по радиочестотата за

извънредни ситуации и описа малкото, което знаеше, но нямаше представа дали са го чули.

На дъното на Залива, на деветдесет метра дълбочина, една черна сфера с диаметър четири и половина метра се отдели от подводната конструкция и се насочи на изток, като постепенно се издигаше нагоре. На километър и половина от платформата достигна повърхността, излетя във въздуха и се понесе на по-малко от десет метра над гребените на вълните.

Снайперистът я видя, но сферата вече беше извън обсега на оръжието му и продължаваше да се отдалечава. Не се съмняваше, че не е от човешки произход. Той изруга и откопча радиостанцията от бойната си жилетка. Нямаше голям обхват и не можеше да се свърже с Израел. Ала трябваше да направи някакъв опит да информира някого за местонахождението на кивота и онова, което току-що беше видял. Той включи на извънредната честота и отново започна да предава с надеждата, че някой е достатъчно близо, за да го чуе.

Хавай

В кораба-майка бяха останали само Търкот и Яков. Не обърнаха внимание на настойчивите молби за разговор от страна на различни служители. Майорът издигна кораба в небето и го насочи на изток към континента. Главата още го болеше, но не като по-рано. По-скоро като силно главоболие, но като се имаше предвид всичко, преживяно през последните няколко седмици, той спокойно можеше да го пренебрегне.

Адреналинът, нахлул в кръвта му по време на спасяването на хората от Великденския остров — и целия тихоокеански регион, — отстъпваше мястото си на изтощението от случилото се на Еверест. Търкот имаше чувството, че никога няма да успее да си почине и да възвърне силите си. Знаеше, че трябва да се обади на Куин и да чуе последната информация. Надяваше се, че Космическото командване следи ноктите на Сянката на Аспазия и Артад. В момента обаче това изобщо не го вълнуваше.

Къде беше Дънкан? В Мексиканския залив ли? Чудеше се защо го интересува. Тя го бе излъгала, беше го манипулирала и го бе забъркала във фиаското със Зона 51. И Сянката на Аспазия му беше

намекнал, че собственото му минало е лъжа. Обзе го гняв. Само лъжа и смърт, а оставаха толкова много неизвестни неща, погребани под планини от измами.

На хоризонта се появи западното крайбрежие на Съединените щати. Майорът забеляза два Ф-16 на юг — насочваха се към него. Знаеше, че военните все още са нервни и че световният мир не е напълно възстановен.

Той включи микрофона.

— Куин, събщи на Пентагона, че навлизаме с кораба майка във въздушното пространство на Съединените Щати.

— Ясно.

— Имаш ли нещо за мен?

— Един снайперист на петролната платформа в Мексиканския залив събщи за съд, който изплувал от водата и отлетял на североизток.

— Космическото командване следи ли го?

— Съобщих им, но още не съм получил данни от тях.

— Нещо друго? — Търкот промени курса и зави на изток, тъй като вече нямаше смисъл да се отбива на петролната платформа.

— Открих някои интересни сведения за Тунгуския район и един човек, Тесла.

— Тесла ли? — повтори Яков. — Кюрдът на Арарат спомена за него.

— Изглежда, че е свързан със събитието в Тунгуския район — каза Куин.

— По-точно? — попита Търкот.

— Ако се съди по онова, което успях да намеря, може би той е свалил разузнавателния кораб на Рояка — отвърна Куин.

НАСТОЯЩЕТО

10.

Въздушното пространство над Ламанша

Капсулата на Рояка летеше на по-малко от пет метра над вълните и беше невидима в мрака. Лиза Дънкан все още бе върху масата, но вече не беше свързана с кивота на завета. Гарлин чакаше, прегърбен до масите.

Капсулата прелетя над южното английско крайбрежие между Уеймът и Борнмът. Светлините на двата града ясно се виждаха от двете страни. Сферата мина над източен Дорсет, стигна до Солсбърийската равнина и намали скоростта. Целта му се очертаваше напред, осветена от няколко прожектора, ала наоколо като че ли нямаше никого — нищо чудно, като се имаше предвид ранният час.

По един път се движеха самотни фарове, после изчезнаха в далечината. Капсулата се приближи и спря точно пред осветения район. Сканира земята с радара си, насочи се на североизток и бавно кацна на тревата край оградата.

Космическото командване, планината Шайен, Колорадо

Мери Кийн доброволно работеше извънредна смяна, за да даде възможност на някои свои женени колеги, дежурили по време на последната световна война, да се приберат вкъщи и да се видят със семействата си. Не беше казала на шефа си, че не иска да си иде у дома, защото се бои от съобщенията, които може би я очакваха там. Единствената ѝ дъщеря бе в армията и беше служила в Сеул, Южна Корея. Мери бе виждала снимките на шпионските сателити и знаеше какво се е случило с този град.

Докато не знаеше със сигурност, нямаше да е вярно. Не можеше да понесе тази мисъл, затова се съсредоточи върху екраните.

Намираше се в една от металните сгради върху тежки пружини, дълбоко в комплекса, и заедно с десетината други оператори седеше на дълга заоблена маса.

Нейната зона за наблюдение беше Северният Атлантически океан, регион, в който не се бяха водили много бойни действия. Тя имаше достъп до три шпионски сателита КХ-14, които заснемаха от източното крайбрежие на Съединените щати до западното крайбрежие на Европа.

Мери се сепна, забелязала някакво движение. Изключително бърза топлинна следа, която започна в Мексиканския залив, премина през Атлантическия океан и спря в Южна Англия. Тя влезе в компютъра, засече координатите и установи, че там няма летище. Не можеше да е хеликоптер — обектът се беше движил прекалено бързо и на огромно разстояние. Всъщност, когато взе данните за полета, операторката видя, че той е летял прекалено бързо, за да е дори свръхмодерен военен самолет.

Оставаха летящите чинии. Както и други в Космическото командване, тя бе виждала следите на извънземните, но всеки път, когато насочваха вниманието на началниците си към тях, получаваха отговор да не им обръщат внимание.

След като се разкри истината за Зоната, Кийн неколкратно ги беше следила. Въпреки че бе симетрична обаче, тази следа се различаваше. Беше по-топла. Освен това операторката си спомни, че се бе получило питане за необичайни летящи обекти в района на Мексиканския залив.

Провери в списъка и забеляза, че като източник на питането е посочена Зона 51 чрез МИЛСТАР. Мери набра кода за достъп. Половин минута никой не отговори и тя тъкмо се канеше да затвори, когато от високоговорителя се разнесе разсеян глас.

— Майор Куин слуша.

— Имате ли летяща чиния по трансатлантически курс?

— Не. Какво сте засекли?

Тя предаде информацията.

— Казвате, че идва от Мексиканския залив, така ли?

— Да.

— Къде е сега?

Докато разговаряха, Кийн бе взела точните координати от най-близкия сателит КХ-14. Отвори картата на района и потърси мястото. Това, което откри, я изненада. Червеният надпис обозначаваше обект с национално значение.

— В Южна Англия. При Стоунхендж.

Стоунхендж

Стоунхендж беше най-голямата туристическа атракция в района и една от най-големите в цяла Англия. Капсулата на Рояка се намираще на северозапад от него и известно време само го наблюдава. Добрият разузнавач винаги проучва обстановката преди да се приближи до целта, а Роякът имаше голям опит в разузнаването, на галактическо или местно равнище.

Когато се установи, че районът изглежда безопасен и пуст, капсулата се придвижи напред. Блъсна се в оградата, с лекота я разкъса и спря до вътрешния кръг пред олтарния камък. Неизвестната на Рояка алармена система, вградена в оградата, се задейства и в местния полицейски участък се включи предупредителна лампичка.

В капсулата Гарлин отново беше поставил короната на главата на Дънкан и сега я свърза с проводниците на кивота.

Дълбочинният радар не бе установил присъствието на кораба от спомените на Дънкан. По време на сондирането обаче Роякът беше забелязал червената мрежа, с която Дънкан и мъжът бяха покрили космическия кораб преди да го заровят, и предполагаше, че това е някакъв вид щит.

Въпросът бе как да влязат в каменния асансьор.

Гарлин вкара сондата в ума на Дънкан и потърси още спомени.

Екранът затрептя. Появи се образ. Стоунхендж. Невредимите кръгове показваха, че действието се развива преди хиляди години. Беше нощ, ала камъните бяха окъпани в червено сияние. На неколкостотин метра оттам гореше огромна дървена фигура, висока над петнадесет метра, направена от клони, оплетени около дървена основа. Вътре бяха натъпкани десетки хора, които надаваха крясъци, обгърнати от безпощадните пламъци.

Около горящия „човек“ имаше кръг от стотици, ако не и хиляди хора, облечени в пъстри роби, които наблюдаваха ужасяващата влада и огънят осветяваше хипнотизираните им лица. В края на тълпата двама души се отдалечаваха към Стоунхендж. Бяха сами, когато стигнаха при камъните и смъкнаха качулките си. Дънкан и партньорът ѝ. Тя се приближи до левия изправен камък в центъра на комплекса, протегна дясната си ръка, притисна дланта си към монолита — и се появи врата. Гарлин изключи проводниците и екранът потъмня. Той погледна надолу и видя, че Дънкан за пръв път от доста време е в съзнание. Тъмните ѝ очи бяха вперени в него. По време на полета тялото ѝ бе имало достатъчно време да се възстанови от раните.

— Кой си ти? — Гласът ѝ беше дрезгав, гърлото ѝ бе пресъхнало и прегракнало от викане. Очите ѝ бяха хлътнали и уморени, спомените за болката се бяха отпечатали на лицето ѝ.

Без да отговори, той се пресегна и стегна ремъка на дясната ѝ ръка.

— Какво правиш? — попита Дънкан.

Гарлин безмълвно се обърна към черната чанта и извади странно наглед устройство, ключов елемент от което бе дълго тънко острие. Натисна един бутон и острието бързо започна да се движи назад напред. Дънкан се ококори, когато Гарлин насочи устройството към ръката ѝ.

— Недей! — извика тя.

Гарлин притисна острието към китката ѝ. Плисна кръв, плът, парченца кости. Викът на Дънкан отекна в капсулата. След по-малко от четири секунди, цяла вечност за нея, острието излезе от другата страна. Кръвта шуртеше от прерязалите артерии и Гарлин не направи опит да я спре.

Той пусна бутона и се възцари тишина, в която се чуваха само стоновете на Дънкан. Гарлин остави машината и вдигна отрязаната ѝ дясна ръка. Част от външната стена на капсулата се отвори, спусна се на земята като рампа и той слезе по нея.

Лиза Дънкан лежеше на масата почти в безсъзнание. Устните ѝ беззвучно се движеха. От дясната ѝ ръка вече не течеше кръв, тъй като вирусът бе затворил раната. Тялото ѝ бавно започна да възстановява изгубения крайник.

Докато шофираше служебния лендровър по М-34 към Стоунхендж, полицай Мартоу тихо ругаеше. Охранителната система беше инсталирана на оградата от частна организация против младите гуляйджии, които често се събираха при паметника късно нощем, пиянстваха и дори драскаха по камъните. Този месец Мартоу вече два пъти ги бе пъдил.

Ако пак пипнеше тия проклети хлапета... Той завъртя волана на поредния завой. Нямаше нищо против да се забавляват — смуцаваше го оскверняването на камъните. Мартоу беше тукашен и като всички, живели край мегалитния паметник, винаги бе изпитвал почит към него. Местните не се интересуваха кой и кога го е построил — важното беше, че съществува.

Когато фаровете му осветиха разбитата ограда, той инстинктивно удари спирачки и колата рязко спря. Полицаят запремигва, когато забеляза голямото кълбо, носещо се на няколко метра над земята близо до вътрешния кръг. Към централните камъни се приближаваше човек. И носеше нещо. Мартоу понечи да отвори вратата, когато мъжът вдигна предмета и го притисна към левия вертикален камък. Полицаят позна предмета: отрязана човешка ръка.

Той се върна в лендровъра и посегна към радиостанцията. Първо изпусна микрофона, после няколко секунди не успя да го включи. През това време всичко от странно стана нереално. В камъка се отвори врата, мъжът мина през нея и тя се затвори. За миг Мартоу остана с микрофона в ръка, неуверен дали е видял това, което току-що се бе случило, или всичко е някакъв кошмар. Ала голямото кълбо продължаваше да виси на няколко метра над земята недалеч от него.

Полицаят натисна бутона на радиостанцията.

Кемп Роуи, Северна Каролина

Корабът-майка се спускаше към старата писта, тъмен на фона на облачното нощно небе. Десантниците от Делта Форс го зяпнаха благоговейно, когато спря точно над разбития бетон. В предната част на кораба се отвори люк и оттам се спусна метален трап. През люка сияеше зелена светлина и на нея се очертаха силуетите на двама мъже.

Единият беше огромен, много по-висок от партньора си, но по-дребният се движеше самоуверено въпреки изтощено отпуснатите си рамене. Същата онази самоувереност, която притежаваха всички от Делта.

Познал Яков и Търкот, майор Куин изпита облекчение. То отстъпи мястото си на загриженост, когато двамата влязоха в светлия кръг около хангара. Изглеждаха измъчени, особено Търкот. По лицето му имаше мехури от студа, очите му бяха кръвясали, брадичката му бе покрита със сива четина. Той разсеяно разтриваше тила си.

— Мисля, че намерихме Дънкан — бяха първите думи на Куин.

Търкот не реагира така, както очакваше майорът. Нямаше усмивка, нито оживление.

— Къде?

— При Стоунхендж.

Търкот не спря. Плътно следван от Яков, той мина покрай Куин, влезе в хангара и се строполи на един сгъваем стол. Руснакът направи същото. Донесоха им чаши горещо кафе. Търкот хвана в шепи топлата чаша, наведе се над нея и дълбоко вдиша аромата.

— При Стоунхендж ли? В Англия? — попита най-последно. — Откъде знаеш?

Куин приклепна пред него и тихо, бавно заговори:

— Засекли са придвижване на съд от Мексиканския залив до Стоунхендж. Прекалено бърз е, за да е самолет. Със странна термична следа. Помислили са го за летяща чиния, но не е. Отгоре на всичко имаме съобщение от израелски снайперист, според когото Шерев е занесъл кивота на завета на петролната платформа в Мексиканския залив. И неотдавна нещо, някакъв вид капсула, е излетяло от района на платформата на североизток. Сега е при Стоунхендж.

По време на обясненията на Куин Търкот бе затворил очи.

— В такъв случай Шерев е мъртъв.

— Не знам... — започна Куин, но Търкот вдигна ръка и го накара да млъкне.

— Защо Стоунхендж?

— Не знаем.

Търкот бавно обърна притворените си очи към Яков и съвсем леко повдигна едната си вежда. Руснакът се беше отпуснал назад, изпружил дългите си крака.

— Случайно някой да има водка? — попита Яков. Когато не получи отговор, въздъхна тежко и се изправи. — Вие американците никога не сте екипирани както трябва. Предполагам, че се налага да отидем в Англия.

Търкот също стана.

— Обади се на британците — на път към изхода на хангара каза той на Куин. — Да пратят някого там. Ако може, от СВС.

— Слушам.

Търкот спря.

— Нещо ново за Тесла и Тунгуския район?

— Имаме доста информация — отвърна Куин. — Очаквам да получа още.

— Тесла ли е свалил кораба на Рояка?

— Да. Изобретил е... — започна Куин, но Търкот вдигна ръка.

— Не всичко наведнъж. Отиваме в Англия да вземем Дънкан. После ще се върнем. Докарайте хората от Космическото командване. Да се приготвят за път и да ни чакат. И онова, което е изобретил Тесла... намерете някой, който може да го направи.

Стоунхендж, Англия

Мартоу наблюдаваше сцената пред себе си и нервно облизваше устни. Черната сфера не бе помръднала и рампата, по която очевидно беше слязъл мъжът, продължаваше да е спусната. Нямаше следи от вратата, през която мъжът бе влязъл във вертикалния камък. Полицаят се беше свързал с участъка и след като му отговориха, остави микрофона и няколко минути остана на мястото си, парализиран от нерешителност.

После бавно слезе и отиде при багажника на лендроувъра. Вдигна го и извади стария автомат „Стърлинг“, който му бяха дали по време на неотдавнашните безредици. Взе бронирана жилетка и я облече. Накрая тръгна напред, здраво притиснал приклада на автомата към рамото си. Местеше поглед между рампата и изправения камък, в който беше влязъл мъжът.

Зави към рампата.

Полковник Спиърсън от британската Специална военновъздушна служба (СВС) потегли към Стоунхендж десет секунди след обаждането на Куин от Америка. Дватама с Търкот бяха открили пещерата с рубина. Познаваше Търкот като изключителен боец. Човек, на когото можеше да се разчита.

Тъкмо провеждаха учение на юг от Херефорд, където бе разквартируван командваният от Спиърсън Двадесет и първи полк. Сега летяха на югоизток с максималната скорост на хеликоптера.

Полковникът се замисли за съобщението и местоназначението. Стоунхендж. Сърцето на Древна Англия. По-древен от всички други — от Тауър, от кралете, от кралиците, от всичко. Още отпреди Артур, който се бе оказал извънземен. Сега там имаше нещо. Нещо неизвестно, проследено през Атлантическия океан. Най-вероятно с извънземен произход. Ужасно го безпокоеше фактът, че извънземните като че ли са замесени във всяка легенда и мит, дори в нещо толкова благородно като легендата за Артур. И сега бяха при Стоунхендж.

— По-бързо — нареди той на пилота. Отзад в хеликоптера „Уестланд Линкс“ седяха дванадесет десантници от Специалната военновъздушна служба. Елитът на английската армия. Държаха оръжията си и безизразно гледаха пред себе си. На всички им бе писнало. От извънземните. От слугите на извънземни. От манипулирането, заразяването, промяната на хора. Бяха гледали записите на унищожаването на Тайван и атаката срещу Сеул, първо със севернокорейско химическо оръжие, а после и с американски ядрени бомби. И някак си знаеха, просто знаеха, че макар хората винаги да са воювали помежду си, зад всичко това стоят извънземните. Които действаха от сенките. И на всички им беше писнало.

Въздушното пространство на Съединените щати

Търкот седеше на пилотската седалка в кораба-майка, който летеше над Атлантическия океан. Не знаеше с каква скорост се движат, но океанът под тях се носеше стремглаво. Екскалибур бе облегат на недалечния контролен пулт.

— Приятелю — каза руснакът.

— Да?

— Добре ли си?

— Не.

— И аз. — Яков постави широката си длан на рамото му. — Не позволявай думите на Сянката на Аспазия да всеят съмнение в душата ти.

Вперил поглед в екраните, Търкот не отговори.

Яков не отдръпна ръката си.

— И... — проточи той, за да привлече вниманието на майора, — що се отнася до госпожа Дънкан, не забравяй, че каквото и да е миналото ѝ, сега тя е различна дори от жената, която познаваше през последните няколко месеца.

Търкот съвсем леко кимна.

— Знам.

— Понякога вършим неща, които по-късно...

— Знам, че не разсъждавам нормално, — прекъсна го майорът.

— Аз също не разсъждавах нормално, когато се влюбих в Катенка — отвърна Яков. Имаше предвид жената, която ги беше предала в Москва.

При други обстоятелства Търкот щеше да възрази срещу сравнението, но през последните няколко дни се бяха случили прекалено много неща, за да е сигурен в каквото и да било.

— Бях секач. Това винаги ми се е струвало адски странно. Да отсичаш живи същества. Дървета. Красиви големи дървета. Които са живели на Земята много повече от мен. Другите нямаха такива колебания — не знам защо аз мислех така. Но после се примирих с мисълта, че дървото ще бъде превърнато в ценни неща. Например в детско креватче. — Търкот мрачно се усмихна. — Глупости, знам. Но трябваше някак да го преодоля. И го преодолях.

— А сега?

— Не знам как да го преодоля.

Яков го плесна с широката си длан по гърдите.

— Ти си човек. — После удари по собствените си гърди. — И аз съм човек. Това е. Това е всичко. Докато ти си сякъл тия дървета, за които толкова много те е грижа, аз цял живот съм преследвал извънземните и техните слуги. Те убиха приятелите ми, унищожиха родината ми. Унищожиха са много други страни и са избии милиони,

дори милиарди хора през хилядолетията, откакто са на планетата ни. Известно ни е, че Черната смърт е тяхно дело. Опитаха се да направят нещо подобно, което едва успяхме да предотвратим.

— И през всички тия години, които прекарах в мрака, докато ги преследвах, аз трябваше, както казваш ти, да го преодолея по някакъв начин — продължи той. — Да накарам разума си да приеме онова, което правя. Също както ти е трябвало да разбереш какво вършиш. И знаеш ли какво реших? До какво се свежда всичко?

Търкот поклати глава.

— Аз съм човек — заяви Яков. — Те и онези, които работят за тях, не са.

— Толкова ли е просто? — попита майорът.

— Да. Толкова.

Стоунхендж

Мартоу предпазливо се изкачваше по рампата. Почти не повдигаше крака от метала, за да не вдига шум. Беше гледал Би Би Си. Знаеше за извънземните, Зона 51, световната война. Всички знаеха. И не се съмняваше, че се отнася за това. Нямаше представа защо е толкова сигурен.

Влезе вътре. Сияеше зелена светлина. Полицаят мъчително преглътна, но продължи напред. Рампата водеше до откритата метална врата. Той бавно я отвори с цевта на автомата. Първото, което забеляза, бе бледата жена, окървавена и завързана на количка. Дясната ѝ ръка липсваше — беше отрязана малко над китката.

— Боже Господи — промълви Мартоу.

По-скоро усети, отколкото чу, че зад него има някой, и се завъртя. Показалецът му замръзна на спусъка, толкова се смая. Видя, че не е човек, а нещо... нещо невъобразимо. Пипалото се уви около шията му. Полицаят отвори уста да извика и това бе грешка.

Въздушното пространство

Пред тях се появи брегът на Англия и Търкот погледна навигационния екран, за да провери посоката към Стоунхендж. Промени курса и корабът-майка леко зави наляво.

— Още една минута — съобщи на Спиърсън пилотът по интеркома.

Полковникът изтегли назад затвора на автомата си МП-5 и провери дали в патронника има патрон. Останалите в хеликоптера последваха примера му.

Вертолетът намали скоростта и започна да се спуска.

— Докладвай обстановката — нареди Спиърсън на пилота, който управляваше с очила за нощно виждане. На каската на полковника също имаше такива, но предната седалка му пречеше да вижда.

— Има някаква черна сфера с диаметър около пет метра. Виси точно пред централния пръстен камъни. Изглежда, е отворен някакъв люк и от него струи зелена светлина. Наблизо е паркиран полицейски лендроувър. Няма следа от онзи, който е пристигнал с него.

Черна сфера ли? Спиърсън бе следил разузнавателните сведения за последната световна война, беше воювал главно в Тихия океан и Близкия изток, ала не си спомняше такова описание. Нещо ново. Нещо различно. Много пъти бе попадал под обстрел — в Северна Ирландия, през Войната в Залива, в Етиопия — но сега го побиха тръпки. Хеликоптерът кацна със слабо разтърсване.

Нямаше нужда да издава команди. Знаеше, че хората му ще го последват и ще се разгърнат тактически. Това беше разликата между СВС и обикновената бойна част. Той се затича към черната сфера, като в движение спусна очилата за нощно виждане. Запремигва и изчака няколко секунди мракът да отстъпи мястото си на яркозелената светлина. Кълбото беше абсолютно неподвижно и висеше на няколко метра над земята. Част от корпуса му бе отворена и се спускаше като рампа.

Спиърсън замръзна, когато от отвора излезе мъж с автомат „Стърлинг“. Полковникът тъкмо се прицелваше в него и се готвеше да стреля, когато позна униформата.

— Натам! — извика полицаят и посочи наляво, настрани от мегалита.

Спиърсън се обърна, последван от всичките си хора. Нищо.

Чу тракането на автомата, когато първите куршуми го улучиха и го повалиха. Полицаят се приближаваше към бойците от СВС и стреляше.

Полковникът лежеше на земята. Гърдите го боляха от ударите по бронираната жилетка. Вдигна глава. Хората му отвърщаха на огъня. Пред смаяния поглед на Спиърсън ченгето бе надупчено като решето, ала продължаваше да стреля. Паднаха още двама бойци от СВС, единият смъртоносно улучен в лицето.

Оръжието на полицаия — стар „Стърлинг“ — глухо изщрака. Пълнителят се беше изпразнил. Десантниците не престанаха да стрелят и буквално го разкъсаха на парчета, докато трупът му най-после не се свлече на земята.

Полковникът се изправи. Един от хората му се втурна напред и провери тялото. Спиърсън даде знак на останалите да го последват и заобиколи, за да погледне в капсулата. Люкът беше затворен.

— Взривете го — нареди той.

Един от хората му извади малък насочен взрив от раницата си, изтича при люка и го постави в центъра му. После възпламени детонатора.

— Залегни! — извика сапърът, докато тичаше настрани от сферата. Спиърсън се хвърли на земята. Разнесе се остър пукот. Спиърсън се изправи изруга. В люка бе пробита само шестдесетсантиметрова дупка.

Зад себе си чу изстрели и се обърна. Мъжът, който се бе надвесил над трупа на ченгето, беше прострелял друг боец в лицето. Вторият десантник извика и притисна раната с длани. Между пръстите му потече кръв. Другият продължи да стреля по другарите си — в главата, както го бяха обучавали.

— По дяволите! — изруга Спиърсън, когато бяха повалени още двама от хората му, натисна спусъка и куршумът улучи мъжа в главата, точно над дясното око, под ръба на каската. От изходната рана на тила му пръснаха кръв и мозък. Но войникът продължаваше да стреля и свали още един боец.

Полковникът усети нещо над себе си, ала нямаше време да погледне — стреляше, натискаше спусъка колкото може по-бързо, докато онзи най-после се строполи на земята.

— Какво става тук, господин полковник? — попита един от малцината му оцелели войници, които се бяха събрали при трупа. Той бе неузнаваем. Спиърсън буквално му беше откъснал главата.

Полковникът вдигна поглед нагоре. Звездите бяха изчезнали. После ярка светлина изпълни небето и го заслепи.

Търкот чакаше точно до люка на трюма и щом Яков го отвори, се втурна навън по все още спускащия се трап. В едната си ръка стискаше автомата, а в другата — Екскалибур. Руснакът сигурно бе открил как да освети земята, защото беше светло като ден.

Майорът се огледа. Големите камъни бяха точно пред него, черната капсула също, един лендровър, трупове. Неколцина униформени сваляха очилата си за нощно виждане. Познаваше единия — Спиърсън — от операцията в Етиопия.

— Полковник — извика Търкот и тръгна към командира на СВС.

Спиърсън премигваше и се опитваше да се ориентира, все още объркан и стъписан от безумното поведение на собствените си хора.

— Какво става, полковник? — Търкот спря до него.

Спиърсън поклати глава.

— Не знам. Полицията откри огън срещу нас. После един от моите хора... не знам защо.

Търкот погледна обезглавения труп. Нещо мърдаше в края на гръбначния стълб, който стърчеше от шията. Нещо сиво.

— Какво е това, по дяволите? — Британецът отстъпи назад.

Появи се трипръстият край на пипало от Рояка и заопипва в търсене на нов приемник. Когато започна да изпълзва от тялото, Търкот замахна с Екскалибур и го разсече на две, точно под „пръстите“. Отсечената част падна на земята и започна да се „топи“. Разнесе се отвратителна смрад.

— Какво е това, по дяволите? — повтори Спиърсън.

Търкот не обърна внимание на въпроса.

— Дънкан? Видяхте ли доктор Дънкан?

Полковникът поклати глава, все още вторачен в мястото, където бе паднало пипалото.

— Току-що пристигнахме. Ченгето започна да ни обстрелва. После моят човек се побърка. Това нещо в него ли е било? Какво

става?

Търкот продължаваше да не отговаря на въпросите му. Нямаше време за обяснения. Тръгна към капсулата, като държеше в готовност и двете си оръжия. Изобщо не му дойде наум да се почувства странно от това, че в едната си ръка държи ултрамодерен автомат, а в другата — легендарен меч. Качи се по рампата и видя пробитата в люка дупка. Спря за миг, после се наведе и надникна вътре. Настръхна — чакаше да го нападне пипало. На зелената светлина видя Дънкан, завързана върху маса на колелца, огромните локви кръв, полувъзстановената ѝ ръка, кивота на завета и короната.

Дънкан завъртя глава и погледите им се срещнаха. Търкот зърна болката в очите ѝ.

— Майк. — Произнесе името му толкова тихо, че той не бе сигурен дали го е чул, или го е прочел по устните ѝ.

— Ще те измъкна — каза майорът. Дупката беше прекалено тясна, за да се провере. Трябваше да я разшири.

— Майк.

Този път определено я чу. Бързо се огледа. Почти очакваше да види някое от съществата, с които двамата с Яков се бяха сражавали в руините на Четвърти отдел.

— Да?

— Съжалявам.

Търкот залитна, когато капсулата под краката му се раздвижи.

— Ще те измъкна. — Зачуди се дали излитат. Измъкна глава от дупката и отстъпи назад. Не беше капсулата. Разтърсваше се самата земя. Най-близкият изправен камък опасно се накланяше. Една хоризонтална плоча с трясък падна върху тревата. Спийърсън крещеше на хората си да се оттеглят.

Търкот отново се обърна към капсулата, тъкмо навреме, за да види, че трапът започва да се вдига. Разбра, че има само секунди.

— Ще се върна! — извика към отвора той, хвърли се настрани и за малко да бъде смазан от затварящия се люк. Сферата се издигна във въздуха и полетя в посока, обратна на кораба-майка. След петдесетина метра спря.

Майорът се изправи и мигновено трябваше отново да се хвърли на тревата, тъй като друг висок камък се стовари само на сантиметри

от мястото, на което беше застанал. Усети изместването на въздуха от профучалия покрай него огромен монолит.

Опита се да забие пръсти в здравата земя, но пръстта се изплъзваше под тях. После усети метал, топъл метал, което бе странно. Корабът-майка във въздуха все още осветяваше всичко и той погледна надолу. Сив метал. Все повече. Търкот лежеше върху леко заоблена повърхност. Разбра, че е върху кораб от вид, какъвто не беше виждал досега. И този кораб се издигаше.

Запълзя на четири крака към ръба. Чу силен екот, който можеше да е само от падането на вертикалните камъни върху корпуса на кораба.

Когато стигна до ръба, корабът се бе измъкнал от земята. Имаше форма на чиния — с голяма изпъкналост отпред и още две отзад. Търкот нямаше време да го разглежда. Сви се и скочи от металната повърхност, нещо, на което преди много години го бяха научили във Форт Бенинг. Гласът на старшината отекна в главата му. „Свий колене и ръце. Скочи. Претърколи се.“

Остана легнал по гръб и видя очертанията на странния съд на фона на кораба-майка. След миг съдът се понесе на запад, последван от капсулата на Рояка.

НАСТОЯЩЕТО

11.

В земна орбита

Артад пристъпи напред, пъхна предната част на стъпалата си в отворите на скафандъра и се притисна към вътрешната облицовка. Задната половина се затвори зад гърба му. Той проучи дисплея точно под визьора и провери дали всички системи са изправни.

Докладът на разузнавачите, които бе пратил на древния кораба-майка, го беше заинтригувал. Последните съобщения показваха, че предавателят на Марс още не е завършен, ала това не го безпокоеше. Човеците можеха да се опитат да откарат кораба-майка на Червената планета, но какво щяха да направят после? Те имаха съвсем елементарна представа как да използват възможностите му. Всъщност, докато обмисляше възможностите, той се надяваше, че хората наистина ще откарат кораба-майка там, за да може да го превземе. Така щеше да е в много по-добро положение, когато пристигнеше флотът. Определено щеше да е по-добре да прати първото си съобщение след като завладееше кораба-майка. Сега все едно искаше помощ в ситуация, изплъзнала се от неговия контрол.

Отиде при херметичния шлюз на нокътя, затвори вратата след себе си и изчака да се отвори външната. Намираха се до главния трюм на кораба-майка. Люковете бяха изтръгнати от мощна експлозия, отворила в борда му четиристотин метрова рана. Артад включи реактивната раница и се прехвърли на по-големия съд. Когато влезе в трюма, първо забеляза опустошението. Всичко вътре бе разбито — вътрешните прегради не бяха издържали.

Имаше няколко повредени нокътя — от марсианския флот на Аспазия. Артад тръгна към един от тях, където го чакаха неколцина кортади, също в скафандри. Те го въведоха вътре през един от люковете. В коридора се носеха трупове на аирлианци, идеално запазени в космическия вакуум. Артад не им обърна внимание,

въпреки че познаваше някои. Кортадите го поведоха към контролната кабина.

Шестима мъртви аирлианци бяха закопчани с ремъци на седалките си. Дори не бяха в скафандри, което показваше, че катастрофата ги е сполетяла неочаквано.

А на командната седалка беше Аспазия.

Артад спря пред някогашния си съперник. Над десет хиляди години бяха изтекли от първата им битка. Техните Сенки и привържениците им бяха продължили войната през хилядолетията. Изобщо не беше очаквал, че ще свърши така, че Аспазия ще загине от човешка ръка, което ще лиши Артад от възможност за отмъщение.

Той протегна облечената си в ръкавицата на скафандъра шестопръста ръка и хвана брадичката на Аспазия. Повдигна отпуснатата глава. Червените очи бяха мътни и пусти.

Без да пуска брадичката му, Артад завъртя глава към трупа на друг аирлианец, който седеше зад Аспазия. Жена. Пръстите му стиснаха брадичката, впиха се в мъртвата плът. Спомняше си я. Спомняше си, когато се бе отправила на мисията в този затънт край на вселената. Спомняше си времето, което бяха прекарвали заедно.

С рязко движение той строши врата на Аспазия.

Отново погледна трупа на жената и се обърна към изхода. Тръгна си, без дори да се обърне.

Марс

„Марс Патфайндър“ беше изстрелян на 4 декември 1996 година. На 4 юли следващата година стигна до Марс и влезе в орбита, която изобщо не минаваше близо до Сидония. Сондата навлезе в атмосферата и парашутът ѝ се отвори на осем километра над планетата. На двадесет и един метра височина близо до Арес Валис парашутът се откъсна и заобиколен с въздушни възглавници, „Патфайндър“ падна на повърхността и отскочи. Продължи да подскача повече от осемстотин метра преди най-последно да спре. Въздушните възглавници спаднаха.

Подобно на венчелистчета, бавно се отвориха четири сини слънчеви батерии. Разгъна се метеорологична антена, наред със СМП,

скенера на „Марс Патфайндър“. Върху една от слънчевите батерии имаше малък всъдеход, наречен „Просветената истина“ в чест на афро-американска героиня от борбата против робството през XIX век Съджърнър Трут. Всъдеходът беше дълъг шестдесет и шест сантиметра и тежеше десет килограма.

Призори на 5 юли 1997 година СМП, който всъщност представляваше две разположени под различен ъгъл камери, даващи заедно триизмерно изображение, засне първите картини от повърхността на планетата. „Просветената истина“ бавно спусна приборите си по време на пътуването колела и потегли по марсианската повърхност — първият човешки всъдеход на друга планета след последния полет на „Аполо“ на Луната. „Просветената истина“ измина четиридесет сантиметра до една скала, която ръководителите на полета нарекоха Досадника, и я анализира с помощта на АПРС — алфа-протонен рентгенов спектрометър. АПРС бомбардира скалата с алфа-частици и измери рикоширалата радиация. Данните бяха пратени на „Патфайндър“, който ги препрати на Земята. Анализирайки резултатите, учените получиха доста пълна представа за състава на скалата.

Един от проблемите с придвижването на „Просветената истина“ бе, че образите и данните пътуваха до Земята за две и половина минути. Също толкова време изминаваше, докато ръководителите на полета пратят обратно насочваща информация. Ето защо те трябваше извънредно внимателно да планират бъдещите движения на всъдехода. Американската общественост беше толкова възхитена от този успех, че през първия ден от работата на „Просветената истина“ в уебсайта на НАСА влязоха четиридесет и четири милиона души.

Проектираният да издържи само седем дни всъдеход продължи да функционира дълго след този срок. През август той се отдалечи на разстояние от десет метра, като измери състава на няколко скали. Останала с тридесет процента енергия, на 26 септември „Просветената истина“ бе пратена на най-дългото си пътуване от петдесет метра покрай сондата „Патфайндър“. На другия ден обаче сигналът и от „Просветената истина“, и от „Патфайндър“ се изгуби. Учените смятаха, че с началото на марсианската есен температурата е спаднала под долната граница, при която можел да работи предавателят.

Въпреки това те продължиха да пращат заповеди на „Просветената истина“ още няколко седмици, в случай, че макар да не е в състояние да предава данни чрез „Патфайндър“, всъдеходът все още може да приема и да функционира с енергията от слънчевите батерии.

Учените не знаеха, че сондата наистина предава техните заповеди на всъдехода, който продължаваше бавното си пътуване по повърхността на Марс с помощта на елементарната си лазерна насочваща система, позволяваща му да заобикаля препятствията. „Просветената истина“ се отдалечи на над четиристотин метра от сондата преди батериите ѝ най-после да се изтощят. Всъдеходът спря в центъра на открито пространство — малък символ на способността на човечеството да лети до други светове.

И продължаваше да стои на това място години по-късно, когато на хоризонта се появи червен облак прах, показващ, че нещо се приближава. Главният конвой на аирлианците бе почти в подножието на Монс Олимпус. На километри зад него колата бе взела кристала от развалините на Лицето и бързаше да го настигне. Огромните вериги се впиваха в марсианската повърхност и вдигаха облаци червен прах.

Само едно звено от веригата на извънземната машина беше по-голямо от целия земен всъдеход.

И едно от тях заби всъдехода в марсианската почва, също както човек може да настъпи мравка, без да я забележи.

На четиристотин метра оттам сондата „Патфайндър“ изобщо не бе видяна — аирлианците бързаха да настигнат конвоя за Монс Олимпус.

Въздушното пространство на Южните Съединени щати

Сянката на Аспазия летеше на височина двайсет и пет километра, много над линиите на пътническите самолети, и обмисляше положението, в което се намираше. Без да губи време за гняв и съжаление, той просто анализираше фактите.

Нановирусът вече не функционираше и онези, които преди бяха негови неволни роби, сега бяха свободни.

Великденският остров вече не съществуваше.

Мисията на планината Синай гъмжеше от израелски войници.
Аспазия беше загинал в космоса.

Артад бе свободен и в момента човеците следяха нокътя му, който очевидно летеше към Марс.

Сянката на Аспазия беше изгубил много. И имаше само един нокът, неспособен на космически скокове.

Неприемливо.

Знаеше го, още когато сключваше сделката. Нямаше да изгуби цяла вечност в пълзене между звездните системи със субсветлинна скорост. Нямаше да го направи дори в криогенен сън. Достатъчно дълго бе чакал, за да приеме такава участ.

Оставаха му още няколко възможности. Водачите. През годините беше вербувал много хора, бе ги водил на Синай и ги беше принуждавал да влизат в директен контакт с пазителя. Машината буквално беше „пренаписвала“ мозъците им, за да ги превърне в слуги, без да се налага той да ги заразява с нановируса. И тъй като бе отпечатана в умовете им, програмата продължаваше да функционира, въпреки че Сянката на Аспазия не контролираше пазителите. Беше върнал тези хора по родните им места — агенти, готови да се подчинят на волята му, когато получат съответната парола.

Винаги трябва да имаш резервен план. Сянката на Аспазия бе научил този урок през хилядолетията в различните си превъплъщения. Най-сигурната гаранция беше винаги да има клонирано тяло в каваната и спомените му да са качени в компютъра. Така, ако го убиеха, както се бе случвало, ка-машината щеше да се активира, да качи спомените в клонинга и той отново щеше да се „съживи“. Естествено случилото се от последното актуализиране на компютъра до неговата „смърт“ щеше да се изгуби, но Сянката на Аспазия винаги се опитваше да поддържа компютъра в крачка със събитията и рядко го актуализираше на повече от десет години. Сега той беше в ръцете на израелците, дълбоко в подножието на Синай, но в момента това не вълнуваше Сянката на Аспазия. Имаше много по-добър резервен план — безсмъртие.

Имаше и резервен вариант за подкрепа в случай, че положението ужасно се влоши, както бе станало. Той провери местонахождението си. Намираще се над Западен Тексас, където Рио Гранде описваше широк завой, близо до националния парк „Биг Бенд“.

Спусна нокътя през атмосферата с висока скорост и я намали точно над пустинята. Наоколо не се забелязваха светлини, нито следа от цивилизация. Това не беше необичайно, тъй като „Биг Бенд“ бе най-малко посещаваният национален парк в Съединените щати, макар да обхващаше над осемстотин хиляди акра. Индианците бяха наричали района Скалното хранилище на Великия дух, което даваше представа за терена. Първите испански изследователи го бяха нарекли El Despoblado, Необитаемата земя.

Нокътят кацна в подножието на високата хиляда и двеста метра планина Чиликота. В радиус от шестдесет километра наоколо не минаваха никакви пътища. Сянката на Аспазия включи мощен прожектор в горния край на кораба. Лъчът му щеше да освети терена на разстояние петдесетина километра, стига да не го спираше планината.

После Сянката на Аспазия се отпусна назад и зачака.

Военномедицинският център „Триплър“, Оаху, Хавай

В стаята час по час влизаха лекари, проверяваха картоната, преглеждаха пациентката и си тръгваха. Не защото смятаха, че някой от тях може да направи нещо повече, а защото никой не вярваше, че е жива, и трябваше да го видят със собствените си очи.

Кели Рейнолдс тежеше около тридесет и пет килограма, много под обичайните й седемдесет и пет. Интравенозното вливане в измършавялото й тяло се бе оказало почти невъзможно. Но тъй като нямаше друг начин да я хранят, лекарите бяха упорствали, докато не бяха поставили две системи направо в артериите.

Откакто я бяха докарали от Великденския остров, не беше идвала в съзнание и нямаше голяма надежда, че това изобщо ще се случи. Нито един от лекарите, които бяха удивени, че е жива, нямаше да се обзаложи, че ще оцелее повече от няколко дни. Бе изгубила прекалено много телесна маса и жизнените й органи бяха тежко увредени. Те не можеха да си обяснят защо още не е умряла.

Но Кели Рейнолдс остана жива. Защото една от сестрите в спешното отделение не мислеше като лекарите. Тери Къмингс работеше в „Триплър“ повече от тридесет и пет години. Беше

натрупала опит с безбройните ранени, които караха от Виетнам в края на онази война. Бе виждала да се предават и умират хора, които би трябвало да оцелеят, беше виждала да оживяват хора, вече отписани от докторите.

Тя вярваше, че Кели Рейнолдс е от втората група. В края на краищата нали досега беше оцеляла? Това показваше силна воля. Затова, докато лекарите зяпаха костеливото тяло и клатеха глави, Къмингс се отнасяше с нея като с жив човек, държеше я за ръка и ѝ говореше, макар че пациентката не я чуваше.

Дълбоко в ума си, в онова ъгълче, в което бе избягала, когато я бяха свързали с пазителя на Великденския остров, Кели Рейнолдс беше повече от жива и разсъждаваше. Анализираше пороя от данни, натрупани по време на симбиозата с пазителя. Адски много история, повечето от която различна от учебниците.

И началото на всичко това по времето, когато аирлианците бяха пристигнали на планетата. Пазителят ѝ бе показал някои неща, но всеки път щом мислите ѝ стигнеха до тях, тя се отдръпваше, ужасена от истината. И поради това не можеше да излезе от комата, в която се намиреше.

Стоунхендж

Търкот се взираше в кратера, в който лежаха грамадните камъни, някога представлявали Стоунхендж, разхвърляни като кубчета от ядосана детска ръка. После включи радиостанцията си.

— Яков?

— Да?

— Къде са двата кораба?

— Насочиха се на югозапад. Свързах се с майор Куин и му казах да предаде на Космическото командване да ги проследи.

— Видях Дънкан.

Отговори му само пращане.

— Не успях да я спася. Роякът пак я отвлече. Изглеждаше много зле. Едната ѝ ръка беше отрязана. Каза, че съжалявала.

— За какво? — най-последно се обади руснакът.

— Не знам.

— Трябва да тръгваме — каза Яков. — Качвай се на борда.

Майорът се обърна и видя, че от кораба-майка се спуска трап. Спиърсън отцепваше района. Полковникът се приближи до Търкот.

— Какво беше това?

— Не знам. — Търкот нямаше нито време, нито желание да обяснява за Рояка, Дънкан и Марс. — Трябва да тръгвам.

— Имате ли нужда от помощ? — попита британецът.

Търкот уморено се усмихна.

— Благодаря за предложението, но следващата битка няма да се проведе тук... — той посочи земята под краката си, после вдигна ръка към небето, — а там.

Въздушното пространство на Северния Атлантически океан

Капсулата висеше във въздуха до космическия кораб, скрита в мрака на километър и половина над океана. От горната страна на кораба се отвори люк и Гарлин се покатери върху корпуса, като се движеше внимателно, но без осигурително въже. Застана в центъра и зачака капсулата да се приближи. Сферата се спусна и се приземи върху самия кораб. Гарлин отвори два малки люка, извади кабели и закрепил капсулата за кораба.

Рампата на черното кълбо се отвори и той влезе вътре. Скоро излезе с Дънкан на ръце. Пренесе я в кораба и я завърза на една от седалките. Направи втори курс и замъкна на борда кивота на завета. При третия взе жреческите одежди и короната. Капсулата се затвори и Гарлин се върна в космическия кораб.

Бавно увеличи скоростта, понесе се нагоре, напусна атмосферата и влезе в земна орбита. Люкът на капсулата отново се отвори и от него излезе кълбото на Рояка — само с две напълно развити пипала.

Никой разумен вид в космоса не знаеше произхода на Рояка. Учените от расите, които бяха оцелели след контакта с него и бяха успели да проучат труповете след битките, бяха установили само някои неща. Например, че кълбото представлява голям череп с масивен мозък, състоящ се от четири полукълба. Пипалата имаха мозъчен стълб и установяваха връзка с главния мозък, като се скачваха с него. Те можеха да контролират всеки организъм, в който

проникнеха. Друга интересна особеност на Рояка бе това, че изглежда, беше еволюирал в условията на безтегловност. Кълбото с огромна трудност се движеше по планетна повърхност и това изискваше да са се скачили почти всичките му пипала.

В безтегловност обаче Роякът се движеше бързо и ефикасно дори само с едно пипало. Можеше да издържа известно време без кислород. Очите му бяха разположени на равни разстояния по тялото и кълбото с еднаква лекота се придвижваше във всяка посока. За него не съществуваха понятията „назад“, „нагоре“ и „надолу“. В редките случаи на ръкопашен бой в космически кораби Роякът беше жесток и непобедим противник. Учените на аирлианците предполагаха, че той не е еволюирал естествено, а е раса, създадена като оръжие — погълнала собствените си създатели и превърнала се в чума на вселената.

Тук задачата бе проста. Роякът пропълзя по повърхността на космическия кораб и стигна до херметичния шлюз. Люкът се отвори и кълбото влезе.

Лиза Дънкан чу отварянето на външния люк. Разбра къде се намира — в собствения си космически кораб. Безтегловността ѝ показваше също, че се намира в космоса. Беше завързана на седалка в дъното на пилотската кабина. Цялата бе в засъхнала кръв, косата ѝ беше сплъстена.

Когато вътрешният люк се отвори, Дънкан завъртя глава. Кълбото плавно влезе в кабината. Кожата ѝ настръхна при отворотелния вид на съществото. То се приближи до съседната седалка и се хвана с едното си пипало. Щом се настани, Гарлин се откопча от своята седалка и отиде при Дънкан.

— Къде си? — промълви тя. — Истинският?

Гарлин безизразно я погледна, после отвори капака на кивота на завета вдигна короната и я постави на главата ѝ.

— Не научи ли всичко, което искаше? — попита Дънкан. — Какво още ти трябва?

— Искаме да знаем защо си дошла на тази планета с кораба си — отвърна Гарлин.

— Какъв е бил Гарлин? — попита тя. — Знам, че си някъде там вътре, някаква частица от теб. Някаква човешка частица.

— Той е тук. — Гарлин посочи главата си. — Но ние контролираме всичко. Няма да може да ти помогне.

— Тогава защо не облада и мен? — Дънкан печелеше време, за да отложи сондирането.

Гарлин поклати глава.

— Не можем. Заради вируса, който е в теб. От Граала на аирлианците. Той атакува всичко, което влезе в тялото. — Гарлин се обърна към кивота и протегна ръце към пулта.

Дънкан извика, когато психосондата проникна в мозъка ѝ.

Националният парк „Биг Бенд“

Сянката на Аспазия отдавна се бе подготвил за тази операция и беше дал заповед за осъществяването ѝ още с пристигането си на Великденския остров. Това бе една от многобройните заповеди, които беше издал, тъй като не знаеше кои от тях ще се наложи да използва.

Затова не се изненада, когато в далечината се появиха дванадесет чифта фарове — приближаваха се към него. Бе пратил тридесет водачи, всички бивши военни, в този отдалечен край на Тексас. Беше се надявал, че никога няма да се наложи да ги повика.

Дванадесетте пикапа спряха до нокътя и мъжете слязоха. Извадиха оръжията и раниците си от колите и тихо се качиха по тясната стълба, която им бе спуснал Сянката на Аспазия. Щом всички стъпиха на борда, той затвори люка и излетя. За втората фаза от резервния си план.

Кемп Роуи, Северна Каролина

Нещата се бяха променили. Това беше впечатлението на Търкот, когато Яков спусна кораба-майка към пистата. Имаше много светлини. Цареше оживление. Обикаляха хеликоптери, които припряно правеха път на кацация извънземен кораб. В единия край на летището бяха подредени шест товарни самолета С-130.

Щом руснакът спря кораба над земята, двамата отидоха при най-близкия люк и слязоха. Търкот носеше Ексакалибур, увит в парче плат.

Майор Куин ги чакаше, застанал между полковник Микол и някакъв мъж в хубав костюм.

— Майор Търкот, господин Яков. — Куин бързо пристъпи напред, за да ги представи. — Това е заместник генералният секретар Каонг, новият директор на ККИООН.

Търкот едва не се засмя. ККИООН — Комисията за контрол на извънземните към Обединените нации — всъщност не съществуваше, тъй като беше създадена след като двамата с Дънкан бяха разгласили какво е било скрито в Зона 51. Каонг официално му подаде ръка.

— С какво можем да сме ви полезни, господин Каонг?

— Опитваме се да определим каква е опасността в момента — отвърна заместник генералният секретар. — Известно ни е, че Сянката на Аспазия все още е на свобода, както и Артад.

Търкот се зачуди дали наистина долавя обвинителни нотки в гласа му, или само му се е сторило.

— Майор Куин може да ви каже повече по този въпрос.

— Какво се е случило при Стоунхендж? — попита Каонг. — Получихме само най-общи сведения от британците. Самите те не са съвсем сигурни.

— Роякът откри някакъв космически кораб — отвърна Търкот и се озърна. Търсеше войниците от Космическото командване, които трябваше да са тук.

— И каква е целта на този Рояк?

— Предполагам същата като на Артад. Да отиде на Марс и да превземе предавателя. Да се свърже с родния си свят и да повика подкрепление.

— Крайно обезпокоително — отбеляза Каонг.

Търкот отново насочи вниманието си към представителя на Обединените нации. Искрен ли беше?

— Да. Обезпокоително. Това е точната дума.

— Можем ли да ви помогнем?

Майорът се зачуди къде е била цялата тази помощ, докато той беше на Еверест.

— В момента не можете да направите нищо. — Той се обърна към Куин. — Тук ли са хората от Космическото командване?

Куин кимна.

— Пълен екип със снаряжение и скафандри ТШКБС. Готови за път.

— Къде са корабите на Артад и Рояка?

Куин ги поведе към хангара.

— Артад известно време беше спрял при разбития кораб-майка. Нокътят му потегли преди двайсетина минути. Ако се съди по времето, за което пристигна Аспазия, смятаме, че ще стигне на Марс за два дни. Корабът на Рояка току-що излезе от орбита. Засега не знаем скоростта му, така че нямаме представа кой пръв ще стигне на Марс.

— А Сянката на Аспазия и *неговият* нокът? — попита Търкот, докато влизаше в хангара.

Наблизо стоеше мъж в черен гащеризон с пагон на Космическото командване на рамото.

— Изгубихме го някъде над Тексас.

Това накара Търкот да се закове на място.

— Над Тексас ли? Не е ли в космоса?

— Не сме забелязвали нищо друго да напуска гравитационното поле на Земята.

— По дяволите! — измърмори Търкот и се строполи на един стол. — Добре. Разкажи ми за Тесла и Тунгуския район. Трябва ми нещо повече от това — той вдигна меча, — когато тръгна след тях.

Марс

Конвойт на аирлианците се изкачваше по сто и петдесет километровата рампа, която водеше през високия шест и половина километра насип около Монс Олимпус. Зад него се вдигаше червен облак прах. Самият отвор в насипа бе дълбок над три километра, изпитание за ефикасността и огромните възможности на роботите. Десетина робота бяха пръснати наоколо — системите им бяха блокирали след изключването на сидонийския пазител.

Първият всъдеход мина през насипа и продължи нагоре по склона на Монс Олимпус. Вулканът беше толкова голям, че склонът бе сравнително полегат, едва около пет градуса. Близо до върха се виждаха дъгите на двете готови кули и незавършената трета. На

осемдесет километра след конвоя — в подножието на рампата — се движеше всъдеходът, който носеше основния елемент на предавателя.

НАСТОЯЩЕТО

12.

Кемп Роуи, Северна Каролина

— Никола Тесла. — Куин вдигна черно-бяла снимка на млад мъж със светла кожа, тъмна, разделена на път коса и гъсти мустаци. — Електроинженер и учен, роден през хиляда осемстотин петдесет и шеста и умрял през хиляда деветстотин четирийсет и трета. Известен е с важни изобретения в областта на електричеството и магнетизма. — Майорът остави фотографията и вдигна друг стар черно-бял образ на човек, когото Търкот познаваше. Свиреп наглед мъж с белези на двете бузи и проникателни черни очи. — Тесла е познавал Бъртън.

— Откъде знаеш? — попита Търкот.

Куин му показа подвързан в кожа ръкопис — изгубения ръкопис на Бъртън, който беше открил професор Муалама.

— Пише го тук.

— Още нещо, което Муалама не ни каза — изсумтя Яков.

— И? — Търкот се хвана за страничните облегалки на стола си и се опита да овладее гнева си към археолога. В края на краищата той бе обладан от пипало на Рояка. Не беше отговорен за действията си. И бе платил най-високата цена. Пред очите си Търкот все още виждаше как Муалама се хвърля от Еверест в последна проява на съпротива срещу опита на Рояка да го използва, за да не позволи на майора да стигне до Екскалибур.

— Намерих специалистка, която знае акадски, и тя ми прати по факса превода на ръкописа. Искаш ли да го прочетеш в оригинал, или да ти го обобщя?

— Обобщи го — като си погледна часовника, отвърна Търкот.

— Бъртън е бил преследван от наблюдателите, които са се страхували, че неговите проучвания може да предизвикат проблеми и да нарушат примирието. Освен това са го следили очакващите и Сянката на Аспазия.

— Изглежда, не е имал много приятели — отбеляза Яков.

— Защото е разсъждавал със собствената си глава — каза Търкот.
— Както изглежда, това се среща рядко в историята.

— Малко преди смъртта си Бъртън се натъкнал на Тесла в Париж, където отишъл да провери една подхвърлена му информация — продължи Куин. — Оказва се, че Тесла е бил член на група, която води началото си от Мирдин — или както е по-известен, Мерлин.

— Но аз мислех, че Мерлин е бил наблюдател отстъпник?! — изненада се руснакът.

— Вярно е, Мерлин е бил наблюдател отстъпник — потвърди Куин. — Но изглежда, че от време на време Бъртън е получавал помощ от тайна група наблюдатели отстъпници, които са се смятали за *истинските* наблюдатели.

— Какво? — ядосано попита Търкот. Още нещо, което не бе такова, каквото изглеждаше.

— Също като католиците и протестантите — поясни Куин. — Очевидно наблюдателите са се разцепили заради действията на Мерлин или още по-рано. Самият Бъртън не е сигурен кога, но пише, че се разделили на две групи. Едните вярвали в решението, взето в Авалон след унищожаването на Атлантида, според което трябвало да останат неутрална наблюдателска група. Другите, вероятно обединени от Мерлин, били по-прогресивни и се били посветили на по-активни мерки срещу извънземните.

— Не са постигнали много — измърмори Яков.

Куин сви рамене.

— Откъде знаеш? — И без да дочака отговор, продължи: — През хилядолетията и двете страни на айрлианците са извършвали ужасни жестокости срещу човечеството, но ние все още съществуваме. Може би това донякъде се дължи на активните наблюдатели.

— Тесла. Бъртън. — Търкот изстреля думите като куршуми. Едва ли бяха останали активни наблюдатели, ако изобщо ги беше имало... Той се замисли. Един човек в Южна Америка — когото Търкот смяташе за наблюдател — ги бе предупредил за чумата, която разпространяваше Мисията. И за унищожаването на совалката „Колумбия“. Може пък Куин да имаше право — и зад кулисите да беше ставало повече, отколкото бе съзнавал Търкот.

— Бъртън пише, че Тесла е бил от тези наблюдатели отстъпници. Тесла го разпитал за експедициите му в Северна Индия. И му казал, че е влизал в контакт с пазителски компютър.

— Къде? — попита Търкот.

— На Арарат.

Яков кимна.

— Кюрдите казаха, че от време на време идвали някакви хора. И ако имали наблюдателски пръстен или медальон, те ги пускали в пещерата на кораба-майка.

Търкот се наведе напред.

— Значи Тесла е намерил кораба-майка, влязъл е в него и е открил главния пазител, така ли?

— Така изглежда — потвърди Куин.

— Защо?

— За да научи за аирлианците.

— Да копира техниката им ли? — попита Яков.

Куин поклати глава.

— Бъртън е категоричен, че Тесла не е искал да използва нищо от аирлианците. Искал е да проучи техниката им, за да може да се бори с тях.

Търкот кимна.

— Добре. И?

— В ръкописа няма нищо друго за Тесла. Бъртън умрял. Убил го Сянката на Аспазия скоро след тази среща.

Търкот заразтрива челото си. Главата му се пръскаше от усиливащата се болка. Тилът все още го болеше и той се зачуди дали не е получил трайно увреждане от престоя си в зоната на смъртта на Еверест.

— Добре. Точно какъв е бил Тесла? И каква е връзката му със случая в Тунгуския район и разузнавателния кораб на Рояка? Как го е свалил?

— Никола Тесла — като се консултира с бележките си, отвърна Куин. — Хърватин, роден през хиляда осемстотин петдесет и шеста. Официално е учил за инженер. Пристигнал в Америка през хиляда осемстотин осемдесет и четвърта. Дошъл в Ню Йорк само с четири цента в джоба.

Яков изсумтя.

— Типична американска емигрантска история.

— Тесла е всичко друго, но не и типичен — възрази Куин. — Отишъл да работи при Томас Едисон, но двамата скоро се разделили поради различия в мненията. Едисон бил привърженик на правия, а Тесла — на променливия ток. Тесла изобретил асинхронния двигател, флуоресцентните крушки и още много неща, за които по-късно други пожънали лаврите. Голямата му страст обаче бил безжичният пренос на енергия.

Търкот никога не беше чувал за Тесла и неговите теории и изобретения. И това бе странно, като се имаха предвид ежедневните неща, които според Куин бил открил изобретателят. Търкот се замисли за извънземния щит, спиращ енергийния поток, и... Куин продължи и той се върна в настоящето.

— През хиляда осемстотин деветдесет и девета Тесла се преместил в Колорадо Спрингс. Там направил едно изключително странно откритие — земни стационарни вълни.

— Какво е това?

— Според Тесла самата Земя можела да се използва като проводник на електрически вибрации с определена честота. По време на експериментите си той запалил двеста лампи, които не били свързани с проводници. И енергийният източник се намирал на четирийсет километра оттам. Освен това създал изкуствена мълния. Дори твърдял, че получил сигнали от друга планета, една от многобройните причини да не го взимат насериозно въпреки поразителния му списък изобретения и успехи.

— Сега такова твърдение щеше да се вземе насериозно — отбеляза Яков.

— Летящите чинии — каза Търкот. — Според „Меджик“ те използват някакво поле, генерирано от самата планета, нали така?

— Да — потвърди Куин. — Мисля, че Тесла е направил същото. Някои от учените, които събра „Меджик“, са използвали проучвания на Тесла. Проверих и се оказа, че са се опитвали да направят връзка между земното магнитно поле и двигателната система на летящите чинии. И което е по-важно, смятали са, че дълбоко под краката ни в самата Земя има огромно количество неизползвана енергия.

— Нещо друго? — попита Търкот.

— Току-що прочетох дневника на Тесла — продължи Куин.

— Дневника му ли? Откъде го взе?

— Тесла умрял в Ню Йорк през хиляда деветстотин четирийсет и девета — отвърна Куин. — Бележките и писмата му били в голям куфар, който станал собственост на племенника му... — Последва кратка пауза, докато майорът проверяваше бележките си. — Някой си Сава Косанович, гражданин на Югославия. И куфарът бил пратен там. Изглежда, че в края на Втората световна война някак си попаднал в ръцете на тамошното военно разузнаване.

— Нищо чудно — каза Яков. — Знанието е сила.

— Щом ти ми каза да го проверя, помолих един приятел в мироопазващите сили на НАТО в Сараево да потърси в архива. Оказа се, че по време на хаоса след Студената война от архива на тайната полиция са изчезнали много материали, които впоследствие били разсекретени. Той сканира дневника и преди десетина минути ми прати копие по имейла.

— И какво пише в него? — попита Търкот.

— Що се отнася до предполагаемите сигнали от други планети, ако четеш между редовете, според мен Тесла определено или е бил в контакт с пазител, или е подслушвал съобщенията между пазителите.

— Продължавай — каза Търкот.

— Донякъде разбирал как функционира техниката на аирлианците и виждал, че собствените му проучвания са в аналогична посока. Като наблюдател отстъпник, той съзнавал, че ние хората имаме нужда от оръжие, за да се противопоставим на извънземните. Мисля, че тъкмо затова много хора не са чували за него — докато Едисон използвал гения си за практични изобретения за ежедневието, Тесла се съсредоточил върху нещо, което доскоро не беше публично признавано. Поради това се налагало да провежда много от проучванията си в тайна.

— Тесла работел върху използването на безжичните електрически лъчи като оръжие — продължи той. — През хиляда и деветстотната отишъл в Ню Йорк и с финансовата подкрепа на Морган започнал да строи безжична предавателна кула, която щяла да осъществява връзка с целия свят. Ако се съди по запазените документи, Тесла не разкривал всичко на спонсора си. Въпреки че огромната кула в Уордънклиф наистина можела да излъчва радиовълни, това не било главното ѝ предназначение. Тесла пише в

дневника си, че е създал безжичен предавател, който можел да унищожава обекти на голямо разстояние с помощта на радиовълни на определена честота, разпространявани чрез самата Земя. Твърди, че бил в състояние да достигне всяка точка на земното кълбо, като излъчи лъч през планетата, и дори да използва енергията на Земята, за да увеличи мощността му. Резултатът според него бил равносилен на детонацията на десет мегатона тротил.

— Тази нова форма на енергия може ли да преминава през защитна стена? — попита Търкот. — Точно каква е мощността ѝ?

— Ами... — Куин замълча за миг. — Това ме връща на случая в Тунгуския район.

— Спомняш ли си последните думи на генерал Хемстад към мен на Дяволския остров? — попита Яков.

— Ти спомена, че ти е казал нещо за Тунгуския район — потвърди Търкот.

— Да — отвърна руснакът. — Така и не го проверихме.

— Бяхме малко заети да спасяваме света. В архива имаше сведения за немска експедиция в Тунгуския район, нали?

— При мен са — каза Куин. — Заедно с всичко останало, което успяхме да спасим от Зона петдесет и едно. — Той вдигна тънка кожена папка със свастика отпред. — Докладът е от хиляда деветстотин трийсет и четвърта. Накратко, изглежда, че немците са открили останки от извънземен кораб в Тунгуския район. Оттам са онези същества, които са се пазили в Четвърти отдел и които днес познаваме като Рояка. След Втората световна война руснаците прибрали всичко, което били намерили немците.

Търкот вътрешно потрепери, когато си спомни странното същество, плуващо в резервоара в подземната база на остров Нова земя, руската „Зона 51“. Кълбо с диаметър около метър и двадесет и шест ръце. Всяка ръка беше дълга приблизително метър и осемдесет, дебела тридесет сантиметра в единия край и завършваше с три „пръста“, дълги петнадесетина сантиметра. Кълбото бе жълтеникаво, а ръцете бяха сивкавосини. По цялото тяло бяха разположени изпъкнали очи с клепачи.

Гласът на Куин го откъсна от спомена.

— Руснаците официално го наричали „Отдел рукопашный“, което означава „отдел по ръцете“. Били открити две същества, на едно

от които немците направили аутопсия. Те установили, че кълбото има мозък с четири полукълба в изключително твърд череп. Ръцете, краката, пипалата или там както наречеш шестте израстъка, имали нервна система със сложен стълб в края, който се скачвал с кълбото. Немските учени предположили, че ръцете могат да се отделят и да функционират самостоятелно от кълбото или дори да се свързват с друго кълбо, или сексуално, или за обмен на информация.

— По време на тази операция немците дали жертви — продължи Куин. — Загинали петима души. Причината: извънземна зараза след разтопяването на един от трупове. Немците застреляли болните, за да спрат разпространението на заразата.

— Възможно ли е някой от Рояка да е оцелял след падането? — попита Търкот.

— Не знам — отвърна Куин. — Сега обаче изглежда, че е така.

— Добре — каза Търкот. — Тунгуският район.

— Много хора са се чудили какво всъщност се е случило там през хиляда деветстотин и осма година. Всички дървета били унищожени в радиус около една централна точка. Най-разпространеното обяснение е, че е паднал метеорит, но проблемът е, че никой не е намерил останки от него. Като се има предвид сегашната ни информация и резултатите от немската експедиция, няма съмнение, че в района на Тунгуска е паднал извънземен кораб. Може да си мислиш, че Зона петдесет и едно е изолирана, но Тунгуският район е наскред нищото. Намира се на Централно сибирското плато. Ако не била построената през хиляда деветстотин и шеста година транссибирска железопътна линия, навярно никога нямаше да бъде открито точното място на катастрофата. Територията на Сибир е равна на половината Съединени щати. Но по времето, когато е била построена железопътната линия и е станала катастрофата, населението в този район е било по-малко от един милион души.

— Как точно се е случила катастрофата? — попита Търкот и за пореден път си погледна часовника. Нямаше търпение да тръгне след Артад и Рояка, но знаеше, че трябва да се приготви.

Куин погледна записките си.

— На трийсети юни хиляда деветстотин и осма година, малко след седем сутринта пътниците в сибирската железница видели нещо ярко да прелита по небето и да изчезва зад хоризонта на север.

Последвала мощна експлозия. Във фабриката Ванавара, на шейсет километра от епицентъра, най-близкото място, където имало хора, поне хора, оцелели от експлозията, никой не знаел колко ловци може да са загинали. Ударната вълна съборила сградите, а хората на открито били изгорени от радиацията. Това се установило десетилетия по-късно, когато първите сведения от онова време били анализирани от учени, запознати с данните от Хирошима. На самото място дърветата били изкоренени и отнесени в радиус от десетки километри... Това събитие имало световни мащаби. Пет часа по-късно измервателните уреди в Лондон засекли въздушната ударна вълна, която вече няколко пъти била обиколила земното кълбо. Отначало английските учени решили, че става дума за силно земетресение. Само че вечерта на изток се появило странно яркочервено сияние, нещо невиждано дотогава. В продължение на два месеца нощем небето над Англия било по-светло от обикновено. На някои места било толкова светло, че хората викали пожарната, защото си мислели, че зад хоризонта има пожар. Ако не били свидетелствата на пътниците от сибирската железница, причината за тези явления щяла да остане неизвестна. Въпреки това руснаците официално проучили експлозията едва след деветнайсет години.

— Деветнайсет години! — възкликна Търкот.

— О, спомнете, че този период е бил бурно време в историята на моята родина — поясни Яков. — През хиляда деветстотин и осма царят... е, никой не е можел да очаква много от него. После дошли революцията и гражданската война. Освен това сибирската тундра е ужасно отдалечена. Много пъти съм бил в Сибир. Безброй хиляди километри само с дървета, растящи в мочурища. Невероятно изолиран район.

— Но точно какво се е случило? — нетърпеливо попита Търкот.

— Какво знаем със сигурност ли? — Куин погледна бележките си. — Пътниците във влака, местните тунгуси и търговците на кожи в района, които по-късно били разпитани, съобщават, че видели огнено кълбо да пада през атмосферата към фабриката Ванавара, оставяйки светлинна следа, дълга около осемстотин километра. Обектът се движел под ъгъл трийсет, трийсет и пет градуса над хоризонта. Огненото кълбо, както го описват повечето свидетели, продължило на

северозапад, докато сякаш изчезнало зад хоризонта. Последвала бърза поредица от мощни експлозии.

— Значи експлозията не е била само една, така ли? — попита Търкот.

— Не. Много свидетели съобщават, че са чули няколко последователни взрива.

— Странно.

— Епицентърът е на деветдесет и два километра северно от Ванавара. Експлозията повалила дърветата радиално на площ от над две хиляди квадратни километра. В близост до епицентъра гората била изгорена и огненият стълб се виждал от разстояние неколкостотин километра. Пожарите продължили седмици и унищожили хиляда квадратни километра гора. Били толкова силни, че образували ветрове, които всмуквали пепел и дървета и ги разнесли по целия свят. Първоначалната експлозия и ударните вълни се чули на осемстотин километра. Въз основа на тези данни е изчислено, че експлозията е била между дваисет и четирийсет мегатона в зависимост от височината на първия взрив. — Куин погледна Търкот и Яков. — За да ви дам представа за мащабите, изчислено е, че експлозивната сила, която е образувала Метеоритния кратер в Аризона, е била само три и половина мегатона.

— А в Сибир има ли кратер? — попита Търкот.

— А, основателен въпрос! — Куин беше в стихията си, обработваше събраните данни и ги излагаше. — Ще стигна и дотам. В Иркутската обсерватория, на деветстотин километра от епицентъра, били засечени извънредно странни данни за земното магнитно поле. Тогави не знаели какво регистрират, но сравнението на данните от хиляда деветстотин и осма със съвременните данни за експериментални атмосферни ядрени взривове показва голяма прилика.

— Искаш да кажеш, че става дума за ядрена бомба, която е избухнала в атмосферата, така ли? — обърка се Търкот. — Това ли е причината? Нали каза, че там бил паднал извънземен кораб? И че го е свалил Тесла? Ядрена бомба ли е създал?

Куин бързо се опита да обясни.

— Казвам, че резултатите приличат на ядрена експлозия. Когато ти взриви рубинената сфера в кораба-майка, експлозията увеличи

силата на ядрения взрив. Само ти излагам известните факти. Сега да продължим със съвременните предположения и после ще се върнем на онова, което вие открихте в московския архив. Има много съвременни — тоест отпреди откриването на аирлианците — теории за причината за тунгуската експлозия през хиляда деветстотин и осма година. Според някои е ядрен взрив, което, естествено, предполага участие на извънземни, тъй като по онова време хората не са имали ядрено оръжие.

— Но Фон Зеект е открил ядрената бомба в Голямата пирамида през хиляда деветстотин четирийсет и първа — отбеляза Търкот. — Затова знаем, че аирлианците не само са имали ядрено оръжие, но и са оставили на Земята поне една бомба.

Куин продължи разказа си:

— Други твърдят, че в планетата се е ударила черна дупка. Или парченце антиматерия. Още преди откриването на аирлианците е имало хора, според които причината за експлозията е била извънземна — дефект в ядрения двигател на космически кораб.

— Корабите-майки не се движат с ядрен реактор — отвърна Търкот. — Учените от ККИООН не знаят точно какво представлява рубинената сфера, но не е ядрено устройство. Въпреки че, както каза ти, избухна като ядрена бомба.

— Основната пречка за откриването на истината за случилото се в Тунгуския район — не искам да обидя вас или вашата родина, господин Яков — е това, че мястото за пръв път е било проучено едва след деветнайсет години — каза Куин. — Организатор на експедицията бил съветският учен Леонид Кулик. Той чул слухове за експлозията от местни тунгуси, които смятали района за „свещена“ земя и се страхували да влизат в него, за да не разгневят боговете.

— Примитивно мислене. Или може би са знаели повече от учените — подхвърли Търкот.

— От пътешествията си по света съм се научил да се доверявам на така наречените примитивни народи — съгласи се с него руснакът.

— През хиляда деветстотин дваисет и седма година Кулик и неговата група заминали за района с финансовата подкрепа на Съветската академия на науките — продължи Куин. — Той открил епицентъра на взрива, движейки се обратно на посоката на повалените дървета. Освен това намерил няколко овални пространства, които

според него били стари метеоритни кратери, вече затрупани от времето. Само че не открили останки не само от тези „стари“ метеорити, но и от големия метеорит, който според всички бил причина за експлозията през хиляда деветстотин и осма.

— Случаят в Тунгуския район има няколко странни аспекта — продължи той. — Особено единият. Не много отдавна било установено, че в района около епицентъра има ускорен растеж на биомаса, който продължава до ден днешен. Наблюдава се и мутиране на животни и растения. Резус-факторът на местните тунгуси е аномален — и до днес, сто години след взрива.

— Каква може да е причината за това? — попита Търкот.

— Сигурно радиация — отвърна Куин. — Но дори на полигоните за ядрени изпитания не са събирани такива биологични данни. Възможно е трупове на Рояка да са имали някакви извънземни вируси и да са заразили района — както по-късно и немците. А може самият кораб или оръжието, което е било използвано срещу него, да е образувало поле, оказало въздействие върху биологичните форми.

— Случаят винаги се е обяснявал с падане на астероид — продължи Куин. — Натъкваме се обаче на проблема, че не можем да намерим кратера и фрагментите от астероида. Обяснението още повече се затруднява от това, че при въздушни проучвания през шейсетте години на двайсети век били открити четири по-малки епицентъра в границите на по-големия. Това също потвърждава твърденията на свидетелите, че експлозиите са били няколко. Тогава каква е причината за по-малките взривове?

— Вторични експлозии на кораба — предположи Търкот.

— Навярно — каза Куин. — Но каква е причината за първичната експлозия? — Той не изчака да му отговорят. — След Втората световна война пратили нова, по-голяма експедиция. Открили признаци от въздушна ядрена експлозия, тъй като вече знаели какви са резултатите от такъв взрив. Въз основа на данните учените с помощта на сметачни линейки изчислили, че е бил равносилен на двайсет мегатонна експлозия. Хиляда пъти по-моцнен от бомбата, хвърлена над Хирошима. Това предизвикало доста голям интерес, уверявам ви. Съветските учени също открили следи от радиоактивния изотоп цезий сто трийсет и седем в пръстените на дърветата в периферията на взрива, които съответствали на хиляда деветстотин и осма година. Но

пак не успели да намерят кратер. Един от участниците в експедицията, Григорий Казаков, стигнал до заключението, че експлозията определено е била ядрена, и предположил, че е била предизвикана от взрив на ядрен двигател на космически кораб. Според него откритите в района следи от желязо били фрагменти от корпуса на кораба. Другите метали били от електрическата му инсталация. Той изградил теорията си на основата на факта, че при избухване на космически кораб във въздуха не би останал кратер, и допълнително се аргументирал с наблюдения в района кръгов ефект на поваляне на дърветата. Регистрирали следи и от метал, който не успели да определят.

Търкот зачака Куин да продължи със заключителната част от обясненията си.

— После един специалист по аеродинамика внимателно проучил разказите на очевидците за преминалия по небето обект и заключил, че са го управлявали разумни същества. Според различните сведения преди експлозията обектът намалил скоростта си до около шестстотин метра в секунда, което предполага опит за кацане — метеоритът, би продължил да се движи с еднаква скорост до самия взрив. Той определил курса на кълбото и се оказало — ако може да се вярва на сведенията от хиляда деветстотин и осма, — че преди да избухне то е изминало значително разстояние. Това определено изключва възможността за случайно движение. След натрупването на тази нова информация екипът решил да разшири ресурсите и да направи разкопки. Предполагали, че избухналият обект е паднал на земята, стопил е вечния лед и е потънал в пръстта. После почвата отново замръзнала и погребала — всъщност съхранила обекта. Експедицията след Втората световна война обаче провела мащабни разкопки и не открила нищо.

— Защото нацистите вече били взели каквото имало там — допълни липсващата информация Търкот.

— Така изглежда — потвърди Куин.

— Как може немците да са действали толкова свободно в Русия? — попита Търкот.

— О, трийсетте години — тъжно каза Яков. — Черно време за моята родина. Ако си спомняте от историята, в началото на същото десетилетие Сталин подписал пакт за ненападение с Хитлер. Извънредно глупаво решение от гледна точка на следващите събития.

— Възможно ли е зад този договор да се крие нещо повече, отколкото изглежда на пръв поглед? — предположи Търкот. — Може би влиянието или на Мисията, или на очакващите?

— Това може да се отнася за всяко събитие в човешката история — отвърна руснакът. — Кой знае какъв е бил самият Сталин? Той почти унищожил родината ми. Все още се опитваме да се възстановим от неговата политика и нищо не може да върне милионите, които е избил. В действията му няма никаква логика.

— Какво са открили немците, майор Куин? — попита Търкот. — В какво състояние е бил корабът?

— Бил разбит на много части — отвърна Куин. — Немците събрали всичко, което успели да намерят.

— И не е бил нокът, летяща чиния или кораб-майка, така ли?

— Очевидно не.

— Точно какво е представлявал? Що за кораби има Роякът? — попита Търкот.

— Немците не могли да определят структурата на кораба — каза Куин. — Нямали достатъчно материал.

— Какво е правел Роякът на Земята през хиляда деветстотин и осма? — обади се Яков.

— Сериозен въпрос — рече Куин.

— Още по-сериозен въпрос е как Тесла е унищожил кораба им — каза Търкот.

— Най-важното събитие успоредно с експлозията в Тунгуския район била експедицията на адмирал Пири до северния полюс. Някои предполагат, че в желанието си да даде публичност на новото си изобретение, Тесла искал да прати съобщение през Земята до лагера на Пири и да освети целия район.

— Чакайте малко — обърка се Яков. — Нали казахте, че било оръжие?

— Зависи от количеството енергия. На определено равнище можело да предава радиовълни. На друго ниско равнище можело да произвежда светлина. Малко след потъването на „Титаник“ Тесла обявил, че неговото устройство — разположено на Азорските острови — можело да предотвратява такива корабокрушения, като осветява нощем целия Атлантически океан.

Търкот не бе сигурен на какво да вярва. Допреди месец щеше да помисли всичко това за глупости, ала през последните седмици беше видял толкова много странни неща, че вече смяташе почти всичко за възможно. И отчаяно се нуждаеше от оръжие, човешко оръжие, достатъчно мощно, за да атакува ноктите и да унищожи предавателя на Марс.

— Повечето от тази информация лесно може да се провери — продължи Куин. — Проверете в библиотеката или интернет. Така или иначе, хората, според които Тесла се е опитвал да се свърже с Пири, предполагат, че експериментът му е завършил трагично.

— Ако свържем кулата на Тесла на Лонг Айланд и лагера на Пири близо до северния полюс с права линия и я продължим по повърхността на земното кълбо, тя стига точно до Тунгуския район. Предполага се, че Тесла объркал количеството енергия и посоката на лъча и улучил Тунгуския район с мощен електромагнитен импулс, който предизвикал експлозията.

— Говориш така, като че ли не вярваш — отбеляза Търкот.

— Тесла е бил гениален изобретател — отвърна Куин. — Дневниците му ме убедиха в това. Смятам, че не е допуснал грешка. Според мен историята със северния полюс е била измислена, за да скрие истинската му цел. Мисля, че е направил точно каквото е искал.

— А именно? — попита Яков.

— Унищожил е космическия кораб на Рояка.

— Как е създал такова оръжие? — удиви се руснакът. — И откъде е можел да знае, че корабът на Рояка се приближава към Земята?

— Все още не знам. Трябва да продължа проучването. Но ако е влязъл в контакт с главния пазител в Турция, може да е научил за приближаването на кораба на Рояка. Просто ви излагам всичко, което съм открил досега.

— Можем ли да копираме оръжието му? — попита Търкот. — Можем ли с него да пробием щита на аирлианците?

— Предполагам, че корабът на Рояка е защитен с подобен щит — отвърна Куин. — Оръжието на Тесла, изглежда, е било достатъчно мощно за него.

— Можем ли да го копираме? — повтори Търкот.

— Работа по въпроса — каза Куин. — Энергийният му протектор не изглежда много сложен.

— Тогава защо никой не се е опитал да го построи?

— Явно никой не му е обърнал внимание. Както казах, документите му са били взети от югославското разузнаване и са били забравени. В момента търся хора, които имат представа от науката на Тесла. Има още нещо — прибави Куин.

— Какво?

— През хиляда деветстотин двайсет и четвърта Тесла е ходил в Англия.

— И какво от това?

— През същата година Тървин напуснал Англия, за да се изкачи на Еверест. Тесла споменава в дневника си, че преди заминаването му се запознал с него, обаче не казва защо.

— Това не е съвпадение, нали? — попита Търкот.

— Едва ли.

Търкот се отпусна в стола и затвори очи.

— Къде са сега?

— Моля?

— Ония други наблюдатели — поясни Търкот. — Къде са сега? Защо не правят нищо?

Яков сви широките си рамене.

— Откакто следя извънземните, не съм се срещал с никой от тях, нито съм виждал резултатите от действията им. Може би Тесла е бил последният?

Търкот отново се обърна към Куин.

— Можем ли да построим това оръжие?

— Повиках един професор от Масачузетския технически институт, който се е занимавал с изобретенията на Тесла. Професор Лийхи. Съвсем скоро би трябвало да е тук.

Търкот се изправи.

— Да се надяваме. Защото отлитаме след час.

НАСТОЯЩЕТО

13.

Военновъздушната база „Барксдейл“, Луизиана

Двамата офицери от ВВС вървяха към входа на Ракетния контролен център за извънредни мерки (РКЦИМ). Бяха облечени в черни пилотски гащеризони. На десните си рамене имаха пагони с юмрук, стиснал мълнии, и думите „извънредни мерки“. На гърдите си носеха самозалепващи се табелки с името, военния чин и поделението си. Единият беше майор Бартлет, другият — капитан Тейър.

РКЦИМ се намираше в средата на открито тревисто пространство с площ стотина квадратни метра, заобиколено отвсякъде от гъста гора. На двадесет метра от края на гората имаше ограда, висока три и половина метра, с бодлива тел отгоре. До сградата се стигаше по чакълест път. На всеки три метра на оградата висяха табели с надпис **ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО** и **СТРЕЛЯ СЕ БЕЗ ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ**. На покрива на сградата имаше видеокамери, дистанционно управляеми картечници, сателитна антена, ракети земя-въздух и малка радарна антена. Последните три бяха насочени към безоблачното небе.

Двамата офицери току-що бяха пристигнали с пикап от военновъздушната база „Барксдейл“, където беше разквартирувано 341-во ракетно ято. Пикапът бе паркиран точно пред тях и чакаше да върне свободната смяна. РКЦИМ се намираше на тринадесет километра от главната база, един от дванадесетте пръснати наоколо ракетни контролни центрове. Всеки контролен център отговаряше за шест силоза на интерконтинентални балистични ракети.

Единият офицер въведе код в панела до външната врата и тя се отвори. Двамата влязоха в къс коридор и се приближиха до масивен портал, охраняващ асансьора. На вратата беше нарисуван гербът на Центъра за извънредни мерки. Първият офицер доближи очите си до

ретинния скенер отляво на вратата. От високоговорителя се разнесе механичен глас.

— Ретината проверена. Майор Бартлет. Правомощията ви са валидни.

Вторият офицер го последва и свали очилата си, за да оближи очи до гумените окуляри.

— Ретината проверена. Капитан Тейър. Правомощията ви са валидни.

След кратка пауза компютърът отново заговори.

— Правомощията ви са валидни. Моля, въведете паролата.

Бартлет въведе паролата за деня, която бяха получили преди да тръгнат от „Барксдейл“.

Безизразният глас на компютъра отекна във фоайето.

— Паролата е валидна. Погледнете към камерата за идентифициране от дежурния персонал.

Бартлет и Тейър отстъпиха назад и вдигнаха лица към видеокамерата на тавана. Образът бе предаден на сегашните дежурни долу.

— Дежурният персонал потвърждава идентификацията — съобщи компютърът.

Вратата бавно се отвори и те влязоха в асансьора, който ги спусна на тридесет метра под земята. Кабината рязко спря и коленете им се подгънаха.

Вратата на асансьора се отвори. Вляво имаше малко помещение с провизии за три месеца. Вдясно имаше стая с две легла, баня и кухня. Двамата мъже влязоха в Ракетния контролен център за извънредни мерки, помещение с размери дванадесет на дванадесет метра, пълно с техника. Центърът представляваше капсула върху четири грамадни пружини. На теория сградата можеше да издържи на пряко ядрено попадение. Подобно на Космическото командване в планината Шайен, той беше построен в началото на Студената война, когато това се смяташе за възможно. Персоналът на центъра обаче знаеше, че въпреки подсилената броня и пружините при ядрена война няма почти никакъв шанс да оцелее.

В предната част на помещението имаше широк пулт, надлъжно разделен с бронирано стъкло, което стигаше до тавана. От двете му страни имаше по един стол. Стъклото не позволяваше на единия

дежурен да достигне до двата контролни ключа или с оръжие да застави другия дежурен да завърти своя ключ.

Екраните пред пулта показваха повърхността над центъра и силозите. Много от тях имаха пъстри дисплеи с термични изображения. По време на последната световна война дежурните и останалите военни бяха поддържали пълна бойна готовност и след очевидното прекратяване на бойните действия тя бе понижена само с една степен.

Един лейтенант се изправи и отдаде чест на Бартлет.

— РКЦИМ е ваш. Няма нищо за отбелязване в дневника. Все още сме в бойна готовност трета степен. Насочващите матрици са включени. — Той бръкна под гащеризона си, свали от шията си стоманена верижка с два ключа, червен и син, и я подаде на майора. Партньорът му предаде своите ключове на Тейър.

Бартлет погледна големия червен дигитален часовник над пултовете.

— Дежурството ви свършва в шест часа и четири минути. — Докато подаваше ключа на пикапа, той погледна към пулта. — Как се държи компютърът?

Над главния компютърен пулт имаше надпис:

Насочваща и изпълняваща матрица за извънредни мерки

Освободеният от дежурство офицер прибра в джоба си ключа за пикапа. Очевидно бързаше да си тръгне.

— Добре. Без дефекти. Леко дежурство.

После заедно с партньора си се качи на асансьора. Вратата се затвори и те изчезнаха. Бартлет и Тейър седнаха на пултовете си от двете страни на стъклената стена. Майорът проследи предишните двама дежурни на видео-екраните. Единият дисплей показваше нормална картина, другият — термична. На втория двете фигури светеха в червено на син фон. Когато се качиха в пикапа, термокамерата показва силуетите им на седалките. После запалиха двигателя, който засия в яркочервено в предната част на колата.

— Вратата на повърхността е затворена — докладва Тейър.

Пикапът на екрана се отдалечаваше. Порталът автоматично се затвори.

— Оградата е затворена — съобщи капитанът. — РКЦИМ е заключен.

— Включи сензорите, ракетите и автоматичните картечници — нареди Бартлет.

Тейър завъртя ключа, който активираше картечниците и ракетите земя-въздух на покрива на сградата. Картечниците имаха сензори за движение и стреляха по всичко, движещо се наоколо. Ракетите се насочваха от радара и дежурните можеха да ги изстрелят при въздушно нападение.

Двамата замълчаха и в тишината се чу ритмичният шум на мощните помпи, които отвеждаха подпочвените води в този район на Луизиана. Намираха се само на петдесетина километра от крайбрежните блата, които обхващаха стокилометровата крайбрежна ивица на Мексиканския залив. Това не бе най-подходящото място за подземни контролни центрове и силози, но го бяха определили стремящите се към популярност политици, а не военните професионалисти. Смяташе се, че ако помпите се развалят или прекъсне електричеството, РКЦИМ ще бъде зает за четири часа. Естествено, имаше резервни помпи и два мощни генератора.

Бартлет извади една папка.

— Да проверим дали системите действат нормално. — Той я отвори на първата страница. — Кабелна връзка с Националното командване?

Тейър погледна пулта си.

— Кабелната връзка в исправност.

— Сателитна връзка с МИЛСТАР?

— Сателитна връзка в исправност.

Прозвуча алармен сигнал и майорът се сепна.

Тейър погледна радарния дисплей.

— Приближаващ се кораб. Разстояние осем километра, височина хиляда и осемстотин метра. Движи се бързо. И е голям.

— По дяволите! — измърмори Бартлет и взе микрофона на радиостанцията. — Неидентифициран кораб, навлизате в забранено въздушно пространство. Незабавно променете курса с шестнайсет градуса.

Не получи отговор.

— Приближава се — докладва Тейър.

Майорът натисна един ключ и приготви ракетите „Стингър“ на покрива.

— Неидентифициран кораб, ако незабавно не промените курса си, ще бъдете свалени.

— Имам образ — съобщи Тейър.

Бартлет погледна видеоекрана. Приближаваше се продълговат черен кораб, определено не от човешки произход.

— Какво е това, по дяволите?

Той натисна бутона и изстреля двата стингъра. Ракетите полетяха към нокътя и го улучиха. Никакъв резултат.

Майорът вдигна червения телефон, който ги свързваше с щаба в „Барксдейл“, и в същия момент чу характерното изщракване на свален предпазител. Обърна се и се озова точно пред дулото на деветмилиметровата берета на Тейър. Партньорът му беше станал от стола си и бе заобиколил стъклената стена.

— Какво... — Тейър натисна спуська и Бартлет не успя да довърши изречението.

Куршумът улучи майора в челото, проби черепа му и избухна от тила му. Кръв, мозък и кости се размазаха в кървава каша по бронираното стъкло.

Тейър погледна видеоекрана. Нокътят беше кацнал пред сградата. Отвори се люк и на земята се спусна трап. От кораба тичешком слязоха неколцина тежко въоръжени мъже в различни камуфлажни униформи и заеха защитни позиции. Последва ги висок светлокож мъж, който се насочи към РКЦИМ. Капитанът остави пистолета върху пулта си и въведе в компютъра команда, която изключваше системите за сигурност. Стоманената врата на входа бавно се отвори.

Тейър чу асансьора и се обърна към него. Сянката на Аспазия влезе в центъра. Не размениха приветствия. Капитанът реагираше така, както го бе програмирал пазителският компютър в Синай при получаването на съответната парола — която преди три часа беше пристигнала по имейл.

Сянката на Аспазия отиде при другия пулт, бръкна под гащеризона на Бартлет, смъкна верижката с червения ключ и я постави

на собствената си шия. После издърпа трупа на майора от стола, пушна го на пода и седна, без да обръща внимание на кръвта и мозъка по облегалката.

— Готов ли си? — попита Сянката на Аспазия. После взе една папка с червена корица и печат „Строго секретно“. Беше научил за Ракетния контролен център за извънредни мерки от един свой водач, внедрен на висок пост в американското разузнаване. Бе определил неколцина офицери от персонала за програмиране и беше успял с трима от тях, включително Тейър, което му даваше голям шанс в центъра постоянно да има дежурен водач. Това бе резервен план, един от многото, които Сянката на Аспазия беше подготвил по света, но може би най-ефикасният и най-отчаяният.

Тейър го погледна през стъклото.

— Ракетният силос е готов. Ракетните системи са активирани.

— Отвори силоза — заповяда Сянката на Аспазия.

— Слушам.

На четиристотин метра от входа на Ракетния контролен център за извънредни мерки имаше друг заграден участък. Две масивни бетонни врати бавно се отвориха нагоре и заеха вертикално положение. От дюзите на специално модифицираната интерконтинентална балистична ракета ЛГМ-118А „Пийскипър“ излизаше газ.

— Силозът е отворен — докладва Тейър. Толкова често беше тренирал тази ситуация, че действаше почти инстинктивно. Единствената разлика от ученията бе това, че го мотивираше програмирането, а не заповед от Националното командване.

— Силозът е отворен — потвърди Сянката на Аспазия, като се консултира с папката. Много любезно от страна на Военновъздушните сили на Съединените щати да го снабдят с подробна инструкция за изстрелване на ракетата. Винаги изпитваше превъзходство над човеците, когато използваше собствените им изобретения срещу тях.

Кулата във военновъздушната база „Барксдейл“ имаше две функции. На горния етаж бяха авиодиспечерите, които ръководеха ежедневните операции на самото летище. На долния бяха дежурните на 341-во ракетно крило, които ръководеха ежедневните операции на контролните центрове и техните ракети.

При отварянето на вратите на силоса светна самотна червена лампичка сред множество зелени. Дежурният офицер незабавно вдигна телефона и набра номера на Ракетния контролен център за извънредни мерки. След като никой не му отговори, той остави слушалката и натисна големия червен бутон за тревога. На горния етаж на кулата зави сирена. Дежурният вдигна друг телефон, който му осигуряваше пряка връзка с командира на ятото.

— Какво означава „Насочваща матрица за извънредни мерки“?
— попита Сянката на Аспазия.

Тейър вече бе проверил тази информация. След края на Студената война Съединените щати и Русия бяха сключили договор, според който интерконтиненталните балистични ракети не трябваше да са насочени към сушата. Програмираната в бойните глави информация ги насочваше към място в океана, наречено „открита океанска зона“. Така се изключваше възможността за инцидент при случайно изстрелване. В случай, че наистина се налагаше изстрелване и ракетите се използваха в бойни действия, компютърът бързо определяше нова цел на бойните глави.

— Стандартната матрица е откритата океанска зона. В началото на последната световна война обаче бяха въведени голям брой вероятни цели — отвърна Тейър. — Основната бойна матрица е срещу континентален Китай. Вторичната матрица е срещу Северна Корея. Третият приоритет е Средна Азия.

— Можем да въведем нова програма, нали?

Капитанът кимна.

— След като изстреляме ракетата, можем да установим връзка с нея чрез МИЛСТАР. Тогава можем да програмираме насочващата матрица. — Той започна да пише на лаптопа, от задната страна на който излизаха кабели, водещи до главния пулт. — Влязох в мрежата и можем да използваме компютъра от всяко място, стига да имаме

достъп до МИЛСТАР. — Тейър вдигна една зелена кутийка с малка сателитна антена отгоре. — Това ще ни осигури сателитна връзка.

Сянката на Аспазия се усмихна.

— О, мястото, което имам предвид, определено има достъп до МИЛСТАР. — Той извади червения ключ изпод ризата си и го пъхна в съответния слот. — Вкарай и своя ключ. — Капитанът се подчини.

— Ще броя до три — каза Сянката на Аспазия и се втрени през стъклото в Тейър. — Едно. Две. Три.

Двамата едновременно завъртяха ключовете.

Солидната първа степен на ЛГМ-118А се възпламени. Стойките я освободиха и ракетата бавно започна да се издига от силоза, оставяйки огнена следа.

Преди ракетата да се появи от силоза, Тейър вече бе станал. Изключи лаптопа от порта и го прибра в куфарче. Сянката на Аспазия го поведе към асансьора и двамата излязоха на повърхността.

Командирът на ятото смаяно зяпаше мигащите червени лампички, които показваха, че е изстреляна ракета. Погледна през прозореца на кулата и видя облак дим, който се издигаше в утринното небе.

— Какво е изстреляно? — попита офицерът.

Получи възможно най-лошия отговор.

— Силозът на ракетата за извънредни мерки е празен.

— Свържете ме с контролния център — нареди той.

— Нямаме връзка с Ракетния контролен център за извънредни мерки. Всичко друго изглежда наред — докладва дежурният.

Командирът на ятото се обърна към него.

— Свържете ме с командния компютър на ракетата за извънредни мерки по МИЛСТАР.

— Не получавам отговор.

— В какво състояние са другите силози на Ракетния контролен център за извънредни мерки?

— Всички други ракетни силози са затворени.

Първата степен на пийскипъра завърши едноминутното си горене и се отдели, незабавно заместена от втората. Ракетата се бе издигала право нагоре, просто поемайки инерцията на първата степен, но втората притежаваше известен инерциален вектор и ракетата слабо се обърна на северозапад. Движеше се с над хиляда и петстотин километра в час и продължаваше да увеличава скоростта си.

Втората степен изгоря и се задействаха експлозивни дюзи, които накараха големия ѝ метален корпус да се откъсне. Когато мястото ѝ зае третата степен, пийскипърът вече почти беше напуснал атмосферата.

Третата степен изгоря, но не се отдели. Имаше достатъчно гориво за маневриране, ако се наложи. Ракетата се намираше в космоса над Канзас. Докато бордовият компютър сверяваше координатите с различни сателити, за да насочи ракетата в геосинхронна орбита, се включиха малки двигателни ракети.

След няколко секунди и те угаснаха и пийскипърът зае позиция.

Нокътят на Сянката на Аспазия излетя и се насочи право нагоре. Движеше се още по-бързо от ракетата.

Командирът на ятото вдигна червения телефон.

— Космическо командване, следите ли изстреляната интерконтинентална балистична ракета?

— Тъй вярно. Освен това нагоре се насочва управляем кораб.

— Какъв кораб?

— Най-вероятно извънземен.

— Господи! — промълви командирът, затвори и набра номера на оперативния център на Пентагона.

Капсулата в края на пийскипъра се разцепи на две и двете части се откъснаха. Вътре нямаше бойна глава. Бавно се разтвориха слънчеви батерии, събиращи енергия от слънцето, за да запазват

компютъра и комуникационната система. Разгъна се антена, на която бяха прикрепени шест сателитни чинии.

Една от чиниите се завъртя в търсене на най-близкия сателит на МИЛСТАР. Откри го в геосинхронна орбита на триста и двадесет километра оттам. Ракетата прати сигнал до сателита и получи положителен импулс от компютъра на МИЛСТАР, който показваше, че е осъществена връзка. Другите сателитни чинии бяха насочени към Земята и също пращаха сигнали, свързвайки се с подводници, бомбардировачи и ракетни контролни центрове.

Главният компютър направи проверка и установи, че всички системи функционират изправно.

Ракетата за извънредни мерки беше готова.

НАСТОЯЩЕТО

14.

Кемп Роуи

Търкот отговори на поздрава на капитан Манинг. Шестимата мъже от Космическото командване бяха натоварили целия си багаж в един от трюмовете в предната част на кораба-майка, подреждаха снаряжението си и правеха последни проверки, за да са сигурни, че са взели всичко необходимо. Из трюма бяха пръснати множество палети с техника.

— Готови ли са? — попита майорът Манинг.

— Тъй вярно. Всичко е натоварено.

Търкот забеляза, че няколко контейнера са обозначени с атомен символ.

— Ядрени бойни глави?

Манинг кимна.

— Тъй вярно. Десет тактически ядрени бомби в ракети „Томахоук“.

— Ами ако целта има щит? — попита Яков.

Капитанът сви рамене.

— Може да им се наложи да изключат щита, когато включат предавателя. В такъв случай ще им пуснем една от тия бомби.

— Не става — възрази Търкот. — Едва ли ще им трябва много време, за да пратят съобщение. Ако го унищожим *след* това, просто си губим времето.

— Нямам друго оръжие, господин майор.

— Тъкмо затова чакаме този професор Лийхи. — Търкот си погледна часовника. — Би трябвало всеки момент да пристигне.

Манинг посочи голямо медицинско устройство с маса пред него.

— Трябва да ви сканираме с ядрен магнитен резонанс, за да приготвим СУАР връзката ви.

Търкот не си падаше по идеята да използва СУАР връзки, но Манинг бе настоял, че те са напълно безопасни и ще им позволят да разгърнат максималните възможности на скафандрите. Той неохотно се качи на масата и легна. Яков и капитанът застанаха от двете му страни.

— Опитайте се да лежите абсолютно неподвижно — каза Манинг. — Ще отнеме само няколко минути. — После натисна един бутон и масата се плъзна в машината.

Търкот овладя клаустрофобията си. Затвори очи и си наложи да диша равномерно. Машината издаваше странни звуци. Беше сигурен, че са изтекли повече от „няколко минути“, когато масата завибрира и отново се плъзна навън. Майорът спусна крака на пода. Манинг стоеше до малък лаптоп и наблюдаваше дисплея заедно с един от хората си и Яков.

— Все още ли имам мозък? — пошегува се Търкот и се приближи до тях. И веднага усети нещо нередно: мъжете се бяха навели над екрана и се взираха в него.

— Имате мозък — отвърна Манинг. Той посочи малък кръгъл черен обект на екрана. — И в него е имплантирано нещо.

Оперативният център на Пентагона

На сто метра под първия етаж на Пентагона се намираше Националният военен команден център на Съвета на началник-щабове, за по-кратко наричан „бойната зала“ от всички, които работеха там. Беше разположен в кръгла пещера, изсечена в здравата скала, и бе десет пъти по-голям и три пъти по-дълбок от контролния център в Луизиана, но проектирането му се основаваше на същите принципи. В комплекса можеше да се влезе само с един асансьор и той беше построен върху масивни пружини на дъното на пещерата. В бойната зала имаше достатъчно храна и провизии за цяла година. Освен връзките, които минаваха през комуникационната система на Пентагона, на същата дълбочина бе изкопан тесен тунел с кабели до алтернативния Национален команден пост в Синята планина, Западна Вирджиния.

Когато я бяха построили в началото на 60-те години на ХХ век, бойната зала беше предназначена да издържи първи ядрен удар. С развитието на насочващите системи и технологията на бойните глави през следващите три десетилетия тази цел остаря. Всички, които работеха в бойната зала, бяха убедени, че тя е едно от челните места в списъка на руските и китайските ядрени цели и че ще бъде унищожена съвсем скоро след размяната на ядрени ракети. Поради тази причина я превърнаха в оперативен център на Пентагона.

От началото на Третата световна война бойната зала разполагаше с пълен персонал и продължаваше да действа при най-висока бойна готовност. Главното помещение имаше полукръгла форма. На плоската предна стена бе монтиран голям дисплей, широк десет и висок шест метра. На него можеше да се покаже всеки образ, получен в оперативния център, от видеозапис на нови оръжейни системи до карта на света с дислокацията на американските войски и картина в реално време, заснемана от орбитален шпионски сателит.

Подът беше наклонен към дъното на помещението и всяка редица компютри и комуникационни пултове се виждаше от задната. Покрай заоблената задна стена имаше еднометров парапет, зад който бяха бюрата на началник-щабове и висшите офицери. Складовете, кухните и спалните бяха в отделна пещера вдясно от залата. Оперативният център за пръв път бе действал в бойна обстановка по време на Войната в Залива, когато беше координирал многонационалните сили.

Асансьорът отляво се отвори и в залата влязоха президентският съветник по националната сигурност и председателят на Съвета на началник-щабове.

— Какво става, по дяволите? — попита съветникът по националната сигурност, докато вървяха към централното бюро.

— Докладвайте за положението — без да отговори на въпроса, нареди председателят на СНЩ.

Старшият дежурен офицер — полковник — се обърна към тях.

— Имаме сериозен инцидент. Без заповед е изстреляна ракета за извънредни мерки.

— Включете се в МИЛСТАР и се свържете с ракетата, за да определите ситуацията и да овладеете бордовия ѝ компютър — заповяда председателят.

Дежурният поклати глава.

— Вече опитахме. Някой е изключил външната връзка. Командирът на ятото в „Барксдейл“ не може да се свърже по сухопътна връзка. Пращат група за бързо действие на мястото. Връзката на ракетата за извънредни мерки с МИЛСТАР е блокирана в компютъра на контролния център и нямаме връзка с него.

— Кой е в Ракетния контролен център за извънредни мерки?

— Не знаем. — Полковникът се прокашля. — Може да няма никого. Космическото командване следи не само ракетата за извънредни мерки в орбита, но засече и извънземен космически кораб при контролния център. Корабът също се насочва към орбита.

— Извънземен кораб ли? — повтори председателят. — От какъв тип и откъде?

— Имаме данни от Зона петдесет и едно, че Сянката на Аспазия разполага с един от ноктите на втория кораб-майка. Космическото командване го изгуби някъде над Тексас. Топлинната следа на съда, който излетя от района на контролния център, съответства на профила на Ноктите. Пратих съобщение до хората от Зона петдесет и едно да проверят дали не е от техните, но връзката с тях е трудна, откакто се преместиха в Северна Каролина.

— Боже Господи — измърмори председателят, когато осъзна значението на случилото се.

— Някой ще ми каже ли точно какво е „ракета за извънредни мерки“? — попита съветникът по националната сигурност. — Явно още не са ме осведомили за това.

Председателят на Съвета на началник-щабове се обърна към цивилния.

— Ракета за извънредни мерки е специално устройство, качено на интерконтинентална балистична ракета. „Извънредни мерки“ е кодово име на Извънредната ракетна комуникационна система.

Съветникът по националната сигурност вдигна ръце.

— Тъй като нямам представа за какво говорите, господин генерал, защо не ми кажете какво става на прост английски?

— Ракетата за извънредни мерки може да се свърже чрез МИЛСТАР с всички ядрени обекти в страната. Подводници, ракетни площадки, може дори да влезе в контакт със стратегически бомбардировачи и да ги вдигне във въздуха.

— Какво?!

— Ракетата за извънредни мерки е автоматизирана командно-контролна система, която може да предупреждава, да определя насочващи матрици и да праща съобщения за извънредни действия — СИД, — за да задейства всяка ядрена система в нашата армия.

— Шегувате се!

— Ще ми се да се шегувах.

— Защо е създадено такова нещо? — попита съветникът по националната сигурност. — Само президентът може да заповяда изстрелване на ядрена бомба — а не някаква машина.

— Точно затова я наричаме „ракета за извънредни мерки“ — заяви генералът. — РИМ е предвидена да се използва, ако бъдат извадени от строя всички други нормални комуникационни средства и президентът не може да издава заповеди, или ако бъде унищожено Националното командване. Това е последното средство, с което Националното командване може да предаде кодовете и насочващите матрици на ядрените сили на Съединените щати, ако всички други комуникационни средства излязат от строя. Има и възпираща функция. Така никой не може да си мисли, че е в състояние с един удар да обезглави командването ни, без да му отговорим. В РИМ дори има автоматична система, която започва подготовка за отведен ядрен удар в случай, че получи негативен код от този оперативен център, Космическото командване, Белия дом, самолета на президента или друга секретна институция. Така, ако някой унищожил всички тези институции — което ще означава, че ръководството на страната вече не съществува, — РИМ ще предаде насочваща матрица и ще задейства оцелелите ядрени площадки.

— Това е безумие!

— Не, това е реалността на възпиращата политика.

Съветникът по сигурността заразтрива челото си.

— Добре, значи това нещо е изстреляно. Както изглежда, от Сянката на Аспазия. Но и *ние* все още можем да влезем във връзка с всичките си ракетни площадки, нали? Нашето Национално командване *не* е унищожено. Все още можем да пратим този негативен код, прав ли съм?

— Това е вярно, но...

— Тогава взимайте радиостанцията и кажете на всички ракетни площадки да не изпълняват никакви заповеди от ракетата за извънредни мерки. И пратете тоя негативен код.

Председателят на Съвета на началник-щабовеите най-после прояви някаква емоция: нервно прокара пръсти по брадичката си.

— Не става така. Смисълът на цялата ни подготовка е хората никога да не пренебрегват заповед за извънредно изстрелване от валиден източник. Ракетата за извънредни мерки е такъв източник. Всъщност тя е абсолютният и окончателен валиден източник. Гледали ли сте филма „Система за сигурност“?

— Да.

— Също като във филма, всеки офицер, пилот или командир на подводница ще повярва на ракетата за извънредни мерки, а не на нас — продължи генералът. — Те ще пренебрегнат дори пряка заповед от своя командващ, тъй като ракетата за извънредни мерки всъщност има по-приоритетен изпълномощаващ код. А кодът за изстрелване стои над негативния код.

— По дяволите! — изсумтя съветникът. — Ако се намеси, президентът ще сложи край на всичко това.

— Няма да може.

— Тогава защо просто не заглушите това проклето нещо?

— Системата се състои от две части: сложен компютър и мощен предавател — бавно отговори генералът. — В компютъра се пази всичко — буквално всичко — кодовете за изстрелване на ядрените бомби и насочващите матрици, докато при изстрелването, предавателят се превръща в част от МИЛСТАР, свръхмодерна, многочестотна, секретна глобална сателитна мрежа, по която се пращат тези кодове и матрици. Никой не може да я изключи или заглуши. Проектирахме я така, за да не бъде заглушена от противника. Компютърът, който управлява всичко, е създаден така, че да е независим за всяко ядрено оръжие. Онзи, който има съответната парола за него, има пълен контрол и заповедта му не може да се отмени от никого. Щом РИМ предаде насочващата матрица и кода за изстрелване, има само един начин това да бъде преустановено — от самата ракета за извънредни мерки, която праща нови кодове на всяка ракетна площадка. Никакъв друг източник не може да спре изстрелването. Трябва да приемем, че Сянката на Аспазия контролира

ракетата за извънредни мерки и бордовия компютър. Следователно по същество той държи пръста си на бутона за целия ядрен арсенал на страната.

— Защо го прави? — попита съветникът по националната сигурност.

Ала не получи отговор на този въпрос.

— Не можем ли да го свалим? — настоя съветникът.

— Можем да опитаме, но се съмнявам, че ще успеем навреме — отвърна председателят.

— Какво искате да кажете?

— Както току-що ви обясних, щом РИМ прати насочваща матрица, изстрелването може да се прекрати единствено от същия източник. Ако прати матрицата преди да го свалим, ще унищожим единственото средство, което може да прекрати изстрелването.

— Страхотно — промълви съветникът по националната сигурност. — Кой гений го е измислил?

— Единствената ни надежда е да си върнем компютърния контрол — каза генералът.

— И как ще стане това?

— При други обстоятелства това означава да си върнем контрола над контролния център, но тъй като този нокът е излязъл, трябва да допусна, че са прехвърлили компютърния си контрол върху лаптоп.

В предната част на помещението отекна глас:

— Имаме връзка с него, господин генерал. Обажда се Сянката на Аспазия.

Кемп Роуи

— Какво прави? — попита Търкот. От вида на малкия обект на екрана му приляваше. Вече знаеше причината за неотдашното си главоболие, но по-важен беше въпросът какво е правило това нещо досега? Манинг пак го бе сканирал, за да направи повече снимки на малкия кръгъл предмет, който бяха открили. Той имаше диаметър около половин сантиметър и се намираше в задната част на мозъка му, точно над мозъчния ствол.

— Не знам — отвърна капитанът. — Никога не съм виждал такова нещо. — Той проследи една линия, излизаща от десетократно уголемения предмет, която водеше към предната част на мозъка. — Това е съвсем тънка, почти микроскопична жичка, подобна на тези, които използва нашата СУАР връзка. Влиза в тази част от мозъка ви.

— И какво прави тази част от мозъка ми? — попита Търкот.

— Тя е в главния ви мозък. — Манинг набра команда в компютъра и на екрана се появи нов пласт от мозъка. — Стига до границата между участъка, който съдържа спомените ви, и онази част, в която според психолозите се съдържат емоциите.

— Значи това нещо има достъп до спомените и чувствата ми, така ли? — попита майорът.

— Не знам — каза Манинг. — В момента като че ли не прави нищо. Може да е просто записващо устройство.

Търкот се опита да си спомни кога може да са му имплантирали чипа, после го прониза страх — не можеше да се довери на спомените си. Онзи, който му бе поставил това нещо, най-вероятно беше скрил този факт. Страхът му се усили. Дали бе такъв, какъвто си мислеше? Опита се да разкъса мъглата от объркване и тревога.

— Не сме виждали такова нещо, нали? — обърна се той към Яков.

Руснакът поклати глава.

— Не. Сянката на Аспазия не действа така — той използваше или водачи, програмирани от пазител, или нановирус. Очакващите са клонинги. Следователно...

— Следователно това е нещо ново — обобщи Търкот. — Ами „Меджик“? Те провеждаха някакви експерименти в Дулче. Възможно ли е да са ми го имплантирали, когато отидох там? Не си спомням нищо, но ако този чип въздейства върху спомените ми, може да е изтрил случая.

— Но ти унищожи „Меджик“ — отбеляза Яков. — Едва ли...

Прекъсна го появата на майор Куин, който влезе в трюма. Изражението му показваше, че носи още лоши новини.

— Сянката на Аспазия се е появил.

— Къде? — попита Търкот. Усети, че разтрива тила си, и си наложи да отпусне ръка.

— Проникнал е в ракетен контролен център на военновъздушната база „Барксдейл“.

— Какво е изстрелял?

— Ракета за извънредни мерки.

— Това не звучи много добре.

Куин бързо им обясни какво представлява ракетата за извънредни мерки. Когато свърши, Търкот знаеше точно какво ще се случи, но остави майора да продължи.

— Свързал се с Пентагона. Заплашва, че ще изстреля всички ядрени бомби в Съединените щати по различни цели в света. Като се има предвид, че нашите бойни глави са десет пъти повече от необходимото, за да унищожим света, няма да остане много, ако изпълни закана си.

— Ако не му дадем кораба-майка, нали? — попита Търкот.

— Точно така.

— Къде е сега?

— Космическото командване е проследило нокътя в орбита.

— Можем ли да унищожим сателита?

Куин накратко обясни положението.

— С други думи, трябва да си върнем контрола — обобщава Търкот.

— Освен ако не стигнем до ракетата за извънредни мерки преди той да прати насочващата матрица — отвърна Куин.

— Пристигна ли нашият специалист по Тесла?

— Хеликоптерът ще кацне след пет минути.

— Нямаме време да чакаме. Излитаме веднага. — Търкот хвана Куин за ръката, когато майорът се обърна да си тръгне. — „Меджик“ използвали ли са имплантанти?

— Какви имплантанти?

Търкот посочи тила си.

— Поставили ли са ми нещо в мозъка?

Куин поклати глава.

— Не. Никога не съм чувал да са действали така. Използваха устройства за промяна на спомените, но не и имплантанти.

— Чудесно.

В земна орбита

Сянката на Аспазия погледна екрана на лаптопа над рамото на Тейър. Беше показана карта на света. Той посочи с ръка.

— Ню Йорк, Мексико Сити, Сао Паоло, Токио, Осака-Киото, Лос Анжелис, Буенос Айрес, Рио де Жанейро, Лондон, Москва, Калкута, Бомбай, Сеул... Задраскай последния, вече се погрижиха за него — усмихнато каза съществото. — Да видим. Чикаго, Лима, Париж, Санкт Петербург, Ню Делхи, Техеран, Шанхай, Банкок, Кайро.

Докато Сянката на Аспазия изброяваше градовете, Тейър местеше мишката по екрана и кликваше. На мястото се появяваше червено триъгълниче.

Сянката на Аспазия се усмихна.

— Да хвърлим бомби и в Сидни, Атина, Багдад и Атланта, просто за удоволствие и за да закръглим числото на двайсет и пет.

Капитанът отбеляза допълнителните градове.

— Всички са програмирани в насочващата матрица за удар с по пет ядрени бойни глави.

— Пращай.

НАСТОЯЩЕТО

15.

Въздушното пространство на Кемп Роуи

— Какво ни е известно? — попита Търкот. Намираха се в контролната зала и наблюдаваха компютърния дисплей, който в момента предаваше информация от Космическото командване. В момента нокътят на Сянката на Аспазия беше в орбита и се движеше на изток.

— Почакай малко — отвърна Кинкейд и посочи екрана. — Насочва се нанякъде. Иначе няма нужда да се движи.

— Накъде?

Кинкейд проектира траекторията на нокътя.

— Натам.

Точно по траекторията имаше светла точица.

— Какво е това? — попита Търкот.

— Международната космическа станция.

— А ракетата за извънредни мерки?

— Ракетата е тук. Точно над Кавказ.

— Херметизирай кораба — нареди Търкот на руснака, после се обърна към Манинг. — Пригответе хората си. Потегляме на спешна операция.

— Хм... — Майор Куин беше вдигнал ръка почти като ученик; с другата притискаше слушалката до ухото си, за да чуе какво му говорят.

— Да?

— Космическото командване е копирало насочваща матрица, която току-що е била пратена от ракетата за извънредни мерки.

— Цели?

— Двайсет и пет града по света. Струва ми се, че ги е избрал по население. — Той бързо ги изброи: Ню Йорк, Мексико Сити, Сао Паоло, Токио, Осака-Киото, Лос Анжелис, Буенос Айрес, Рио де

Жанейро, Лондон, Москва, Калкута, Бомбай, Чикаго, Лима, Париж, Санкт Петербург, Нью Делхи, Техеран, Шанхай, Банкок, Кайро, Сидни, Атина, Багдад и Атланта.

Търкот само го зяпаше.

— Всички са взети на прицел — прибави Куин, тъй като не бе уверен, че Търкот го е разбрал.

— Със собствените ни оръжия.

Това не беше въпрос.

— Точно така.

— Значи е късно да унищожаваме ракетата.

— Да. Единственият начин да спрем тези ядрени бомби е да си върнем контрола върху компютъра.

— И къде е той?

— Предполагам, че е в нокътя на Сянката на Аспазия. От „Барксдейл“ потвърждават, че в контролния център няма никого и че главният компютър там е изключен. Сянката на Аспазия трябва да има лаптоп със сателитна връзка.

Търкот се обърна и погледна Яков. Руснакът държеше бутилка с някаква прозрачна течност. Той отпи голяма глътка и подаде шишето на майора. Офицерът от спецчастите отказа.

— И без това достатъчно ме боли главата.

— Винаги съм твърдял, че положението може да стане по-лошо — отвърна Яков.

Търкот не му обърна внимание.

— Освен това... — Куин млъкна.

— Да?

— Каонг... — Куин хвърли поглед на екрана на лаптопа си — иска да разговаря с теб.

— За какво?

— Сянката на Аспазия пратил ултиматум на Обединените нации.

Търкот се приближи, седна до Куин и погледна лицето на дисплея.

— С какво мога да ви помогна, господин заместник генерален секретар?

Каонг явно слушаше някого от лявата си страна. После протегна ръка и настрои някакво копче. Гласът му се разнесе от тонколониите.

— Получихме ултиматум от Сянката на Аспазия. Ако му дадем кораба-майка, той ще ни предаде контрола на ракетата за извънредни мерки.

— Вие ли? — попита Търкот. — Корабът-майка не е във ваши ръце. Ние го контролираме. Контролира го Зона петдесет и едно.

Заместник генералният секретар се намръщи.

— Не ви разбирам, господин майор. Вие сте подчинени на ККИООН.

— Не видях никого от ККИООН, когато бях на Еверест — заяви Търкот. — Никой не помогна на Яков в Арарат. Нито когато Куин и Кинкейд бяха атакувани в Зона петдесет и едно. Нямате си и представа за какво говорите, господине. Не познавате Сянката на Аспазия. Ние го познаваме. Не можем да му имаме доверие.

— Но той се свърза с Обединените нации — възрази Каонг. — И заплашва родината ви, наред с всички други страни членки. Аз...

Търкот поклати глава.

— Първо ще се справим със Сянката на Аспазия. После и с останалите.

— Кой останали?

— Нямам време за обяснения. — Търкот се пресегна и прекъсна връзката, върна се при пилотската седалка и седна. — Корабът херметизиран ли е?

— Да — потвърди Яков.

— Добре. — Майорът постави ръце върху пулта и кораба-майка се издигна.

Международната космическа станция

Кой би помислил, че херметичният шлюз на Международната космическа станция може да има нужда от ключалка?

Сянката на Аспазия се изстреля с реактивна раница през малкото разстояние между нокътя и космическата станция и просто натисна бравата на външния люк. Вмъкна се вътре и затвори люка след себе си. Свали шлема си, после отвори вътрешния люк. В тесния коридор пред него се носеше човек, който стискаше лост — очевидно единственото оръжие, което бе успял да открие екипажът на станцията.

Сянката на Аспазия пъхна под мишница пиката, която беше взел от оръжейната на нокътя, и натисна вдлъбнатината на дръжката ѝ. Златистият лъч улучи мъжа и го повали в безсъзнание. Съществото сви крака, отгласна се и затвори люка след себе си. Прекоси центъра на помещението и отблъсна космонавта от пътя си. Отсрещният люк бе затворен и когато стигна до него, Сянката на Аспазия установи, че не поддава. Той надникна през стъкленото прозорче и видя жена, която се взираше в него от отсрещната страна. Знаеше, че на станцията има тричленен екипаж, двама американци — мъж и жена — и един руснак.

Нямаше време за игрички. Сянката на Аспазия отстъпи назад, прицели се в люка, настрои енергийната мощност и продължително натисна спуська. Златният лъч улучи средата на люка. След две секунди металът започна да се огъва. Съществото пусна бутона и люкът се отвори. Чу шлюза зад себе си и се обърна — капитан Тейър влизаше в коридора с лаптопа и малката сателитна радиостанция под мишница.

Сянката на Аспазия влетя във вътрешния модул, американската лаборатория. Жената беше отстъпила назад и стоеше до другия мъж от екипажа, който отчаяно се опитваше да се свърже по радиостанцията с контролния център. Без да губи време, Сянката на Аспазия стреля два пъти и ги повали на пода.

После заповяда на Тейър да влезе в модула. Докато капитанът включваше компютъра и сателитната радиостанция в електрическата мрежа и комуникационната система на космическата станция, на борда се качиха неколцина водачи, които Сянката на Аспазия бе събрал в Тексас. Той им нареди да изнесат тримата космонавти и да ги изхвърлят през херметичния шлюз.

Сянката на Аспазия застана до шлюза и през един илюминатор погледна трите носещи се наблизо трупа. Бяха изтекли четиридесет и пет минути, откакто беше пратил ултиматума си до Обединените нации. Оставаха още няколко минути, докато Тейър се пригответе да изстреля ядрения залп. Съществото отправи очи към планетата.

— Вие сте на ход, господин Търкот — каза Сянката на Аспазия и отново си сложи шлема.

В космоса

Гарлин безизразно наблюдаваше екрана на кивота на завета. След като Роякът имаше кораб и знаеше откъде е дошла Дънкан, тя вече не представляваше приоритет. Сега главната цел на сондирането бе да научат колкото може повече за човеците, за да подготвят пълен доклад, щом стигнат на Марс и овладеят предавателя.

Докато кивотът ровеше в мозъка на Дънкан, артерията отново поддаде. Байпасът изпълни функцията си, мозъкът продължи да функционира и Гарлин скоро беше възнаграден с образ на група мъже, облечени в брони и събрани около кръгла маса, поставена в средата на зала с дървена ламперия.

И в сенките на залата стоеше Дънкан в бяла роба, поръбена със сребро.

В орбита

Търкот все повече свикваше с управлението на кораба-майка. Пултът, който използваше, бе съвсем прост, макар че той нямаше представа за предназначението на много дисплеи и бутони. Вече виждаше заоблеността на Земята, което показваше, че са много високо. Той даде знак на Яков да заеме мястото му.

— Отивам отпред при хората от Космическото командване.

Руснакът не беше доволен. За пореден път го изключваха от действията, тъй като нито един от скафандрите ТШКБС не ставаше на грамадното му тяло. Той неохотно се премести на пилотската седалка.

— Как искаш да се приближа до космическата станция?

— Едва ли ще можем да ги изненадаме — отвърна Търкот. — Просто приближи кораба на стотина метра.

— Ами ако Сянката на Аспазия ни атакува с нокътя?

— Този кораб му трябва — поясни майорът. — Няма да рискува да го повреди.

Без да губи повече време, Търкот изскочи от командната зала и се затича към предния трюм. Шестима десантници вече бяха в скафандри и чакаха. Той си наложи да не мърда, докато внимателно увиваха подложката на СУАР връзката около главата му. После се намести в

задната половина на скафандъра. Затвориха предната, скафандърът се херметизира и той усети притока на кислород от резервоара.

И преди бе носил ТШКБС — по време на операцията на платото Гиза за спасяването на Дънкан. Щом скафандърът се херметизира, той бе готов за действие, но гласът на Манинг отекна в шлема му.

— Почакайте.

— Какво има? — попита Търкот. Виждаше вътрешността на трюма върху заобления екран пред очите си.

— Трябва да минат една-две минути, докато СУАР връзката се синхронизира с ума ви и компютъра.

Майорът си наложи да остане неподвижен. Не усещаше никаква промяна.

На дясната му ръка бе монтиран МК-98. Приличаше на пневматичен чук с отворена тръба в края. Отгоре имаше лазерен мерник и той е черен като скафандъра и МК-98. В пълнителя беше зареден шестдесетсантиметров цилиндър. В него имаше десет стрели с обеднен уран, всяка дълга петнадесет и с диаметър два и половина сантиметра. Изстрелваха се с пружина. Скоростта им в цилиндъра не се намаляваше поради триене, тъй като електромагнитно поле ги задържаеше точно в центъра на цевта. Това бе най-подходящото оръжие на Космическото командване за условията на безтегловност и вакуум. Тъй като в космоса нямаше въздух, стрелите летяха, докато не улучат нещо.

Отляво на скафандъра Търкот имаше напълно функционална огромна „ръка“ с двадесетсантиметрови пръсти. Двама десантници имаха МК-99, които приличаха на МК-98, но изстрелваха по-големи стрели, приблизително също толкова дълги, но с диаметър пет сантиметра. Те съдържах високоексплозивен заряд.

— Може ли вече да тръгвам? — попита Търкот.

— Да — отвърна Манинг.

Със СУАР връзката беше различно, скоро установи майорът, когато вдигна „длан“ пред визъора си. Ръката на скафандъра се движеше *заедно* с неговата, а не след нея. Малка, но съществена разлика. Предишния път, когато бе носил скафандър, приемаше забавянето на реакцията на скафандъра като неизбежната цена за допълнителната броня и сила. Но сега — сега само трябваше да се движи нормално и скафандърът реагираше синхронно.

Търкот вдигна Екскалибур и го пъкна в кожената ножница, която бе наредил на един от хората на Манинг да му ушие, закрепена за скафандъра му с велкро.

В шлема му се разнесе гласът на Яков.

— Космическата станция е на пет километра от нас. Приближавам се. Няма следа от нокътя. Не отговаря на позивните.

Майорът вече четири пъти беше водил битки със Сянката на Аспазия и бе разбрал, че нищо не е такова, каквото изглежда. В такива сблъсъци трябваше да очаква неочакваното. Съмняваше се, че съществото е изоставило нокътя, даже да оставеше водачи на борда му. Но също така знаеше, че целта на извънземния е корабът-майка. Трябваше да вземе предвид и факта, че Сянката на Аспазия проявява изключителна отмъстителност — той беше възнамерявал да унищожи Великденския остров, а след това и целия тихоокеански регион, а сега се готвеше да прати в небитието двадесет и пет големи града.

— На един километър сме — съобщи руснакът. — Бавно се приближаваме. Ще ти отворя външния люк. Всички в скафандри ли са?

— Да — потвърди Манинг.

Лампите в трюма угаснаха и за няколко секунди те останаха в пълен мрак. След това люкът на трюма започна да се отваря и вътре нахлу сребриста звездна светлина. Въздухът излезе със свистене. Капитанът и хората му тръгнаха напред с приготвени оръжия. Търкот ги последва и превключи дисплея си на нощно виждане, усилвайки светлината на звездите.

Космическата станция беше точно пред тях, три свързани помежду си модула и големи слънчеви батерии. Наблизо се носеха три трупа в сини гащеризони.

— Някаква информация за екипажа на станцията? — попита Търкот.

— Трима: двама американци и един руснак — веднага отговори Куин.

Още трима убити, помисли си Търкот. Нищожен брой в сравнение с жертвите на последната световна война, но все пак — защо Сянката на Аспазия бе превзел космическата станция? Тя не му трябваше. Майорът знаеше, че Сянката на Аспазия също го познава.

— Членовете на екипажа са мъртви — съобщи той.

— Виждаме — отвърна Манинг.

Търкот разбра, че не бе трябвало да посочва очевидното, но искаше капитанът да осъзнае, че сега на борда на станцията има само противници.

— Спирам — каза Яков и спря кораба-майка на няма и сто метра от космическата станция.

— Около мен, кръгов клин — нареди Манинг. Дванадесетимата десантници излетяха от трюма и се разгърнаха от двете страни и под капитана. Търкот си помисли, че това е съвсем различна бойна обстановка, в която постоянно трябва да се имат предвид и трите измерения, и изчака на ръба на трюма, докато първият десантник стигне до космическата станция.

После включи реактивната си раница и излетя от трюма. Ала не се насочи напред, а се издигна нагоре, плътно до корпуса на кораба-майка.

Другите единадесет души изчакаха, докато първият застане вляво от херметичния шлюз. Той залепи насочен взрив върху стената на модула и се отдръпна.

Експлозивът избухна и пробчи дупка в станцията. Двама десантници влетяха през нея с насочени напред оръжия.

Търкот видя, че нокътят се появява точно иззад кораба-майка. Беше се крил на север зад заоблеността на Земята. Когато се приближи, издълженият корпус се завъртя с по-дебелия край напред. Слабо заобленият кораб рязко намали скоростта и когато стигна до кораба-майка, едва се движеше. Застана под ъгъл към него, но не се допря, а спря на няколко метра.

Търкот се носеше в сенките до горната страна на кораба-майка — тъмен силует, който почти не се различаваше на черния фон на корпуса. Зърна проблясък, който продължи само няколко секунди. Превключеният му на нощно виждане дисплей показва фигура в скафандър, която излезе от нокътя и се насочи към кораба-майка.

Търкот вдигна МК-98 и се прицели във фигурата. Изчака да се изравни с него и стреля, като изпразни половината пълнител.

Първата стрела с обеднен уран улучи Сянката на Аспазия отдясно, проби скафандъра му, премина през тялото му и излезе от другата страна. От удара тялото му се завъртя във вакуума. Поради тази причина вторият заряд профуча покрай него, но Търкот коригира мерника си и следващите три попадения бяха в тялото на извънземния. От раните се вдигаха червени облачета.

Когато в пълнителя му останаха шест стрели, майорът прекрати огъня и полетя „надолу“ към премятащото се тяло. Трябваше да увеличи скоростта, за да го настигне, тъй като стрелите не само го бяха разкъсали, но му бяха придали и ускорение. Търкот протегна ръка и хвана безжизнената фигура. Вече се намираше на близо километър от кораба-майка, затова насочи реактивната струя в обратната посока.

Спря в откритото пространство високо над Земята и бръкна в раницата на гърба на Сянката на Аспазия. Откри кислородните тръби и ги измъкна навън, без да ги пуска.

Доближи фигурата към себе си, вдигна тъмния визьор и видя лицето на Сянката на Аспазия. От устата му се стичаше струя гъста кръв. Очите бяха изцъклени. Майорът зачака. Клепачите потрепнаха и на лицето проблесна разум.

Офицерът от спецчастите стисна „дланта“ си и проби кислородните тръби. Сянката на Аспазия отвори уста и няколко секунди напразно се опитваше да си поеме въздух. Накрая смъртта отново го настигна.

Търкот си помисли дали да не го завърже за корпуса на кораба-майка. Да го кара да умира на всеки няколко минути. Подходящо възмездие за всички мъки, които бе причинило на човечеството това извънземно същество.

Той погледна към планетата. Границата между деня и нощта разполовяваше Съединените щати. Видя облачната покривна на Карибите. Наближаваше буря.

Гласът на Яков го откъсна от унеса му.

— Приятелю? Добре ли си?

— Да, добре съм.

— Къде си? Хората, които са на пост пред станцията, ми пратиха съобщение. Капитан Манинг я е превзел. Неговите хора са взели компютъра и в момента спират изстрелването на ядрените бомби.

Търкот беше забавил за насочващата матрица. Защото се бе съсредоточил върху това да надхитри Сянката на Аспазия — знаеше, че съществото също няма да мисли за матрицата. Това просто беше средство да примами Търкот и кораба-майка. Кое не означаваше, че няма да изстреля ракетите, а само че смята унищожаването на всички тези градове за по-маловажно от главната си цел — да превземе кораба-майка.

Търкот разсъждаваше като врага си. Това беше преимущество по време на битка, каза си той, докато отново насочваше вниманието си към тялото, което държеше. Извънземния пак оживя, задъха се и умря, но майорът се почувства така, сякаш бяха пробили дупка в гърдите му. За да разсъждава като врага си, трябваше да се откаже от човешката си същност.

Нещо тупна по шлема му и той се сепна, после разбра, че е собствената му длан, неволно докоснала мястото над имплантанта му. Това го върна към сегашната ситуация. Сянката на Аспазия. Безсмъртен.

Но.

Думата отекна в ума му. Аирлианците едва ли бяха проектирали Граала така, че да дават безсмъртие на хората, без да могат да си вземат подаръка. Търкот си представи сцената, когато се бе срещнал със Сянката на Аспазия на борда на кораба-майка в Арарат — след като съществото беше пило от Граала. И си спомни, че само едно нещо бе смущавало извънземния.

Той изтегли меч от ножницата и предпазливо го стисна с механичната си ръка. Когато замахна, звездите се отразиха в острието.

В очите на Сянката на Аспазия проблесна разум. Устата му се отвори, болката изкриви лицето му. Той се вторачи в меч над главата на Търкот и се облещи от страх.

Майорът с един удар му отсече главата.

От шията бликна кръв, ала скоро спря. Търкот зачака да види дали ще последва промяна.

Минаха няколко минути. Нищо.

Сянката на Аспазия най-после беше мъртъв.

НАСТОЯЩЕТО

16.

В космоса

Търкот се обърна към кораба-майка.

— Яков?

— Да?

— Как върви спирането на бомбите?

— Нямам нова информация — отвърна руснакът. — Радиовълните не минават през корпуса на станцията.

— По дяволите! — изруга Търкот.

Той хвърли последен поглед към тялото и главата на Сянката на Аспазия и полетя към космическата станция. Двама мъже в скафандри стояха от двете страни на пробитата в стената дупка. Майорът мина помежду им.

Светлините мъждукаха — енергийният източник на станцията полагаше отчаяни усилия да продължи да функционира. В модула нямаше никого. Търкот се обърна и влетя с главата напред в коридора. На влизане в другия модул се блъсна в един от десантниците.

Посрещна го оживление по радиостанцията. Сякаш всички говореха едновременно. Вътре се бяха събрали шестима мъже в скафандри ТШКБС, имаше и четирима мъртви водачи. Хората от Космическото командване се бяха струпали около свой другар, който седеше пред лаптоп и пишеше — с огромно затруднение поради размерите на механичната си ръка.

— Млъкнете! — извика Търкот.

Ефирът утихна.

— Докладвайте.

— Не мога да въведа кодовете — съобщи Манинг. Беше той — майорът видя табелката на гърдите на мъжа, който седеше пред компютъра.

Търкот погледна хронометърния дисплей в шлема си. До изстрелването на матрицата оставаха по-малко от три минути. Бе разчитал, че Манинг и хората му ще се справят с това. Нямахше да лети над планетата и да разсъждава за участието на Сянката на Аспазия, ако знаеше, че има проблем.

— Защо?

Капитанът вдигна изкуствената си ръка. Два от големите й пръсти държаха отвертка.

— Ръката ми е много голяма.

— Защо не го занесете на кораба-майка?

Манинг продължаваше да се опитва да въведе кодовете с помощта на отвертката.

— Докато го изключим от сателитната комуникационна система на станцията и го включим в системата на кораба-майка... — Той не довърши изречението. — Стигнах до шестата от целите на матрицата.

Търкот толкова се смая, че за малко не избухна в смях. След всичко, което бе преживял, планетата да бъде опустошена от ядрен удар, нанесен от оръжията на собствената му родина — и той да не успее да го предотврати просто защото не можеха да въведат кодовете навреме.

Той погледна часовника. Две минути.

Майорът се обърна към онази страна на модула, която беше най-близо до кораба-майка, вдигна своя МК-98 и изстреля останалите си шест заряда, които пробиха стената.

— Куин.

— Слушам.

— Ако не можем да въведем всички кодове навреме, каква друга възможност има?

Последва мълчание.

— Седем — съобщи Манинг.

Още осемнадесет! Нямахше да има време.

— Куин?

— Десет. — Манинг продължаваше да си играе с отвертката.

Докато чакаше отговор, майорът се зачуди кои градове са вече спасени и кои все още са обречени.

— Пратете нова матрица — обади се Куин.

— Моля?

— Това е най-бързият начин. Един нов запис, вместо да триете всички стари записи.

Търкот се пресегна и потупа командира на десантниците по рамото.

— Чу ли, Манинг?

— Чух, но как да го направя? И ракетите все пак ще отидат някъде.

— Не и ако ги пренасочиш срещу собствените им ракетни площадки — отвърна Куин. — Данните вече са там — трябва да са там, за да работи матрицата. Просто ги обърни срещу самите тях.

Куин продиктува поредица числа и Манинг ги въведе. Търкот се носеше наблизко. Чувстваше се безполезен. Погледна си часовника. По-малко от минута. Секундите изтичаха.

Куин мълчеше. Десет секунди.

— Куин? — попита Търкот.

— Готово.

Търкот се хвана и се промуши през дупката, която беше пробил. Измъкна се навън и погледна надолу към планетата. Представяше си смута на борда на подводници и бомбардировачи, както и на ракетните площадки, когато хората осъзнаваха, че ще се самоунищожат, ако изстрелят оръжията си. Майорът се втренчи в Съединените щати, вече почти изцяло в осветената половина на земното кълбо, и зачака ядрен взрив.

Нищо.

Военномедицинският център „Триплър“, Оаху, Хавай

Бе нощ, няколко часа преди изгрев слънце. Тери Къмингс внимателно изключи различните мониторни устройства на Кели Рейнолдс. Сестрата знаеше, че не е нужно нищо друго, освен интравенозната система, която осигуряваше хранителни вещества. Лекарите бяха направили всичко възможно и според единодушното им мнение беше цяло чудо, че пациентката е жива. Никой не вярваше, че ще се възстанови.

Къмингс избута леглото в тихия коридор и се насочи към асансьора. Качи се в кабината и натисна бутона за покрива. Когато

вратата с плъзгане се отвори, тя избута леглото на покрива на централната болнична сграда. Тъй като болницата се издигаше на върха на планинската верига Моаналуа, оттам се разкриваше внушителен изглед към южната половина на остров Оаху. Вееше приятен крайбрежен ветреца. Сестрата завъртя лоста от страни на леглото и повдигна горната половина на тялото на Рейнолдс в полуседнало положение. Наляво сияеха светлините на Хонолулу. Островът все още мъчително се възстановяваше от нановируса, но животът бавно се връщаше в нормалното си русло. Къмингс погледна пациентката. Очите ѝ бяха затворени, лицето ѝ бе изпито.

Медицинската сестра се наведе над нея и доближи уста до ухото ѝ.

— Усещаш ли вятъра? — Тя протегна ръка и пое костеливата ръка в своите, замилва съсухрената кожа. — Усещаш ли ръцете ми?

Къмингс продължи нагоре по ръцете ѝ и по цялото ѝ тяло, бавно, с огромно усърдие, и когато слънцето се появи на хоризонта, едва беше свършила. И през цялото време говореше на Рейнолдс, поддържайки разговора така, сякаш другата жена ѝ отвърщаше. Сестрата се протегна, после върна горната половина на леглото в хоризонтално положение го забута обратно към асансьора. Не забеляза мускулчето от страни на лицето на Рейнолдс, което потръпна, сякаш жената се опитваше да проговори. Мускулът продължи да се движи още няколко секунди, после престана.

Кемп Роуи, Северна Каролина

Търкот с нетърпение очакваше полета до Марс. Щеше да има възможност да си почине и да се възстанови. Що се отнасяше до това какво ще се случи на Червената планета, в момента не желаше да мисли по този въпрос. Беше толкова уморен, че какъвто и план да измислеше, той най-вероятно щеше да съдържа сериозни недостатъци.

Кацаха в Кемп Роуи, след като бяха победили Сянката на Аспазия — за последен път: израз, който доставяше огромно удоволствие на Търкот. Съществува, което поколения наред бе ръководило Мисията и беше оказвало въздействие върху човешката

история, най-сетне бе унищожено. Това беше чиста победа. Яков вървеше до него по главния коридор на кораба-майка.

— Очистихме единия, остават още двама — отбеляза руснакът.

— Моля?

— Рояка и Артад.

Тъкмо за това в момента Търкот не искаше да мисли. Люкът на трюма бавно се отвори и той спря. Някой стоеше до рампата, очертан на фона на светлините на летището. Висока жена, притиснала към гърдите си старо кожено куфарче. В краката ѝ бе оставен сак. Жената беше широкоплещеста и имаше дълга до раменете сива коса.

Когато Търкот се приближи, жената му подаде ръка.

— Майор Търкот, аз съм професор Лийхи.

— Можете ли да повторите онова, което е направил Тесла? — попита Търкот.

Тя не отговори. Ръката ѝ остана протегната, докато майорът не я стисна.

— Да.

Изненадан от самоувереността ѝ, той запремигва.

— Видели сте само изчезналите му документи, как...

— Искате ли да направя неговото оръжие? — прекъсна го Лийхи.

Търкот кимна.

— Тогава защо се съмнявате в отговора ми?

Майорът се усмихна.

— При нас ще ви хареса. Добре дошли на борда. — Той я запозна с Яков. Руснакът вдигна сака ѝ и ѝ даде знак да го последва в кораба. Жената посочи няколкото спрели наблизко електрокара с палети.

— Дадох на майор Куин списък с нещата, които ще ми трябват. В общи линии, само най-важното. Не беше трудно да ги намери. И повечето са материали, с които вече разполагах. Над трийсет години съм работила върху тази бобина на Тесла.

— Защо? — попита Търкот.

— Заради потенциала — усмихна се тя. — И се оказах права, нали?

Майорът утвърдително кимна.

— Добре, да тръгваме. Очаква ни дълъг път.

Марс

Аирлианският конвой стигна до предавателя. Големите всъдеходи изглеждаха дребни в сравнение с извисяващите се над тях кули. Заобиколиха до недовършената и спряха. Люковете им се отвориха и аирлианците излязоха навън, облечени в черни скафандри. Всички оцелели, които Аспазия беше оставил на планетата.

Повечето започнаха да сглобяват панелни конструкции. Неколцина отидоха при кулата и погледнаха нагоре. Недовършеният пилон се издигаше много нависоко, ала при слабата марсианска гравитация шестима започнаха да се катерят по слабо заоблената външна повърхност. През това време други отдалечиха всъдеходите на достатъчно разстояние и се заеха да покрият освободената площ с тежък материал, за да я подготвят за жилищен участък.

На тридесет километра оттам последният всъдеход с кристала се изкачваше по рампата.

В космоса

Гарлин безстрастно чакаше, докато пипалото му, сега скачено с кълбото на Рояка, докладваше.

На масата Дънкан бавно отвори очи. Вирусът бе възстановил физическите травми, нанесени на мозъка ѝ. Тя повдигна дясната си ръка — завършваща с напълно оформена длан с гладка кожа.

В космическия кораб се носеше пулсиращ шум, който ѝ беше смътно познат. Дънкан няколко секунди се взира в тавана, опитвайки се да се ориентира. Звукът ѝ бе прекалено познат, макар че не си спомняше откъде. Главата я болеше и не можеше да се съсредоточи.

Последният ѝ съзнателен спомен беше как Гарлин ѝ отрязва ръката. Тя изпъна новите си пръсти. Лакътят ѝ бе пристегнат към масата и ограничаваше движенията ѝ. Други ремъци минаваха през глезените, бедрата и гърдите ѝ. Дънкан вдигна глава и забеляза засъхналата кръв по робата си.

Безсмъртна.

Думата отекна в ума ѝ и тя отпусна глава върху масата. Каква полза от безсмъртието в сегашното ѝ положение? Къде се намираше? Този въпрос я смущаваше, тъй като мястото ѝ се струваше познато, почти успокояващо, въпреки състоянието ѝ.

Нейният космически кораб — „Финбар“! Обзеха я противоречиви чувства. Топла, позната емоция, примесена с ужаса, че е в ръцете на Рояка. Спомените заляха ума ѝ като потоп. Програмирането ѝ бе унищожено. Щом си спомняше, Роякът имаше достъп до всичко, каквото знаеше тя. Изпълни я отчаяние и когато подреди спомените си, се почувства смазана от скръб.

От очите ѝ бликнаха сълзи и Дънкан завъртя глава. Две клониращи хибернетични вани до стената на кабината. Тя се опита да протегне ръка към тях и опъна ремъците.

— *Обич моя* — промълви Дънкан на езика, на който не беше говорила от над хиляда години. — *Обич моя.*

Корабът-майка се отдалечаваше от Земята на десет хиляди километра зад кораба на Дънкан. Яков седеше на пилотската седалка и следваше програмирания от Лари Кинкейд курс към Марс. В скута си държеше наръчника с всички материали за функционирането на извънземния кораб, които в продължение на петдесет години беше успял да събере „Меджик“.

— Кога ще пристигнем? — попита руснакът.

Търкот седеше зад него със затворени очи и отпусната назад глава, привидно заспал. Леко повдигнатият клепач на едното му око показваше, че е буден и също очаква отговора.

— С тази скорост — след малко повече от един ден — отвърна Кинкейд.

— А Роякът и нокътят?

Кинкейд провери в лаптопа си.

— Нокътят ще стигне на Марс около два часа преди нас. Корабът на Рояка — два часа след него.

— Едновременно с нас ли?

— Приблизително — каза Кинкейд. — Ние сме по-бързи от кораба на Рояка, но се движим с горе-долу същата скорост като нокътя. Мисля, че дори ще успеем да стигнем на Марс преди Рояка.

Два часа. Търкот се замисли.

— Кога ще бъде завършен преподавателят? — без да отваря очи, попита той.

Кинкейд сви рамене, нещо, което майорът не видя.

— Трудно е да се каже. Конвойт току-що пристигна на строителния обект.

— Интересува ни дали преподавателят ще бъде завършен преди пристигането на нокътя — поясни Търкот. — Сигурен съм, че ако е готов, Артад може да прати съобщение за два часа.

— Би трябвало съвсем скоро да разберем — отвърна Кинкейд. — Струва ми се, че ще им отнеме доста време. Трябва да довършат третата кула ръчно и още един господ знае какво.

Майорът отвори очи и уморено се изправи.

— Не разбирам много от космически полети, но тъй като Марс обикаля около Слънцето, курсът ни не е права линия, нали?

Кинкейд повика на лаптопа си образ на вътрешните четири планети от слънчевата система.

— Движим се към точка на срещата ето тук. — Той посочи точка от орбитата на Марс преди мястото, където в момента се намираще планетата. После докосна тъчпада и точката светна в зелено. — Нокътят ще стигне преди нас. — Появи се червена точка малко преди точката на среща с кораба-майка. — А това е неговият курс. — Траекторията на нокътя беше „надясно“ от тяхната.

— Ами корабът на Рояка с Дънкан?

— Ето го. — Очерта се трета линия, този път наляво.

Майорът разтърка четината по брадичката си.

— Нали каза, че се движим по-бързо от този кораб?

Кинкейд кимна.

— Малко по-бързо.

— Ако променим курса си и го пресрещнем, колко време ще изгубим? — попита Търкот. Яков бе станал от пилотската седалка и се беше приближил да слуша разговора.

— Какво си намислил, приятелю? — попита руснакът. Търкот остави въпроса му без отговор и зачака Кинкейд да свърши изчисленията си.

— Ще го пресрещнем тук. — Той посочи точка доста преди орбитата на Червената планета. — Тъй като ще променим курса си и

после ще трябва да се пренасочим, за да пресрещнем Марс, ще изгубим малко време, но не много. Около две минути.

— На какво разстояние от Марс ще пресрещнем кораба на Рояка?

— На около три часа.

Яков се прокашля.

— Първо трябва да спрем Артад. Това е главната ни задача.

Търкот поклати глава.

— Трябва да спрем и Рояка. Те са също толкова важни. Артад е пръв, защото пръв ще стигне на Марс. Но ако предавателят не е готов, това няма значение. А ако е готов, какво от това, че ще закъснеем с няколко минути?

Яков се намръщи.

— Предлагаш първо да пресрещнем кораба на Рояка, така ли?

— Защо не? — на свой ред попита Търкот.

— Ами ако предавателят бъде завършен точно през тези няколко минути?

— Тогава ще се провалим. Но ако пресрещнем Рояка, след това ще имаме три часа да се приготвим за Артад. Ако отидем направо на Марс, ще трябва да атакуваме Артад и предавателя и после ще останат няколко минути до пристигането на Рояка. Може да стане доста напечено. — Докато говореше, му хрумна нещо. — И трябва да спрем три, а не две групи. Не само Артад и Рояка. Трябва да спрем и аирлианците на Марс. Даже да спрем Артад, те могат да пратят съобщение. Не бива да забравяме още нещо. Аирлианците на Марс са привърженици на Аспазия. Не сме сигурни дали ще посрещнат Артад с отворени обятия. Това може да ни спечели известно време. — Майорът се обърна към Яков. — Какво мислиш?

— Това пресрещане на кораба на Рояка крие известен риск. Съгласен съм обаче, че появата му веднага след пристигането ни на Марс може да представлява проблем. Възможно е да се сражаваме с нокътя и той да отиде право при предавателя, за да прати съобщение. Ако пресрещнем кораба на Рояка по пътя, как предлагаш да го спрем?

— По стария начин — отвърна Търкот. — Ще го превземем на абордаж. Като едновременните пирати.

Яков уморено поклати глава.

— Като едновременните пирати. Поредният страхотен план.

Артад лежеше по гръб на командната си седалка, обгърнат от заоблен дисплей. Той повика тактическата ситуация и проследи проектирания курс на кораба си до четвъртата планета. Видя и двата кораба, които го преследваха.

Корабът-майка можеше да се очаква. Ако не друго, човеците бяха големи инати.

Обаче другият кораб беше загадка. Такъв тип не фигурираше в база данните на нокътя. Естествено, през десетте хиляди години, откакто Артад бе откъснат от империята, във вселената можеше да са се случили много неща. Имаше дори възможност империята вече да не съществува.

Предпочиташе да не мисли за това. Империята беше просъществувала милиони години. Нямаше основание да смята, че през сравнително краткия период, който бе прекарал в криогенен сън, се е случило нещо драстично и е променило статуквото. Дори войната с Рояка продължаваше много отдавна, по-скоро война на изтощение по фронт, обхващащ цели галактики. Вселената — и империиите в нея — просто беше прекалено голяма за категорични стратегически победи. Аирлианците и другите видове бяха научили този горчив урок по време на пътешествията си сред звездите.

Безпокоеше го вторият кораб. Можеше ли да е човешки? Свалените от пазителя исторически данни показваха, че човеците са на ранен етап от космическите полети и са стигнали само до собствената си луна. Този кораб очевидно надхвърляше техническото равнище на планетата. Хората едва бяха изстреляли няколко примитивни сонди към четвъртата планета и неговите очакващи бяха саботирали повечето от тях.

Знаеше, че не може да използва нищо срещу кораба-майка, ала този космически съд бе съвсем друг въпрос. Артад пъхна ръце в дупките от двете страни на командната седалка. Шестте му пръста се свързаха с отворите за управление.

В средата на нокътя се отвори люк, от който бяха изстреляни шест малки капсули. Люкът се затвори и капсулите се понесоха към третия кораб.

НАСТОЯЩЕТО

17.

В космоса

Търкот вървеше по главния коридор на кораба-майка. В едната си ръка държеше Екскалибур, а в другата — ножницата. В един от големите трюмове точно зад контролната кабина бяха разквартирувани войниците от Космическото командване. Вратата бе отворена и майорът видя, че повечето мъже спят в спалните си чували. Това му се стори добра идея.

В кабина от другата страна на коридора видя професор Лийхи и майор Куин да се занимават с палетите, натоварени с материали. Изкушаваше се да влезе и да попита за оръжието — дали ще го построят и кога ще е готово. Но се овладя. Знаеше, че така няма да ускори нещата. Или щяха да успеят навреме и оръжието щеше да действа, или нямаше. Щеше да мисли за това, когато настъпеше моментът.

Продължи по коридора и спря пред залата с главния пазител. Вратата с плъзгане се отвори и той влезе. Прекоси тесния метален мост до платформата, върху която се издигаше червената пирамида. Повърхността ѝ светеше отвътре.

Той пъкна меча в ножницата и сиянието отслабна. Отпусна оръжието и го подпря на пирамидата. После се обърна към другите предмети наоколо: Граала и тумим и урим.

Седна по турски до Екскалибур, опря гръб на главния пазител и вдигна Граала. Беше изненадващо тежък. Той го постави точно пред себе си.

Когато протегна ръка към тумим и урим, камъните започнаха да излъчват зелена светлина и Търкот спря. Предпазливо ги вдигна и усети, че в тялото му се разлива топлина. Поднесе камъните пред себе си, сякаш ги претегляше. Спусна лявата си ръка към Граала и капакът му се отвори, разкривайки вдлъбнатина, в която камъкът пасваше

идеално. Той задържа ръката си над отвора, после поклати глава и остави камъните на пода.

— Приятелю.

Думата го сепна. Не бе забелязал влезлия в помещението Яков. Руснакът мина по мостчето и застана до Търкот.

— Какво става? — Той посочи Граала.

— Не знам.

— Привлича те, нали? — попита Яков и също седна.

— Това е опасно нещо.

Руснакът кимна.

— Всички мощни неща са опасни. А това... — той протегна ръка и потупа Граала — е най-опасното.

— Вярвам в онова, което казах на Сянката на Аспазия — промълви Търкот. — Ако го върнем на Земята, той ще унищожи света.

— И все пак си тук — отбеляза Яков.

— Да.

— Какво да правим с него?

— Ако прием от Граала, ще получим преимущество в предстоящите битки.

Руснакът се намръщи.

— Но нали вярваш в онова, което каза на Сянката на Аспазия? Ако се върнем на Земята без Граала, след като сме пили от него... — Яков замълча за миг. — Не мислиш ли да се връщаш на Земята?

— Мина ми през ума. Според мен не бива да връщаме нито едно от тези неща. — Търкот посочи кораба-майка, главния пазител, Екскалибур, Граала и камъните. — През годините те са донесли толкова много нещастия и в бъдеще ще причинят още повече, след като част от истината вече е разкрита. А ако ние прием от Граала, мястото ни също няма да е на Земята.

— Тогава няма да прием — простичко отвърна Яков.

— Може да имаме нужда от преимущество, което ще ни даде безсмъртието.

— Това не помогна много на Сянката на Аспазия, нали? — Руснакът се изправи. — Не се съмнявай в себе си точно сега, приятелю.

Майорът докосна слепоочието си.

— Ами това нещо вътре?

— Още не ти е попречило. На твое място не бих се тревожил за него.

Търкот се засмя.

— Даваш много лесни отговори на всички въпроси.

— Такива сме ние руснаците. — Яков му подаде ръка и Търкот я пое. Едрият мъж го изправи на крака. — Предлагам да си починем.

— Съгласен съм.

Беше се провалила.

Нещо повече.

Дънкан вцепенено наблюдаваше как пипалото се отделя от кълбото на Рояка и влиза в устата на Гарлин. Той отиде при масата, вдигна короната и я сложи на главата ѝ. Сълзите ѝ издълбаха бразди в засъхналата кръв по лицето ѝ и отдолу се показа голата ѝ кожа.

Тя погледна към ваните. Въпреки всичките ѝ усилия гърдите ѝ започнаха да се надигат и я разтърсиха неовладяеми ридания. Гарлин забеляза тази реакция и се приближи до ваните. Натисна един бутон и капакът на заетата вана се вдигна. Отвътре изсъска въздух, което показваше, че е била херметизирана. В нея лежеше тяло, увито в ленени бинтове от глава до пети. Ако се съдеше по фигурата, беше мъж.

— Остави го на мира! — извика Дънкан.

Гарлин не ѝ обърна внимание, взе ножица и разряза превръзките на главата. Отдръпна настрани парчетата лен и разкри лицето на мъжа. Онзи от ранните образи, само че съвсем млад. По кожата му нямаше белези. Мъжът, който бе избягал от планетата с Дънкан. Очите му бяха безизразни и тялото му беше идеално съхранено. Имаше поразителна прилика с Майк Търкот.

Гарлин се върна при Дънкан и хвърли ножицата върху масата.

— Ние унищожихме родния ви свят.

Тя затвори очи.

— Кога?

— Седемдесет и две обиколки около звездата след като заминахте с кораба-майка.

Дънкан можеше само да се надява, че синът ѝ е бил мъртъв, когато е пристигнал Роякът. Според изчисленията на учените след

толкова години едва ли щяха да са оцелели много от останалите.

— Ще ти покажем чрез собствените ти спомени и записите, направени на твоята планета. — Той взе един от проводниците, излизащи от горната страна на кивота, и го включи в малък черен кръг. Дънкан усети пронизваща болка и започна да „вижда“. Вече знаеше, че началото е от собствените ѝ спомени:

Тежките времена изискват мъчителни избори. Проста и разбираема максима, докато настъпи моментът и изборът стане личен. За онези, които все още бяха оцелели на опустошената планета, намираща се в спиралния ръкав Центавър от галактиката на Млечния път, на четиридесет и седем хиляди светлинни години от Слънчевата система, тежките времена бяха донесли много мъчителни избори и сегашният беше не само последен, но и най-важен.

Върху масивни подпори в някога пустинен район, сега приличащ на по-голямата част от планетата, лежеше исполински извънземен кораб — аирлиански кораб-майка. Наоколо патрулираха военни, а хилядите зад бариерите около кораба чакаха да бъдат изтеглени последните жребии, за да бъдат избрани малцината, които щяха да се качат на борда. Огромното мнозинство щеше да остане. Сред обитателите на планетата разгорещено се обсъждаше кое е за предпочитане.

Това бе сурова планета, направена още по-сурова от войната и революцията. Предишната година оцелелите бяха взели трудното решение да изстрелят кораба-майка и все още спореха дали постъпват разумно. Мнозина не желяеха да правят нищо — освен да се надяват. Въпреки милиардите, които вече бяха загинали.

Това решение се налагаше поради две причини — едната логична, другата емоционална. Изложените от учените голи факти показваха, че ако броят на населението се запази, опустошената планета няма да може да изхранва по-следващото поколение. Бяха спечелили войната, ала бяха изгубили настъпилия след нея мир. Пламенните им чувства налагаха да не допуснат и с други да се повтори същото, каквото се беше случило с тях. А имаше други. Този поразителен факт бе установен, когато бяха овладели извънземния кораб-майка и бяха отворили звездната му карта. Освен това се страхуваха, че извънземната раса, чиито представители бяха победили,

ще прати нова експедиция, за да провери защо е прекъснала връзката. Бяха разгромили онези, които бяха пристигнали с кораба, с цената на собствената си планета. Нямахше да се справят с втори кораб и с още аирлианци.

Хората, които участваха в жребия, бяха най-добрите чеда на планетата. Мъже и жени, постигнали най-големи успехи в съответните области, независимо дали бяха учени или военни — а изборът във втората група бе тежък и се основаваше на техния опит.

Освен хора на кораба-майка щяха да натоварят кораби и оръжия, създадени на планетата поради необходимостта от съпротива срещу извънземните, наред с пленената техника на врага, срещу който успешно бяха въстанали.

Започна последното броеие преди излитането и войниците трябваше да обкръжат площадката, за да спрат протестиращите, които искаха да спрат кораба, и онези от оставащите на планетата, които отчаяно копнееха да се качат на борда. Дълъг над километър и половина и с максимална широчина в центъра четиристотин метра, черният съд лежеше върху стойка от същия непробиваем метал. Въпреки отличната му конструкция по корпуса му имаше белези от тежки оръжия, говорещи за жестоките боеве, които обитателите на планетата бяха водили срещу съществата, долетели с този кораб. Бяха го пленили по време на заключителната атака, побеждавайки последните извънземни, които бяха намерили убежище на борда му, ала не бяха успели да избягат. Войната бе свирепа и цената беше почти непоносима. За всеки убит чуждопланетянин бяха загинали десетки хиляди хора.

Сред онези, които заминаваха с междузвездния кораб, бе една млада жена, учен по професия и майка по призвание. С нея беше и съпругът ѝ, военен, който се бе сражавал в Революцията. Малкият им син беше навън край площадката. Решението да го оставят не бе лесно, но там, където отиваха, не можеха да се вземат деца. Такава беше студената логика на управляващите, ала сълзите, които се стичаха по лицето на жената, докато люковете на трюма бавно се затваряха, ѝ пречеха да вижда далечната тълпа и показваха, че чувствата ѝ се борят с разума ѝ. Тя знаеше, че каквато и да е съдбата ѝ, никога вече няма да види детето си.

Двамата със съпруга ѝ бяха водили безброй дълги разговори за задачата и за планетата си. Той бе прям и откровен, какъвто беше по природа, и криеше чувствата си, съсредоточавайки се върху подготовката за предстоящата задача. Ала докато люковете се затваряха и техният свят се скриваше от поглед, жена му забеляза, че се е задъхал. Извърнал лицето си настрани, мъжът ѝ протегна ръка и я прегърна през раменете. Всички на борда бяха оставили свои близки на планетата и бяха само остров на нещастие сред море от мъка. Колкото и да беше голям корабът, петимата хиляди избраници бяха наблъскани като в консерва.

В определения момент корабът безшумно се издигна от опората си. Насочи се нагоре, ускори през замърсената атмосфера, излезе в космическия вакуум и се скри от очите на милионите, които го наблюдаваха със смесени чувства. Продължи да увеличава конвенционалната си скорост, докато се отдалечаваше от планетата и гравитационното поле на звездата.

След двугодишно пътуване гравитацията на звездата почти не се усещаше и корабът-майка се движеше с три четвърти от скоростта на светлината. Вече беше достатъчно далеч и пътниците му се надяваха, че преминаването му няма да се свърже с родната им планета.

В този момент се задейства междузвездният двигател на кораба-майка. С прилив на енергия като от избухване на супернова, корабът премина към свръхсветлинна скорост.

Както се бяха опасявали оставащите на планетата, свръхсветлинната скорост бе регистрирана от сензорите на борда на един разузнавателен кораб на Рояка, отдалечен на повече от двадесет светлинни години. Той незабавно насочи вниманието си към източника на смущението и го разпозна като кораб-майка, принадлежащ на раса, с която беше воювал хилядолетия.

В контролната зала отвориха звездните карти и всички съседни звездни системи бяха определени за разузнаване. До най-близкото бойно ядро беше пратен сигнал за бойна готовност.

След заминаването на кораба-майка планетата бе обиколила звездата над шестдесет пъти, което се равняваше на средната продължителност на живота. Малцина си спомняха изстрелването на чуждопланетния кораб, а и те бяха пръснати по повърхността на планетата. Техните потомци, които се бореха за оцеляване, не обръщаха внимание на думите им. Сред останките от цивилизацията нямаше достатъчно техника, за да забележат разузнавателния кораб на Рояка, който най-после навлезе в звездната система, четвърта от списъка им за проверка. На една от планетите незабавно бяха регистрирани признаци от разумен живот. Малкият кораб обиколи звездата и постепенно намали скоростта, така че, когато стигна планетата, влезе в стабилна орбита около нея.

Щом зае позиция, той спусна сонди. Населението наброяваше по-малко от двадесет милиона, нищожен брой от гледна точка на галактическите мащаби, ала екипажът на разузнавателния кораб не се интересуваше от цифри, а само от факта, че на планетата има разумен живот. Корабът кацна и се скри на дъното на едно от моретата, докато екипажът внимателно проучи населението.

Докато разузнавачите продължаваха да събират информация и да се внедряват сред местните, беше изстреляна друга сонда. Тя навлезе в космоса на достатъчно разстояние от планетата и прати съобщение в космическата безкрайност, от която идваше разузнавателният кораб. Най-близкото бойно ядро вече бе уведомено и пристигаше. Това съобщение актуализира стратегическата ситуация и обозначи звездната система и планетата.

Кълбата и пипалата на Рояка, които бяха пратени на повърхността да се внедрят сред хората, научиха някои ценни неща. Че наистина е имало кораб-майка от тип, който познаваха, но че няма и следа от расата — аирлианците, — която го беше създала. Освен това установиха, че корабът-майка е заминал точно преди момента на междузвездния скок, следователно бе логично да се предположи, че поради някаква причина е изоставил планетата. Стана ясно също така, че останалото население — не аирлианците, а някакъв очевидно зачатъчно разумен вид — в момента не разполага с възможности за космически полети и не представлява междузвездна опасност.

Синът на двойката, която бе заминала с кораба-майка, съвсем смътно си спомняше родителите си. Той обработваше земята и тялото

му беше прегърбено и изхабено от физическия труд и усилията да произвежда достатъчно храна, за да оцелее. От време на време разказваше на децата си, че е присъствал на излитането на извънземния кораб, но с всяка следваща година историята все повече се превръщаше в мит. Дори Революцията преди изстрелването на кораба изглеждаше далечна, макар че на западния хоризонт все още можеха да се видят развалините на един град, разрушен по време на боевете. За хората, които живееха в сламени колиби и пещери, дори руините бяха поразителни.

Някои се чудеха дали предците им са били прави да въстанат срещу „боговете“. Нещата сигурно бяха били по-добри, когато хората бяха обитавали такива разкошни места, каквито — ако се съдеше по разрушения град — бяха съществували някога. Думата „свобода“ губи голяма част от силата си, когато гърбът на човек се превива от полска работа. Дори синът от време на време се питаше защо са го изоставили родителите му. Нима сред звездите можеше да има нещо по-важно от семейството?

Дванадесет години след кацането на разузнавателния кораб пристигна бойното ядро на Рояка. Съпругата на сина на двойката беше починала няколко години преди това — сърцето ѝ се бе пръснало, докато беше работила на нивата. Синът бе прикован на стол и всеки ден обмисляше дали да не сложи край на живота си, за да не тежи на семейството си.

Когато ядрото се появи в небето, той отначало реши, че се завръща корабът-майка, но после видя, че макар да е нависоко, съдът е много по-голям. Побиха го тръпки. Сянката на бойното ядро покри половината планета и предизвика неестествено затъмнение.

Синът си спомни разказите, които бе слушал като дете, и шепнешком заговори за Древния враг, ала това не означаваше нищо за децата и внуците му, които не бяха видели кораба-майка да потегля нито помнеха войните и опустошенията преди това. И все пак видът на чудовището ги изпълваше с ужас.

Разузнавателният кораб напусна повърхността на планетата и се срещна с бойното ядро. По същество ядрото представляваше самостоятелна механична планета с междузвезден двигател. Дълго

десет хиляди, високо шест хиляди и широко триста километра, то беше достатъчно голямо, за да образува ясно доловимо гравитационно поле.

Докладът на разузнавачите показваше, че на планетата има едно-единствено ценно нещо и че като се има предвид регресът, който са претърпели, местните не представляват техническа опасност.

Разузнавателният кораб бе пратен към мястото, където преди много години беше засечен скокът към свръхсветлинна скорост, с инструкции да проследи кораба-майка.

Бойното ядро разгърна корабите си. Флотът влезе в равноотстояща орбита и обсади планетата. Всички главни кораби бяха два пъти по-големи от кораба-майка и имаха различна форма — огромни кълба с осем стърчащи ръце, покрити с оръжия и ракетни портали. И те направиха точно това, за което бяха създадени. Нямаше значение преценката на разузнавачите, че разумният живот ще изчезне за сравнително кратко от тяхна гледна точка време. Този разумен живот съществуваше в момента.

Всички ръкави на корабите изстреляха планетни съдове — по-малки версии на междузвездните. На повърхността на планетата бяха спуснати над два милиона такива. Подобно на едри черни дъждовни капки, те преминаха през атмосферата и се насочиха към селищните центрове, картографирани от внедрилите се разузнавачи.

Корабите кацнаха на планетата точно в един и същи момент и люковете им се отвориха.

Синът видя един от съдовете да каца на нивата, на която бе умряла жена му. От него излезе нещо, което бе по-страшно от най-ужасните истории, разказвани от баща му. Сърцето му се пръсна от смайване и той умря на стола си.

Старецът беше един от щастливците.

Когато останалите жители на планетата видяха какво излиза от корабите на нашествениците, повечето се парализираха от страх. Някои се съпротивляваха, но бързо бяха победени. После започна поробването и виковете се понесоха към небесата.

Дънкан разбра, че е крещяла по време на онова, което ѝ бе показал Роякът. Образите изчезнаха и тя отвори очи — премигваше, за да прогони сълзите си. Зачуди се каква част от всичко това са нейни

спомени, информация на Рояка и нейно въображение. Знаеше, че образите на порасналия ѝ син са проектирани в ума ѝ. Ала знаеше също, че по същество видяното е истина.

— Защо го правите? — попита Дънкан. — Защо убивате и унищожавате?

— Пазим вселената чиста.

— Чиста ли?

— Видове като вашия са болест, която трябва да се унищожи преди да ни зарази и погуби.

— Ами аирлианците?

— Ако не бяхме воювали с тях, те щяха да ни унищожат. Установили сме, че това е особеност на целия разумен живот. Той се съсредоточава върху себе си и вижда всички други като заплаха.

— Като вас.

— Да. И като вас.

— Видовете не могат ли да съществуват съвместно? — попита Дънкан.

— Историята на планетата, която току-що напуснахме, показва, че човеците не могат да съществуват мирно дори в собствения си вид на един-единствен свят. Според теб какво биха направили с други видове от други планети? Те са болест, която трябва да спрем преди да ни е заразила.

— Каква част от историята на Земята се дължи на намесата на аирлианците? Хората имали ли са някога възможност да действат самостоятелно?

— Това не ни интересува.

Тя се зачуди дали не е отвела Рояка на Земята. Дали разузнавателният кораб не бе последвал кораба-майка и двамата със съпруга ѝ Гуалкмай? Ами синът ѝ? Беше го обрекла на ужасна съдба.

Гарлин включи кивота и сондата проникна в мозъка ѝ, слагайки край на размислите ѝ. Дънкан отметна глава от болка.

На екрана отново се появи кръглата маса. Ала този път около нея не седяха рицари. С лице към вратата седеше само един мъж в очукана броня. На масата пред него лежеше меч, целият покрит в засъхнала кръв.

Вратата се отвори и Дънкан влезе и заобиколи масата. Носеше същата дълга роба, обточена със сребро, като в предишния спомен.

Седна до мъжа и се обърна към него.

Екранът внезапно помръкна и Гарлин се обърна към масата. Лиза Дънкан се взираше в него и мускулите на челюстта ѝ трепереха.

— Стига. Спомените ми са си мои.

Гарлин отново се завъртя към машината и увеличи енергията.

Лицето на Дънкан се напрегна от съзнателно усилие да спре нашествието в ума си. От челото ѝ потече пот.

Екранът оживя от багри, но нямаше образи.

Гарлин продължи да увеличава енергията.

Борбата стана толкова жестока, че потта се смени с кръв.

Ала повече не се появи образ.

Майк Търкот спеше. И за пръв път от месеци не сънуваше. Беше потънал в дълбок, ободряващ тялото и ума сън.

В контролната зала на кораба-майка Яков внимателно проверяваше уредите. Особено го интересуваше онази част от контролния пулт, която беше използвал Сянката на Аспазия. Оръжията щяха да са им от огромна полза, когато настигнеха кораба на Рояка, и после на Марс.

В левия преден трюм майор Куин държеше ролка изолиран банд в едната си ръка и два и половина метров лост в другата. Маскировъчната му риза беше подгизнала от пот, а късата му коса се бе залепила за черепа. Доктор Лийхи се беше надвесила над няколко схеми, прокарваше показалец по някаква верига и от време на време сравняваше диаграмата с устройството, което под нейно ръководство сглобяваше Куин.

До този момент той бе подредил няколко пластмасови „отпечатъка“, както ги беше нарекла Лийхи, в елипса, дълга шест и широка три метра.

— Един от проблемите с бобините на Тесла е това, че хората не използват нужния материал за проводника и просто го навиват като обикновена бобина. Най-големият проблем обаче е това, че не

използват нужния материал за опора на бобините. Когато произвеждаш електромагнитно поле с такава мощност, повечето материали поглъщат част от енергията. По-важна обаче е честотата.

Куин кимна, като че ли имаше представа за какво говори Лийхи.

Тя остави чертежите, отиде при голяма пластмасова кутия, отключи я и вдигна капака.

— От двайсет и пет години работя по тази бобина.

— Защо? — попита Куин. Бе се приближил, за да види какво има в кутията.

— Защото в колежа се занимавах с Тесла и неговите изобретения и разбрах, че е направил невероятни открития, но кой знае защо научната общност така и не е проучила теориите му.

— Какво е това? — попита Куин. В кутията имаше различни на цвят проводници, увити около шест мраморни стълбчета. Никога не беше виждал такава неща.

— Основата на модифицирана бобина на Тесла — нещо като онова, което сте открили вие, но сега разбирам, че съм сбъркала някои неща.

— Можете ли да ги поправите?

Лийхи се усмихна.

— Мога, по дяволите.

НАСТОЯЩЕТО

18.

Марс

Шестимата аирлианци в скафандри се бяха покатерили на четиристотин метровата трета кула. Под тях беше издълбаната от роботите яма, покрита с черна мрежа, поставена върху подпори. Други аирлианци бяха в центъра на предавателя, свързваха кабелите от върховете на другите две кули и чакаха последните кабели от третата.

Монтираха последната част от пилона. Шестимата извънземни застанаха върху една тясна платформа отстрани и активираха кулата. Кабелите в нея се развиха и се запуснаха бавно поради слабата марсианска гравитация.

Щом стигнаха на дъното, очакващите ги аирлианци ги свързаха. После всъдеходът със зеления кристал потегли надолу към центъра — движеше се съвсем бавно под металната решетка.

В космоса

— Мисля, че Сянката на Аспазия е изключил оръжейната система на кораба-майка.

Търкот не отвори очи. Позна гласа на Яков и реши, че широката длан на рамото му, която го беше събудила, също е на руснака.

— Искан да задействам пулта, който използва той, но не става нищо — продължи Яков.

Майорът въздъхна.

— Значи дори и в смъртта се опитва да ни пречи. — Той вдигна клепачи, завъртя се настрани и спусна крака на палубата. — И без това не знаехме дали ще можем да използваме оръжието на кораба-майка. Затова ще се придържаме към първоначалния план. Лийхи напредва ли с оръжието на Тесла?

— Не знам.

Търкот се изправи. Чувстваше се по-добре, ала все още беше уморен. Имаше нужда от цяла седмица сън, за да компенсира всичко преживяно напоследък.

— След колко време ще пресрещнем кораба на Рояка?

— Един час.

Майорът излезе от кабината и зави надясно по главния коридор. Вратата на хангара, в който бяха Лийхи и Куин, беше отворена. Търкот спря на прага и впери поглед в странното устройство, над което работеха. Повече приличаше на генератор, отколкото на оръжие. Главна шестметрова кула с шест мраморни колони, увити с жица.

— Готово ли е? — без да очаква положителен отговор, попита Търкот.

— Почти — отвърна Лийхи.

— До кораба на Рояка остава по-малко от един час път. Дотогава ще бъде ли готово?

— Теоретично, да. — Жената държеше гаечен ключ и затягаше нещо в основата на кулата.

— Теоретично ли? — повтори Търкот. — Защо ли това не ме радва?

Яков се прокашля и посочи оръжието на Тесла.

— Имаме ли резервен план за пресрещането, ако не можем да използваме това нещо?

— Не бях много наясно и с основния план — отвърна Търкот. — Камо ли с резервния. Теоретично — достатъчно високо каза той, така че Куин и Лийхи да го чуят — основният план трябваше да е готов преди пресрещането. — Търкот се обърна към коридора. — Отивам да си облека скафандъра.

— Какви оръжия има този кораб?

Дънкан погледна Гарлин.

— Никакви.

— Лъжеш.

— Защо са ти оръжия? — попита Дънкан.

— Какви оръжия има този кораб и как се активират?

Тя разтърси глава в опит да прогони болката от последното сондиране.

— Този кораб няма оръжия.

Капките кръв, които се стичаха от лявото ухо на Гарлин, вече се бяха превърнали в постоянна струя. Кожата му беше по-бледа отпреди. Едната половина на лицето му подскочаше като от нервен тик.

— Съвсем никакви ли? Протонен лъч? Плазма? Честотен импулс?

Дънкан горчиво се засмя.

— Тези неща не ни бяха по възможностите.

— Тогава как сте победили аирлианците на родната си планета?

— С кръв. Много кръв. И им помогнахме сами да се победят.

Гарлин остана неподвижен, докато пипалото в него обмисляше информацията.

Отговорите ѝ не бяха приемливи. Кълбото беше засякло кораб-майка, който скоро щеше да пресрещне този съд. Сканирането му показва, че оръжейните му системи са изключени, което съществено намаляваше опасността. Роякът преценяваше възможностите.

— Защитни средства? — попита Гарлин.

— Някой преследва ли ни?

— Ако този кораб бъде унищожен, ти ще полетиш в космоса — отвърна Гарлин. — Ще умираш, ще се съживяваш и пак ще умираш. Вечно.

— Кой ни преследва? Аирлианците ли? — Дънкан се ококори. — Търкот. Той идва.

— Добре ще е да ми кажеш какви са възможностите на този кораб.

Тя се засмя.

— Никога няма да ти помогна.

— Тогава ще страдаш, докато не ни кажеш. — Гарлин вдигна триона, който бе използвал преди, замахна с него към дясната ѝ ръка и я отрязва до лакътя.

Дънкан изкрещя и се замята на масата.

В момента, в който Гарлин отрязва ръката ѝ, избухна взрив и корабът рязко се наклони наляво. Той политна напред и трионът се заби в гърдите му, опръсквайки Дънкан с кръв. Гарлин се строполи по гръб, погледна дупката в гърдите си и умря.

Кълбото на Рояка завъртя кораба, за да избегне втората мина.

— Разстояние? — попита Търкот.

— Хиляда километра и бързо намалява — отвърна Яков по радиото. — Почакай. Променя курса. Опитва се да избяга.

— Значи знае, че идваме.

— Този кораб трудно може да се скрие. Все още се приближаваме.

Майорът се намираще в предния трюм заедно с хората на капитан Манинг. Всички бяха в скафандри, готови за действие.

— Куин — каза Търкот. — Докладвай за напредъка с оръжието. Отговори му Лийхи.

— Мисля, че е готово.

Търкот преглътна забележката си. Явно животът ѝ в научния свят не я бе подготвил за реалностите на сегашното положение.

— Шестстотин километра — съобщи Яков. — Лийхи е приготвила дистанционна изстрелваща система за оръдието на Тесла.

Оръдие ли? Та те дори не знаеха дали действа.

— От какво разстояние според нея можем да стреляме? — попита Търкот.

— Колкото по-отблизо, толкова по-добре.

Майорът отново преглътна хапливата си реплика. Обмисли положението и стигна до единственото възможно решение.

— Не знаем какво е въоръжението на кораба, към който се приближаваме. Кажи ни Лийхи, ако той открие огън срещу нас, незабавно да стреля. В противен случай ще се приближим на петстотин метра. Тогава ще стреля и ако пробие корпуса, ще го вземем на бордаж.

— Ами ако не го пробие? — попита капитан Манинг.

Търкот сви рамене, въпреки че никой не можеше да го види в скафандъра ТШКБС. Беше му омръзнало да се обръщат само към него за планове в ситуации, в които нямаше достатъчно известни величини.

— Тогава ще отстъпим и ще изстреляме ракета.

— Ами госпожа Дънкан? — попита Яков.

— Сега ли намери да се тревожиш за нея? — Майорът не изчака отговора му. — Нямаме друг избор. Трябва да спрем Рояка. Ако успеем

да я спасим, добре. Не виждам друг начин. А ти?

Последва дълго мълчание.

— Сто километра и намалява скоростта — обяви накрая руснакът. — Вече не се опитва да избяга.

— Отвори трюма — нареди Търкот.

Пред групата с плъзгане се отвори петдесетметрова врата. Майорът се вторачи напред, но не забеляза кораба на Рояка, въпреки че превключи на нощно виждане. Явно се сливаше с черния космически фон.

— Петдесет километра.

— Някой вижда ли го? — попита Търкот.

Не получи отговор.

— Десет километра.

— Виждам нещо — извика един от десантниците. — Малко надясно.

Търкот се ориентира, превключи на максимално увеличение и най-после го видя. Същият кораб, който му бе избягал при Стоунхендж. Усещаше, че колкото повече се приближават към него, толкова повече Яков намалява скоростта.

— Лийхи? — съвсем тихо каза Търкот. Почти очакваше да ги обстрелят с някакво оръжие.

— Да?

— Готова ли сте?

— Да. Обектът е под прицел.

Защо не му го каза?

— Тогава стреляйте — отвърна той. Нямаше смисъл да чакат.

Няколко секунди не се случи нищо, после дисплеят в шлема му стана ярко бял и майорът стисна клепачи. Компютърът изключи нощното виждане, за да не изгори очите му.

Дънкан усети пулсираща болка в дясната си ръка. Обърна глава и видя, че Гарлин лежи на пода. Мъртъв. Корабът се разтърси пак. От няколко панела се вдигна дим.

Щом Роякът я питаше за оръжия, значи някой ги преследваше. Дънкан погледна към ремъците, с които я бяха завързали на масата. Дясната ѝ ръка бе отрязана до лакътя. Кръвта спря пред очите ѝ, ала

назъбените краища на двете кости грозно стърчаха от раната, тъй като Гарлин не беше успял да завърши разреза. Тя дръпна ръката си и провря чуканчето под ремъка. После се завъртя и заби острия връх на едната кост в ремъка на другата си ръка. Найлонът се проби. Дънкан започна да го реже със собствената си кост, без да обръща внимание на болката.

Чу звук като от разцепване и обърна глава наляво, без да престава да реже. Устата на Гарлин беше широко отворена и от нея се появи пипалото — напускате умирация си приемник.

Дънкан удвои усилията си.

Търкот отвори очи и екранът му бавно оживя.

— Улучихме ли го? — попита той.

— Право в целта — извика Яков.

Търкот погледна напред и видя кораба.

— Разстояние?

— Един километър и се приближаваме. По-рано маневрираше, но сега се движи по права траектория с постоянна скорост.

В горния край на кораба имаше черна следа от оръжието на Тесла. Не се забелязваше дупка.

— Трябва ни отвор. Лийхи, можете ли да пробие дупка?

— Мога да опитам — отвърна тя.

Докато пипалото на Рояка се измъкваше от трупа на Гарлин, Дънкан преряза ремъците на гърдите и ръцете си. Тя се надигна и откопча другите ремъци със здравата си ръка. Пипалото запълзя по пода към кълбото на Рояка, което продължаваше да е на контролния пулт.

Дънкан се огледа. Виждаше дисплея пред кълбото. Изпълваше го кораб-майка. В предния му край имаше отворен люк и на ръба стояха няколко фигури в скафандри. В друг отворен трюм отдясно на кораба имаше някаква машина. Машина, която внезапно започна да искри.

Оръжие, разбра Дънкан. Готвеше се да стреля. Тя отчаяно се заозърта и после взе решение.

Търкот изключи нощното виждане на шлема си и проследи с поглед следващата мълния, която се стрелна от кораба-майка към другия космически съд. Експлозията го преобърна настрани и той започна да се премята. В горния му край бе пробита малка дупка. През нея излизаше кислород и останки, но не и тела. Разстоянието беше по-малко от петстотин метра.

— Да вървим — каза Търкот и се изстреля от трюма.

Полетя право към кораба, протегнал оръжията си напред. Хората на Манинг го следваха. Той се съсредоточи върху целта. Когато стигна на петдесетина метра от нея, намали скоростта и десантниците се разгърнаха от всичките му страни.

— Изчакайте и ме прикривайте — нареди Търкот.

Мъжете довършиха разгръщането и спряха. Майорът продължи напред към дупката в корпуса. Държеше МК-98 насочен към отвора. Когато стъпи върху кораба, се подхлъзна, опита се да запази равновесие, но не успя и падна.

Изправи се на крака и се приближи към дупката. Облицовката беше разкъсана и неправилният отвор бе точно толкова голям, колкото да се провере през него. Търкот превключи на нощно виждане.

— Влизам.

Вмъкна се вътре и полетя надолу, насочил оръжието си напред.

Едно пипало се уви около цевта на МК-98 и го дръпна настрани. Търкот стреля и куршумите зарикошираха от метала. Той затегли оръжието назад и се опита да си го върне. Тогава видя кълбото на Рояка до себе си. В другото си пипало стискаше нещо лъскаво. Майорът хвана Екскалибур, използва МК-98 като опора и рязко се извъртя. В същия момент от лъскавия предмет се стрелна червена мълния и за малко не го улучи.

Той замахна с меча и отсече пипалото, което държеше оръжието му. Втора червена мълния го уцели в гърдите и го отхвърли назад. Разнесе се алармен сигнал и на дисплея потече някаква информация, ала Търкот не ѝ обърна внимание и натисна спусъка. Зарядите с обеднен уран разкъсаха кълбото на Рояка и оплискаха стената зад него със сивкава течност. Майорът изпразни целия цилиндър в съществуването и когато свърши, се хвърли напред с Екскалибур в ръка.

Заби меча до ръкохватката и го дръпна нагоре, разрязвайки Рояка като бучка масло. Острието излезе от горния край на кълбото и от отвора бликна сива кръв и вътрешности.

Търкот се отдръпна назад. Кълбото бе разцепено от средата до върха. Нито едно пипало не помръдваше и трябваше да приеме, че съществуването е мъртво. Пустите, мътни очи не издаваха признаци на живот.

Той се огледа да намери Дънкан. Видя масата, на която беше лежала, ала сега я нямаше. Съсредоточи се върху нещо, което летеше близо до масата — ръка, отрязана до лакътя. Женска ръка, ако се съдеше по пръстите.

— Засичаме повреда на скафандъра ви — разнесе се в шлема му гласът на капитан Манинг. — Има изтичане на кислород.

Търкот провери. Оставаха му двадесет и два процента от кислородния му запас и пред очите му намаляха до двадесет и един. Никъде не го болеше, затова реши, че скафандърът е спрял изстрела на Рояка.

Къде бе Дънкан, по дяволите?

Той огледа вътрешността на кораба, но не я видя. Дали без да забележи, не беше всмукана през дупката? После вниманието му привлякоха двете вани в десния ъгъл на кораба. Приблужи се и надникна в първата. Вътре имаше тяло, увито в бял лен. Лицето бе открито. Отиде при втората вана. В нея лежеше Дънкан. Очите ѝ бяха затворени. Наоколо имаше мъгла. Търкот реши, че ваната е херметизирана и Дънкан има въздух за дишане.

— Кислородът ви е под допустимата граница — съобщи Манинг. — Идваме.

Майорът усети, че му се вие свят. Огледа се. Командните седалки бяха пригодени за хора. Не за Рояка. Не за аирлианци. За хора.

— Странно — измърмори Търкот и припадна.

НАСТОЯЩЕТО

19.

Марс

Зеленият кристал беше поставен в телената мрежа и аирлианците се качиха на всъдехода. Той напусна ямата и кабелите започнаха да се опъват, повдигайки кристала към предавателя.

В космоса

Търкот дойде на себе си и видя наведеното над него брадато лице на Яков. Веднага затвори очи. Руснакът се засмя.

— Събуди се, приятелю. Наближаваме Марс. Никой не е стигал толкова близо.

— Никой от Земята — измърмори Търкот, вдигна неохотно клепачи и седна. Намираще се в стаята, която бяха определили за спалня. — Какво стана?

— Капитан Манинг те донесе тъкмо навреме. Кислородът ти беше свършил. — Яков посочи с ръка. Скафандърът на Търкот лежеше на пода. От дясната страна на гърдите имаше дупка. — Извадил си късмет.

— А Дънкан? — попита майорът. Погледна тялото си и видя лилаво натъртване под мястото, където скафандърът бе поел удара на извънземното оръжие — поредната незначителна контузия.

— Още е във ваната. Изглежда, че е в някакъв криогенен сън, и не намерих за нужно да я смущавам.

Търкот знаеше, че Яков няма доверие на Дънкан и не вижда причина да се занимава с нея тъкмо сега. Майорът беше на друго мнение.

— Вкарахме кораба в един от големите трюмове — продължи руснакът. — Кълбото на Рояка е мъртво.

Търкот не се съмняваше в това. Всичко друго обаче продължаваше да е несигурно.

— На какво разстояние сме от Марс? — Той тръгна към изхода.

— На два часа.

— А нокътят на Артад?

— След няколко минути ще кацне.

— Кинкейд има ли нови сведения за преподавателя?

— Според него е горе-долу готов.

Майорът за миг бе обзет от паника.

— Горе-долу ли? Какво значи това? Могат ли да предават?

— Още няма такива признаци, но Кинкейд няма представа.

Според него и трите кули били завършени и издигали нещо с кабели в центъра на преподавателя. Някакъв зелен кристал. Сигурно енергиен източник или средство за фокусиране на енергия.

Влязоха в контролната зала. Там бяха капитан Манинг, Куин и Лийхи. Търкот кимна на офицера от Космическото командване — безмълвен жест на благодарност.

После незабавно се обърна към Лийхи.

— От какво разстояние можете да улучите преподавателя с оръжието на Тесла?

— Не мога.

Той се сепна.

— Моля?

— Вторият изстрел стопи централната бобина. Тук нямам материал, за да направя нова.

Търкот няколко секунди мълчаливо я зяпа, докато проумее значението на тази новина. След това погледна Манинг.

— От какво разстояние можем да хвърлим ядрена бомба?

Капитанът от Космическото командване нервно запристъпва от крак на крак.

— Не възнамерявахме да хвърляме ядрени бомби. Пентагонът смяташе, че ще имаме нужда от огнева мощ. Това всъщност са ракети „Томахок“ и проблемът е, че...

— ... Че „Томахок“ има ракетен двигател с кислородно гориво — довърши изречението Търкот.

— Можем да ги пуснем, като използваме скоростта и посоката на движение на кораба-майка — предложи Манинг.

— Артад едва ли ще ни позволи да се приближим, за да го бомбардираме — отвърна Търкот. — Нокътят може да ги взриви, ако се движат по права траектория. — Той се обърна към Яков. — Можеш ли да ни покажеш с какво си имаме работа?

Руснакът въведе команда на контролния пулт и на един от големите дисплеи се появи образ от Марс. Червената планета изпъкваше на черния космически фон. Яков продължи да натиска един и същи бутон и планетата с всяко следващо докосване все повече се уголемяваше.

— Не знам как да го направя по друг начин — извини се той.

Скоро Марс изпълни екрана, ала руснакът продължаваше да увеличава образа.

— Насочих кораба точно към Монс Олимпус — поясни едрият мъж.

Огромната планина ясно се различаваше. Основата ѝ беше широка стотици километри, склонът плавно се издигаше към върха на угасналия вулкан.

— Какво е онова там? — попита Лийхи, когато видя линията, водеща нагоре от подножието на планината.

— Това са следите на роботите, които се придвижиха от Сидония до предавателя — отвърна Кинкейд, приближи се и посочи. — Ето го и самия предавател.

Когато се появи гигантската яма, изкопана в склона точно под върха на вулкана, Яков престана да натиска бутона. Трите кули се издигаха над ямата. И в центъра светеше зелена точица.

— Току-що са го поставили — каза Кинкейд.

— Значи предавателят е готов, така ли? — попита Търкот.

— Нямам представа, по дяволите — отвърна Кинкейд. — Дори не знам точно как работи. Ние използваме обсерваторията Аресибо в Пуерто Рико като приемник, тоест с пасивна функция. Ако това нещо в центъра е енергиен източник, предполагам, че са готови. В противен случай все отнякъде трябва да вземат енергия. А за да пратят съобщение на голямо разстояние, ще имат нужда от огромно количество енергия.

Догадки. Търкот се втренчи в екрана. Дали беше сбъркал, че първо се бе справил с Рояка? Ако през следващите два часа Артад

пратеше съобщение, отговорът на този въпрос щеше да е положителен. Той се отърси от колебанията си.

— Някой да има друго предложение, освен да се опитаме да насочим няколко ядрени бомби към онова нещо?

— Можем да приземим кораба-майка отгоре — каза Яков.

— Докато Артад ни атакува с нокътя ли? — попита Търкот.

— Ноктите едва ли могат да направят нещо на този кораб — възрази руснакът.

— Можем ли да рискуваме? — Още докато задаваше въпроса, Търкот разбра, че така доникъде няма да стигнат, и се вторачи в предавателя. — Имаме два проблема. Предавателят и Артад. Най-важното е да унищожим предавателя. После можем да се справим с Артад. Проблемът е, че той не иска да го направим, затова сигурно първо ще се наложи да се заемем с него.

Не получи отговор и мислено анализира променливите величини. Артад. Предавателят. Корабът-майка. Ядрените бомби. Скафандрите ТШКБС. После разбра, че имат още един коз.

— Хрумна ми нещо.

Марс

Кабелите се опънаха и спряха. Зеленият кристал се намираше точно над центъра на ямата. Около ръба на мрежата стояха сидонийските аирлианци и наблюдаваха предавателя.

Триумфът им обаче се изпари, когато над тях се появи продълговат, слабо заоблен черен силует.

Военномедицинският център „Триплър“, Оаху, Хавай

Медицинската сестра Тери Къмингс разтриваше левия крак на Кели Рейнолдс, за да ороси с кръв неизползваните мускули. Намираха се на покрива на главната сграда на „Триплър“, откъдето се разкриваше изглед към южния бряг на Хавай в цялата му прелест. Лекарите все още бяха песимистично настроени за възможността Рейнолдс да се възстанови, но Къмингс не виждаше причина за

обратното. Според нея на пациентката ѝ нямаше нищо, което да не може да се излекува с повече почивка, храна и слънце.

Един млад доктор от групата, която беше отписала Рейнолдс, излезе на покрива да запали цигара. Видя Къмингс и Рейнолдс и, изглежда, се засрами. Сестрата не бе сигурна, дали защото се е отказал от пациент, или просто защото го е хванала да пуши.

Докато той боязливо дърпаше от цигарата си наблизко, Къмингс започна да масажира десния крак. Прасецът не беше много по-дебел от костта — мускулната маса бе изчерпана, докато тялото се беше борило за живот.

Сестрата стисна плътта с пръсти и заразтрива малкото мускули, които успя да напипа. С периферното си зрение зърна движение и бързо погледна лицето на Рейнолдс. Ала очите на пациентката все още бяха затворени и тя неподвижно седеше на инвалидната количка, стегната с ремъци през гърдите и челото. Къмингс продължи да я масажира, като раздвояваше вниманието си между крака и горната половина на тялото ѝ.

— Ето! — извика тя.

Сепнатият лекар бързо угаси цигарата си.

— Какво има?

— Видяхте ли? Видяхте ли?

— Какво да видя?

— Ръката ѝ. Помръдна. Повдигна си показалеца.

Докторът поклати глава.

— Невъзможно. Мозъкът ѝ е... — Той млъкна, когато десният показалец на Рейнолдс се повдигна на сантиметър над страничната облегалка. — Не мога да повярвам!

Къмингс се наведе към ухото на пациентката.

— Направи го пак.

Пръстът отново помръдна.

— Тя разбира.

Младият лекар допря стетоскопа си до слабата гръд на Рейнолдс.

— Сърдечната ѝ дейност е ускорена.

— Естествено — отвърна сестрата. — Вложила е всичките си сили в помръдването на показалеца си. — Тя се вторачи в лицето на Рейнолдс и забеляза потрепващите ѝ клепачи. — Скоро ще проговори.

Марс

Артад напусна нокътя, следван от дванадесет кортади. Щом излязоха от херметичния шлюз, корабът се издигна в марсианското небе и зае позиция на десет километра над Монс Олимпус.

Аирлианците, които бяха завършили предавателя, бяха пред него. Когато се приближи, те се проснаха по очи. Техният командир, когото Артад преди много години бе познавал, застана на едно коляно.

— *Построихме предавателя за теб.*

Артад знаеше, че са го построили за него, тъй като не са имали друг избор. Не можеха да се свържат с империята и да поискат помощ след ролята си в някогашната гражданска война. Те бяха престъпници, предатели, които можеха само да се оставят на неговата милост.

— *Готов ли е за излъчване?*

— *Скоро ще бъде. Зарежда се.* — Аирлианецът се изправи и се запъти към един всъдеход, свързан с предавателя с множество кабели.

Артад изчака малко преди да го последва. Огледа се наоколо. Видя армията от роботи, замръзнали наред движенията си, когато човечите бяха превзели главния пазител и бяха изключили другите пазители. Загубата на главния пазител и Ексакалибур беше невъобразимо тежка. Когато флотът пристигнеше, Артад щеше да бъде наказан. А и какъв щеше да е постът му след повече от десет хиляди години? Дори не знаеше какво се е случило с империята. Предполагаше, че е стабилна, тъй като бе съществувала много пъти повече от този период. Но ако...

Артад вдигна поглед. Знаеше, че корабът-майка пристига, за да го спре. И главният пазител беше на борда му. Арогантността на човечите нямаше граници.

Щеше да е много по-добре, ако съобщението съдържаше по-благоприятно обобщение, отколкото предполагаше сегашната ситуация.

В космоса

Имаха план. Не бе най-добрият, ала Търкот беше служил в спецчастите и знаеше, че не съществува такова нещо като най-добър план, освен да си останеш вкъщи и да се завиеш презглава.

Щяха да стигнат след по-малко от час. Всички други бяха в контролната зала и наблюдаваха преподавателя. Майорът знаеше, че това няма да накара времето да тече по-бързо, и тръгна към хангара, в който бяха вкарали кораба на Дънкан.

Тя лежеше във ваната със затворени очи. Отстрани на устройството светеше зелена лампичка. Това навярно означаваше, че ваната функционира изправно, макар че той не виждаше гърдите ѝ да се повдигат и спускат. Дишането ѝ сигурно бе изключително забавено.

Отиде при втората вана. Лампичката светеше в червено. Лицето на мъжа бе отпуснато, очите му се отличаваха с онази изцъкленост, която майорът много пъти беше виждал — нямаше съмнение, че е мъртъв.

Той вдигна капака и разгледа тялото. Кожата бе безупречна, без белези и други следи. Мъжът изглеждаше двадесет и пет, тридесетгодишен, в отлична физическа форма по времето на смъртта. Дори нямаше мазоли по стъпалата. Сякаш никога не беше излизал от ваната.

Което не бе вярно. Търкот беше виждал такава вана. Дълбоко под планината Синай. Онази, в която бе възродил тялото си Сянката на Аспазия. Очевидно имаше две функции, разбра майорът, като хвърли поглед към ваната на Дънкан. Можеше не само да възражда ново тяло, но и да поддържа човек в криогенен сън — нещо задължително, предположи той, за полетите в далечния космос.

Търкот се огледа. Кабината беше оскъдно мебелирана, по-скоро функционално, отколкото комфортно, почти като съвременна подводница. Той отиде в предната част, където имаше две седалки и контролен пулт. Седна на дясната. Усещането му се стори познато, което го подразни. Какво бе онова нещо в мозъка му? Вече имаше представа кой го е поставил там.

Разгледа пулта. Щом седалката му се струваше позната, можеше да си спомни и други неща. Вниманието му привлече плосък екран, поставен под ъгъл отдясно на пулта. Под него имаше пет бутона с обозначения. Той протегна ръка и натисна единия. Екранът премигна и оживя.

Бързо се изредиха различни образи. Търкот видя Дънкан и съпруга ѝ на борда на кораба-майка — напускаха родния си свят и сина си. Оставиха кораба-майка извън Слънчевата система. Кацнаха на Земята. Заровиха кораба в бъдещия Стоунхендж. Издигнаха първите „камъни“ на това място.

После пак двамата — в сцени от историята на Земята.

На един чуден остров с огромен дворец, навярно Атлантида, реши Търкот. Бяха облечени в местни дрехи и убиха от засада един аирлианец на улицата.

На кораб, отплаващ от островното царство преди да бъде унищожено от кораб-майка.

Отново при зарования космически кораб, за да възродят телата си и да прехвърлят същностите си чрез ка.

В Египет — прокрадваха се в мрака и пак убиваха аирлианец от засада. Сблъсък по Пътищата на Ростау с очакващи, мелези между аирлианци и хора.

Възраждане.

Гърция. В новозавършения Партедон — гледаха и слушаха оратори.

На някакво поле — убиваха някого, навярно очакващ, опитал се да им устрои засада.

Възраждане.

Рим. В Колизея — гледаха гладиатори, които се сражаваха с мечове.

Сцените започнаха да се редуват толкова бързо, че Търкот едва разбираше една десета от онова, което виждаше. На всеки четиридесетина години те се връщаха в Стоунхендж и се прехвърляха в ново тяло. Същата форма на „безсмъртие“ като на Сянката на Аспазия. Значи той го беше излъгал още от самото начало, което вече не изненадваше майора.

Видя двамата в Камелот. Сянката на Аспазия като Мордред. Сянката на Артад като Артур. Дънкан в двореца, облечена в бяла роба. Мъжът с броня, до краля.

Търкот имаше представа какво се крие зад всичко това. Дънкан и нейният партньор тайно се бяха опитвали да манипулират аирлианците и техните слуги.

После видя жестоката битка, бойното поле, осеяно с мъртъвци и умиращи. Окървавени мечове и копия. Партньорът на Дънкан, ранен в гърдите от някой, размахващ Екскалибур. Повредата на неговия ка. Дънкан, теглеща го с носилка до Стоунхендж, без да успее да предаде същността му на възроденото тяло. Майорът погледна за миг ваната с мъртвия мъж.

Когато отново погледна екрана, видя Дънкан в пещерата на кораба-майка в Зона 51, но вътре цареше мрак. Тя я запечатваше с експлозиви. Значи се беше опитала да скрие истината. Но защо? И също толкова бързо си отговори — защото хората още не бяха готови да се противопоставят на аирлианците.

Дънкан в кораба. Наведена над мъж, завързан върху маса. Търкот се сепна, когато позна в мъжа себе си. Тя правеше нещо с главата му. Майорът вдигна ръка и докосна мястото, където скенерът бе показал имплантанта.

Той спря екрана и се обърна към ваната, в която лежеше Дънкан. Куин имаше право — тя не беше такава, за каквата се представяше. Почувства се излъган — въпреки че бяха станали много близки, тя бе продължила да го лъже. Естествено, нима по-рано Търкот щеше да приеме истината? По дяволите, та той все още не знаеше всичко. „Какви са аирлианците? И по-важното, какви сме ние?“

Приближи се до ваната на Дънкан. Погледна бутоните и натисна единия. Отвътре със съскане излезе въздух и капакът бавно се вдигна. Той си погледна часовника. Бяха на двадесет минути от Марс. Артад вече можеше да е пратил съобщението.

Дънкан отвори очи и запремигва. Отрязаната ѝ ръка бе наполовина пораснала, възрозова по краищата и пулсиращо черна там, където вирусът възстановяваше клетките.

— Майк... — Дънкан седна и протегна здравата си ръка.

Търкот отстъпи крачка назад и поклати глава.

— Свършихме с това. Ти ме излъга и ме манипулира.

Тя въздъхна и известно време остана неподвижна. Накрая каза:

— Трябваше.

— Защо?

Дънкан хвърли поглед към другата вана.

— Съжалявам. Дълго бях сама. И имах нужда от помощ. След като откриха кораба-майка и създадоха „Меджик“, разбрах, че повече

няма да мога да го пазя скрит. И че няма да се справя сама.

— С какво да се справиш?

— С айрлианците. С истината. Знаех, че предстои битка, тази, която водихме с теб.

— И каква е истината? — попита Търкот.

Дънкан поклати глава.

— Скрих я от самата себе си.

— Какво?

Тя излезе от ваната, без негова помощ, като се хвана с едната си ръка.

— Тези вани — взехме ги от айрлианците, когато ги победихме на родната ми планета. Те могат да изграждат ново тяло. Прехвърлят спомените и самоличността — същността на човека, чрез ка. Също могат да се използват за криогенен сън. Но можеш и да ги програмираш. След като той... — Дънкан отново погледна другата вана. — Казваше се Гуалкмай, моят съпруг. Погребах го край Стоунхендж и това е тялото му, което не може да се прероди. Тогава разбрах, че всичко лежи върху моите рамене. Знаех и къде е родината ми. И че очакващите и водачите са по петите ми. Сянката на Аспазия на няколко пъти се опита да ме залови. Затова блокирах паметта си, като използвах ваната. Изолирах някои моменти. Миналото си. Родния си свят. Спомените ми за Гуалкмай. За сина ми.

Търкот изведнъж осъзна каква мъка трябва да е изпитвала. Разбираше необходимостта от блокирането на информацията, за да не я издаде, но тя също бе изолирала спомените, които ѝ бяха причинявали емоционална болка.

— Искам да знам... — започна той, но го прекъсна появилият се на прага Яков.

— Ще стигнем след по-малко от десет минути. Трябва да си облечеш скафандъра. — Руснакът настойчиво се взираше в Дънкан.

— Какво ще правиш? — попита тя.

— Имаме нужда от твоята помощ.

— Естествено.

Търкот пристъпи към нея.

— Не „естествено“. Ето плана ни. Веднъж завинаги да освободим планетата си от влиянието на айрлианците. Аз убих кълбото на Рояка и те освободих. Ако успеем да унищожим

предавателя и да убием Артад, ще сме победили. В тази война вече загинаха много хора. Трябва да я прекратим. Не знам какви са тайните ти цели и не ме интересува. Ще направиш ли каквото ти кажа?

Дънкан кимна.

— Моята... нашата цел беше същата.

— Добре. Планът ни е следният.

НАСТОЯЩЕТО

20.

Военномедицинският център „Триплър“, Оаху, Хавай

Кели Рейнолдс отвори очи и веднага ги затвори — ярката слънчева светлина, нахлуваща през прозорците на стаята ѝ, беше непоносима. Чу, че някой пуска щорите, и отново се опита да вдигне клепачи.

— Не бързай — прошепна женски глас. Кели отвори уста да каже нещо, ала от гърлото ѝ се изтръгна само дрезгав хрип.

Някой пхна в устата ѝ лъжица счукан лед и Кели го остави да се стопи. Водата приятно се плъзна по гърлото ѝ. Вече виждаше. Над нея се надвесваше медицинска сестра и ѝ поднасяше втора лъжица лед. Кели леко кимна и сестрата я пхна в устата ѝ. Рейнолдс се наслади на студеното усещане. После отново се опита да проговори.

— Майк?

— Кой?

— Майк Търкот. Трябва да говоря с него.

— Онзи човек от новините ли имаш предвид? Онзи на борда на космическия кораб, който лети към Марс ли?

Кели немощно кимна.

— Трябва да говоря с него. Знам истината. Той също трябва да я научи.

— Каква истина? — попита Къмингс.

— Кой сме ние.

Марс

Ракетите бяха подредени по ръба на трюма с носовете напред. Кинкейд беше направил изчисленията, стоеше до Яков в контролната зала и внасяше някои промени в курса.

Търкот и половината десантници от Космическото командване бяха на борда на кораба на Дънкан, който все още се намираше в трюма. Бяха облечени в скафандри и оръжията им бяха готови. Оръжейникът набързо бе закърпил скафандъра на Търкот, колкото да го херметизира. Бяха свалили двете вани, за да направят място. Дънкан седеше на контролния пулт и въвеждаше курса.

— Готови за спиране — съобщи Яков по тактическия канал.

Дънкан се изправи.

— Какво правиш? — попита Търкот.

— Тук вече нямаш нужда от мен — отвърна тя. — Програмирах кораба — между другото, казва се „Финбар“, по името на един от водачите на въстанието срещу аирлианците на родната ми планета — да направи каквото искаш. Повече съм свикнала с кораба-майка.

— Планът не е такъв — възрази Търкот, когато Дънкан се запъти към изхода.

— Довери ми се. — Тя спря и го погледна. — Това е краят. Съжалявам, че постъпих така с теб, но се налагаше. Надявам се, че някой ден ще го разбереш. — Дънкан протегна ръка и докосна черния му шлем, сякаш пръстите ѝ можеха да минат през него и да помилват лицето му. — Успех.

И слезе от кораба. Люкът се затвори и се херметизира.

— Нокътят е на екрана — съобщи Яков и гласът му сепна Търкот. — Бързо се приближава към нас.

— Действай — нареди майорът.

Дънкан влезе в главния коридор и затвори вратата. В същия момент се отвори външният люк на трюма. Корабът се издигна и излетя навън.

В контролната зала Яков проследи излитането му и натисна няколко бутона. Корабът-майка рязко намали скоростта и спря. Ракетите, които вече не бяха прикрепени към стойките си, по инерция продължиха напред, напуснаха трюма и се разгърнаха така, както бе предвидил Кинкейд.

Артад наблюдаваше тактическия дисплей в нокътя. Корабът-майка беше спрял и от него се бяха отделили десет обекта. Бе го напуснал и друг съд, който се спускаше към планетата.

Извънземният бързо даде заповеди на екипажа.

Когато люкът се затвори и налягането се възстанови, Дънкан отново влезе в трюма. Изтича при празната вана, натисна бутоните ѝ и пъхна своя ка в слота. Капакът се вдигна, Дънкан легна вътре и сложи на главата си тънка метална лента. Дясната ѝ ръка се беше възстановила до китката. Капакът се спусна и микровлакната на металната лента проникнаха в мозъка ѝ.

Машината се зареди и отстрани блокирането на паметта ѝ.

Всичко това отне двадесет секунди. Ваната се изключи, капакът се отвори и Дънкан излезе. Известно време остана неподвижна в трюма, докато поеме бремето на цялата истина. Истината не я изненада. Всичко бе съвсем логично.

Това беше краят, краят на една хилядолетна мисия. Мисия, за която преди повече от хиляда години съпругът ѝ бе дал живота си. Дънкан отиде при неговата вана, наведе се и целуна прозрачния капак. Радваше се, че е погребала истинското му тяло на Земята.

После напусна трюма и тръгна към контролната зала.

— Скафандрите на всички херметизирани ли са? — попита Търкот.

Докато се взираше в дисплея, получи положителни отговори от другите десантници. Бързо се спускаха към Монс Олимпус. Гравитационното притегляне на планетата подпомагаше двигателите на „Финбар“.

— Отворете люка — нареди майорът.

Аирлианците в контролния център на предавателя бяха прихванали приближаващия се космически кораб. Командирът на оцелелите натискаше шестоъгълните бутони пред себе си и увеличаваше подаването на енергия към предавателя.

Търкот видя усилващото се сияние в центъра на предавателя и извика:

— Напред!

Движеха се прекалено бързо, ала нямаше време за губене.

Вместо съобщение предавателят изстреля към „Финбар“ широк енергиен импулс.

По време на службата си в спецчастите майорът бе скачал неколкостотин пъти с парашут. От почти всички летателни машини на въоръжение в армията — от хеликоптерите „Блекхок“ до грамадните товарни самолети С-5. Но скокът от отворения люк на „Финбар“, докато корабът се спускаше към Марс, беше ново преживяване. Той бе последният от групата и когато скочи, включи реактивните дюзи на двата си крака, като се насочи под ъгъл към планетата.

Изстреляният от предавателя енергиен импулс улучи един от десантниците, разкъса скафандъра му и изпари тялото вътре. Мъжът дори нямаше време да извика.

После лъчът стигна до космическия кораб, отклони го от курса му и празният корпус се запряма към планетата.

Артад видя на дисплея си улучването на космическия кораб и насочи вниманието си към приближаващите се бойни глави. Жалък опит на хората да го атакуват, но въпреки това трябваше незабавно да се справи с него. Ракетите се движеха по установена траектория, очевидно без възможност за маневриране.

От носа на нокътя се стрелна златен лъч и една по една взриви ракетите.

Повреденият празен „Финбар“ се носеше към Марс. Падна в края на Монс Олимпус на около два километра от предавателя и вдигна голям облак червен прах. Корабът отскочи, преобърна се и се

плъзна по склона, издълбавайки триметрова бразда в меката почва, докато спря на километър от върха.

Търкот изруга и се опита да коригира курса си. Движеше се прекалено бързо. Опита се да намали скоростта с помощта на ракетите с твърдо гориво, прикрепени към краката му. На екрана пред очите му се появиха цифри, показващи височината — променяха се с тревожна бързина. Скоростта му намаляваше, но дали щеше да е достатъчно?

— Там има спасителна капсула — посочи наляво Дънкан. По нейна команда с плъзгане се отвори една врата.

Яков, Лийхи, Куин и Кинкейд няколко секунди я зяпаха неразбиращо. На екрана се виждаха бойните глави, избухващи преди да стигнат до нокътя.

— Какво... — започна руснакът, ала Дънкан го побутна по рамото.

— Вървете! По-добре да се спуснете на повърхността и да се опитате да направите нещо, отколкото да останете тук, където нямате абсолютно никакъв шанс.

Яков втрещено я изгледа, после кимна.

— Да вървим.

Докато те тичешком напускаха залата, Дънкан седна на командната седалка.

Първият десантник, скочил от космическия кораб, се блъсна в предавателя, проби един панел и с толкова висока скорост се заби в земята, че потъна почти на метър и половина. От дупката изригна кръв и кислород.

Вторият и третият се справиха малко по-добре и виковете им преди сблъсъка отекнаха в шлемовете на онези, които идваха след тях. Търкот разбра, че няма да успее да намали скоростта достатъчно бързо и че ще го сполети същата участ.

Четвъртият се разби на повърхността.

Търкот използва една странична реактивна дюза, за да промени траекторията си.

Петият, капитан Манинг, се блъсна в преподавателя, проби го и умря.

Майорът се удари под ъгъл в една от трите кули и сблъсъкът силно го разтърси. Той се плъзна по заоблената ѝ външна повърхност с висока скорост и със свободната си ръка заби върха на Екскалибур в метала. Мечът едва не се изтръгна от дланта му. Единствено вградените в ръката му енергийни усилватели му позволиха да задържи ръкохватката.

Умря шестият десантник.

Дюзите на Търкот продължаваха да бълват реактивни струи, докато майорът се носеше надолу и оставяше бразда със забития Екскалибур в стената на кулата.

Военномедицинският център „Триплър“, Оаху, Хавай

Свързочникът от Форт Шафтър се чудеше какво прави тук. Това не изненада Кели Рейнолдс. Тя бе помолила Тери Къмингс да подържи пред нея огледало, за да се види, и знаеше, че изглежда ужасно. Дори само дишането ѝ струваше големи усилия.

— Доближете микрофона — прошепна Рейнолдс. Повече не можеше да напрегне гласните си струни.

Свързочникът се подчини.

— Сигурни ли сте, че ще ме чуят? — попита тя.

— Предавателят е настроен на стражевата честота, която се предава през тяхната база край Форт Браг — отвърна мъжът. — Трябва обаче да имате предвид времевата разлика.

— Моля?

— Радиовълните стигат от Земята до Марс за повече от две и половина минути. Така че ще минат пет минути преди да разберем дали някой ви чува.

Рейнолдс немощно кимна.

— Включете микрофона.

Свързочникът завъртя ключа.

— Майк. Майк Търкот. Тук е Кели Рейнолдс. Отговори дали ме чуваш. Вече знам истината. Знам всичко. Знам кои сме. Кои са хората. Тя отпусна глава на възглавницата и зачака.

В космоса

Дънкан натисна един от шестоъгълните бутони и спасителната капсула излетя от кораба-майка към планетата.

Тя погледна напред. Нокътят бързо се приближаваше. Знаеше, че полетата и оръжията на кораба-майка са изключени, което я правеше незащитна. Знаеше също, че Артад идва, за да си върне кораба-майка, а не да го унищожи.

Което напълно я устройваше.

При падането си в подножието на кулата Търкот остана без въздух и бе благодарен за това, като имаше предвид съдбата на другите седем десантници. Екскалибур беше оставил осемсантиметрова бразда по цялата дължина на пилона, но това бе намалило скоростта на майора достатъчно, за да се спаси.

Той вдигна МК-98, прибра меча в ножницата и се пресегна към голямата раница на гърба си, за да се увери, че тактическата ядрена бойна глава, която бяха демонтирали от „Томахок“, все още е на място. По време на службата си в спецчастите за кратко го бяха прехвърлили в групата САВ — стратегически атомни взривове. Беше ръководил демонтирането на седем от десетте бойни глави и тяхната подготовка.

За нещастие, щом се извадеше от тялото на ракетата, нямаше начин да програмират заряда за детониране при удар. Можеше да се активира само ръчно. Когато дишането му се поуспокои, Търкот се огледа. Кулата се намираше на петдесетина метра от горния край на ямата с предавателя. Не забеляза следи от аирлианците.

Тръгна към мрежата.

Дънкан чу изкънтяването на допрелия се до борда на кораба-майка нокът. Издълженият му корпус се прикрепил точно там, откъдето

се бе отделил. Тя натисна контролния панел и в кораба отекна звукът от затварянето на скобите, които придържаха нокътя. После заключи люковете с парола, за да не позволи на по-малкия съд да избяга.

След като въведе още няколко команди, се обърна и зачака с лице към входа.

Достатъчно ли се беше приближил? Търкот знаеше приблизителния радиус на действие на бомбата — поне на Земята. Не бе сигурен, че на Марс ще е по-различен. В САВ този въпрос беше обект на спорове, тъй като половината от групата бяха сапъори, а останалите — снайперисти, които трябваше да държат бомбата под „позитивен контрол на огневата мощ“ до взривяването ѝ. Никой не си падаше по „наглеждането“ на ядрено оръжие. Всички от групата бяха единодушни, че въпреки уверенията на специалистите за радиуса на взрива снайперистите са обречени. Бяха на мнение, че закъснителят, който се твърдеше, че бил вграден в бомбата, за да имат време да избягат, изобщо не съществува.

Когато бе измислил този план, Търкот беше приел същата участ.

Освен това бе решил, че зеленият светец компонент в центъра на предавателя е сърцето на устройството. Трябваше да го унищожи, за да се погрижи аирлианците да не могат да възстановят системата.

Затова щеше да постави бомбата точно под центъра.

Когато наближи повърхността на Марс, спасителната капсула автоматично намали скоростта. Въпреки това се блъсна с висока скорост и се търкаля повече от километър и половина преди да спре. Пътниците бяха пристегнати с колани на огромните седалки, но търкалянето ги зашемети.

Всички в кабината бяха натъртени и повръщаха. Когато капсулата най-после спря, четиримата се спогледаха. Лийхи, най-новият член на екипа на Зона 51, първа наруши мълчанието.

— Какво ще правим сега?

Яков откопча коланите си, избърса предницата на ризата си и сви рамене.

— Ще чакаме. Нищо друго не можем да направим.

— Кого ще чакаме? — попита Лийхи. — Защо?

— Основателни въпроси — призна руснакът. — Най-вероятно ще чакаме смъртта.

— Майк.

Чул гласа на Дънкан, Търкот спря до преподавателя.

— Да?

— Нокътят е тук. Заключих го за кораба-майка, за да не може да избяга. Виждам ги на дисплея да влизат през херметичния шлюз. Артад е с тях.

— Сигурна ли си? — Беше се надявал, че Артад ще се опита да си върне кораба-майка, преди да прати съобщение. Така щяха да постъпят повечето военачалници — да подобрят положението си, преди да докладват на командирите си.

— Да. Познавам го.

— Ще го изведеш ли в орбита и после в космоса?

— Не.

Търкот се намръщи. Според плана Дънкан трябваше да отдалечи Артад от Марс, докато десантната група — от която сега бе останал само той — унищожи преподавателя. Майорът видя няколко големи верижни машини наядсно при група панелни пострройки — там навярно живееха аирлианците, които бяха довършили строежа. Там трябваше да е и контролният пулт на преподавателя.

— Какво ще правиш? — Търкот погледна дисплея, който показваше какво става над него. Не виждаше кораба-майка на фона на тъмното небе, макар да знаеше, че се приближава.

— Къде си? — вместо отговор попита Дънкан.

— До преподавателя.

— Отдалечи се. Бързо.

— Защо? Трябва да...

— Действай.

И тогава той разбра какво се готви да направи Дънкан. И преглътна възраженията си, защото щом проумя плана й, разбра, че това е най-добрият курс на действие. Рязко се завъртя, включи дюзите, наведе се напред и бързо се отдалечи.

— Майк?

— Да?

— Другите са на повърхността. В спасителна капсула. На около пет километра от предавателя. — Тя му продиктува координатите.

— Ясно. Но...

— „Финбар“ беше свален от нокътя на Артад. Повреден е, но мисля, че ще може да лети. — Дънкан бързо му даде още инструкции, докато той продължаваше да се отдалечава от предавателя.

Тя свърши и последва кратко мълчание.

— Лиза?

— Да? — Гласът ѝ прозвуча разсеяно.

— Съжалявам, че трябваше да стане така.

— За добро е.

— Знам.

— Не биваше да ти причинявам това. Но след всички тези години бях ужасно самотна. И имах нужда от помощ.

Търкот се спускаше от Монс Олимпус, макар склонът да беше толкова полегат, че почти не се забелязваше.

— Няма нищо.

— Сега трябва да свършвам. Пробиват вратата на контролната зала.

Търкот спря и погледна нагоре.

— Каква е истината зад всичко това, Лиза?

— Кели Рейнолдс предава от Хавай — отвърна Дънкан. — Тя знае. Ще ти каже. Тогава ще трябва да решиш какво да правиш с тази истина. Успех. — Разнесе се експлозия и връзката прекъсна.

Един шрапнел от пробитата врата улучи Лиза Дънкан в рамото, излезе от другата страна, проби седалката и накрая се заби в стената зад нея. След всички преживени наскоро страдания тя почти не усети болката.

През дупката влезе двуметров аирлианец и спря, когато я видя да седи на командния пулт. Дънкан знаеше, че търси в паметта си, и забеляза как се промени лицето му, когато я позна.

Тя се усмихна и натисна един червен шестоъгълен бутон на страничната облегалка. Всички залитнаха, когато корабът-майка рязко увеличи скоростта.

Артад се втурна напред и без да обръща внимание на Дънкан, прокара шестопръстите си ръце по пулта.

Напрасно.

Лиза Дънкан затвори очи и си помисли за мъжа си и сина си. За родната си планета. За своя народ.

Търкот видя кораба-майка — черен силует, който се носеше по небето. Спускаше се право надолу и се движеше толкова бързо, че едва го различаваше, когато се заби в предавателя.

Ударната вълна от сблъсъка го настигна — червен прах, камъни и марсиански въздух. Търкот бе повдигнат от земята и гребенът на вълната го „носи“ повече от два километра преди безцеремонно да го захвърли на повърхността.

Той се изправи и погледна нагоре. На мястото, където корабът-майка се беше забил в предавателя, зееше само огромна дупка.

НАСТОЯЩЕТО

21.

Военномедицинският център „Триплър“, Оаху, Хавай

— Майк? Чуваш ли ме? Чува ли ме някой?

— Сигурно не — отвърна свързочникът. — Ако чуваха, вече щяха да ви отговорят. — И посегна да изключи микрофона.

— Не го докосвайте! — изхриптя Рейнолдс.

— Госпожо... — започна свързочникът, но медицинската сестра се пресегна над пациентката си, стисна ухото на младежа и леко го завъртя.

— Послушайте госпожата — каза Къмингс.

Военният внимателно отстрани пръстите ѝ от ухото си, изправи се и излезе от стаята. Радиостанцията остана в нея.

— Майк Търкот? — прошепна Кели Рейнолдс. — Чуваш ли ме?

Марс

Търкот стоеше на ръба на кратера, където се бе намирал предавателят. Корабът-майка беше издълбал двадесет пъти по-голяма яма от онази, която бяха изкопали роботите. Виждаше останките на дъното и повечето от тях, изглежда, бяха части от кораба. Нямаше и следа от предавателя, кулите и всъдеходите на аирлианците. Всичко бе унищожено.

Бяха спечелили окончателна победа.

Трудно му беше да повярва след всичко, което се бе случило през няколкото месеца от пристигането му в Зона 51. Сянката на Аспазия. Рояка. Всички бяха мъртви. Бяха унищожени и двата кораба-майки.

Човечеството беше свободно.

Търкот провери равнището на кислорода. Оставаше му въздух за два часа. Щеше да издържи още два часа. Запъти се към мястото, което

му беше дала Дънкан за „Финбар“.

Яков бръкна в джоба си, извади шишето, развъртя капачката и го предложи на другите. Куин и Кинкейд поклатиха глави, но Лийхи го взе и отпи голяма глътка.

— О, жена по мой вкус — след като взе бутилката от нея и също отпи, каза Яков.

— Планът не беше много добър — отбеляза тя.

Руснакът се подсмихна.

— Трябваше да видиш някои планове, които осъществихме през последните месеци във войната срещу тези извънземни.

— Колко въздух ни остава? — прекъсна го Куин.

Яков погледна малкия дисплей.

— Нямам представа. Не ми е известна аирлианската дума за кислород, така че не знам кой от тези индикатори да гледам. Обаче... — той посочи пулта с показалец — ми се струва, че този показва съвсем ниско равнище и като имам предвид късмета ни, предполагам, че е той.

Докато обикаляше Монс Олимпус, Търкот видя дълбока около два метра бразда в пръстта, която пресичаше пътя му странично, вдигна поглед и забеляза мястото на сблъсъка на петстотин метра нагоре, близо до върха на вулкана. Обърна се надясно и най-после забеляза космическия кораб на Дънкан на километър надолу по склона.

Затича се натам с големи скокове, последният от които го отнесе върху „Финбар“. Бързо разгледа кораба. Целият беше очукан и издраскан, но най-сериозно бе повредена облицовката на десния борд, която беше пробита от изстрела на нокътя.

Отиде отзад и отвори един отсек, както го бе инструктирала Дънкан. Вътре имаше голям цилиндър с маркуч. Извади го, върна се при дупката и го включи. От маркуча бликна червена струя и започна да запълва отвора. Веществото моментално се втвърдяваше. Търкот изпразни целия цилиндър и след няколко минути дупката беше запушена.

Майорът отвори люка и влезе в кораба. Контролният пулт все още светеше, което означаваше, че има енергия. Търкот продължи да изпълнява сбитите указания на Дънкан. Преди да отнеме живота си наред с този на аирлианците, тя му бе дала възможност да спаси своя и този на другите. Както и да беше постъпила с него, Търкот знаеше, че вече са квит.

Светна зелена лампичка — онази, за която Дънкан му бе казала да внимава. Той отвори скафандъра си и предпазливо си пое дъх. Въздухът беше нормален. Седна на пилотската седалка и протегна ръце към пулта.

Корабът се издигна.

Всички в спасителната капсула се сепнаха от разнеслия се силен екот. Яков се изправи.

— Крайно време беше.

— Какво е това, по дяволите? — попита Лийхи.

— Струва ми се, че е майор Търкот.

— Но... — Тя се обърка, също като Кинкейд и Куин.

Руснакът сви рамене.

— Кой друг може да е? — После отиде при малкия илюминатор на люка и надникна навън. — Корабът е тук. Люкът е отворен. Предлагам да си поемем дъх и да се втурнем към него.

— Да не си полудял? — попита Куин.

— Тук ли искаш да останеш?

— Откъде знаеш, че е Търкот? — попита майорът.

— Ако беше враг, нямаше... как да се изразя?... Нямаше да почукат на вратата. Щяха да ни взривят. Мисля, че госпожа Дънкан е имала още нещо наум, когато ни качи на тази капсула и ни изстреля. — Яков погледна другите трима. — Тук няма херметичен шлюз. Щом отворя люка, въздухът ще излезе. И трябва да тръгнем всички заедно.

Лийхи кимна.

— Ти само брой.

Кинкейд се приближи към тях.

— Добре.

Куин клатеше глава, но Яков не му обърна внимание.

— Три. Две. Дълбоко си поемете дъх. Едно.

И натисна лоста и отвори люка.

Търкот видя четиримата да прекосяват малкото разстояние между двата кораба. Чу изтропването на външния люк на шлюза и изчака, докато датчикът на пулта покаже, че налягането се е възстановило.

После лампичката на високочестотната радиостанция, монтирана от хората от Космическото командване, започна да мига. Знаеше кой е. И макар че копнееше да узнае какво е научила Кели, докато е била в контакт с пазителя, не искаше да го чуе сам. Изпитваше някакво странно предчувствие.

Налягането се изравни и Търкот натисна бутона, за да отвори вътрешния люк на херметичния шлюз, после се изправи и се обърна натам. В кораба влязоха Яков, Кинкейд, Куин и Лийхи.

— Приятелю! — Яков широко разпери ръце и го прегърна, вдигна го от пода и го завъртя около себе си. — Чухме и усетихме силна експлозия. — Той остави Търкот на пода и втренчено го погледна. — Тъй като си тук, предполагам, че не е била ядрена.

— Лиза Дънкан блъсна кораба-майка в предавателя.

Яков тежко въздъхна.

— В края на краищата ти се оказа прав за нея. Постъпката ѝ е била изключително смела. — Той извади шишето си и му го подаде.

Търкот го взе и отпи голяма глътка.

— Ами Артад? — попита руснакът.

— Качи се на кораба-майка точно преди Дънкан да го разбие. Тя заключи нокътя и взе Артад със себе си.

— Аха — кимна Яков. — Значи това е краят.

Търкот знаеше, че това не е въпрос. Яков от десетилетия беше воювал срещу извънземните и техните слуги. Руснакът се отпусна на една от седалките. Майорът поздрави другите оцелели от Зона 51 — само толкова бяха останали — и седна на пилотското място до Яков. Зелената лампичка мамещо мигаше.

Яков също я видя.

— Съобщение ли?

— Кели Рейнолдс.

Руснакът повдигна гъстите си вежди.

— Може ли да говори?

— Тя знае истината. Как е започнало всичко това.

Търкот зачака. Яков пръв кимна.

— Трябва да я чуем.

— Защо?

— За да решим какво да правим — простичко отвърна Яков.

Търкот погледна към другите. Лийхи изглеждаше малко смутена. Куин и Кинкейд отвърнаха на погледа му и Търкот разбра, че го оставят той да реши вместо тях.

Майорът вдигна микрофона.

— Кели. Аз съм, Майк Търкот.

Военномедицинският център „Триплър“, Оаху, Хавай

Кели Рейнолдс тъкмо се канеше за тридесети път да повика Търкот, когато от високоговорителя се разнесе неговият глас.

Тя погледна Къмингс.

— Мисля, че е най-добре да излезеш.

Медицинската сестра се наведе, подпъхна възглавниците под Рейнолдс, напълни чашата ѝ с вода и я остави сама.

— Майк. Тук е Кели. Думите ми стигат до теб за две и половина минути, после минават още толкова, докато чуя твоите. Ще почакам. Отговори ми дали ти и другите при теб искате да чуете това, което имам да ви кажа. Защото, ако започна да говоря, няма да спра.

Рейнолдс млъкна и си погледна часовника. Секундарникът бавно пое обиколките си.

Марс

Докато чакаше отговор, Търкот издигна космическия кораб и прелетя над Монс Олимпус, за да се увери за сетен път, че след самоубийствения подвиг на Дънкан не е оцеляло нищо.

Дупката в склона на планината, където се бе намирал предавателят, беше огромна.

Той се обърна към Яков.

— А сега? У дома?

— У дома — съгласи се руснакът.

Търкот насочи носа на кораба към космоса, а Кинкейд почна да изчислява курса към Земята.

Когато чу съобщението на Рейнолдс, майорът незабавно отговори:

— Готови сме. Разказвай.

Гласът на Кели се разнесе отново, когато вече бяха излезли от орбита около Марс и се насочваха към Слънцето. Думите от малкия високоговорител звучаха металически и далечни.

— Всичко е логично, като се замислиш за онова, което научихме в последно време — започна тя. — Вече знаеш, че Лиза Дънкан идва от друга планета. И че е човек.

Търкот погледна Яков. Рейнолдс използваше сегашно време, защото не знаеше какво се е случило.

— Което ни навежда на въпроса как е възможно на два свята да са се развили хора.

Търкот се напрегна, предусетил какво предстои. Разбираше, че Кели е права, че през цялото време всичко е било пред очите им.

— Когато се свързах с пазителя под Великденския остров, открих следи от миналото. Отпреди Атлантида. От времето, когато айрлианците за пръв път дошли на Земята.

— Майк, те са ни довели със себе си. И са ни заселили тук.

Търкот се отпусна назад. Нямаше време да усети цялото въздействие на тези две последни изречения, тъй като Кели продължи:

— Също както Дънкан и нейният народ били заселени на тяхната планета. Не сме били оставени на Земята, за да я колонизираме, макар че всъщност се получило точно така. Ние сме генетични братовчеди на айрлианците, което обяснява защо и двата вида дишаме кислород, храним се приблизително по еднакъв начин и общо взето си приличаме. Защото те са ни създали. И са заложили в нас специфични видови ограничения. Ние сме смъртни с по-малка продължителност на живота, докато те живеят стотици пъти по-дълго. Създали са ни смъртни, като са блокирали развитието на теломери в клетките ни, поради което стареем и умираме. А и не можем съзнателно да използваме целия капацитет на ума си. Айрлианците са ограничили

взаимодействието на двете ни полукълба и използването на всяко едно от тях.

— Както знаеш, Граалът е ключът за отстраняването на тези ограничения — продължи тя. — Достъпът до едната му страна не само позволява на теломерите ни да се възраждат, но заразява кръвта ни с вирус, който може да развива клетки и да лекува болести и рани. Другата страна, до която Дънкан нямаше достъп, позволява на човешкия ум да използва всичките си възможности... Защо ли? Сигурно сега си задаваш този въпрос, както си го зададох аз.

— Защото ние сме експеримент. Пушечно месо. За аирлианците във войната им срещу Рояка. Аирлианците ни създали за войници и после ни разселили по планетите в периферията на империята си. На всеки свят поставили гарнизон — на Земята командван от Аспазия, — поддържащ реда и контролиращ Граала. Ако се беше наложило да воюваме, щяха да ни дадат достъп до Граала и да ни пратят да се бием за тях и тяхната империя... Доколкото успях да установя, ние сме сравнително нов експеримент на аирлианците. Те разселили хора на дванайсетина свята в отдалечена част на своята империя. Сред тях бил светът на Дънкан. И нашият. Но не се получило точно така, както го планирали. Аспазия се страхувал да участва във войната, която не се водела близо до Земята, прекъснал връзките с империята и започнал да управлява от Атлантида като бог. С човешки жреци. А после пристигнал Артад с кортадите, които били полицията на аирлианците. Имали заповед да върнат планетата в границите на империята. Само че се случило нещо друго, което не била предвидила нито една от двете страни — пристигането на Лиза Дънкан и нейния съпруг.

Тя замълча за момент.

— Техният свят бил като нашия, васален на аирлианците. Първата заселена планета. Те въстанали и след кървава война успели да победят имперския гарнизон. Но унищожили собствения си свят. Пратили един пленен кораб-майка с хора като Дънкан и мъжа ѝ да търсят другите заселнически светове и да им помагат да отхвърлят робството на аирлианците. Когато дошъл Артад и повел гражданска война, Дънкан и нейният съпруг манипулирали и двете страни. Спечелили ни време. За да се развием достатъчно и да победим аирлианците.

Последва кратко мълчание.

— В общи линии е това — каза накрая Рейнолдс. — Победихме ли?

Търкот протегна ръка, вдигна микрофона и натисна бутона за предаване.

— Победихме, Кели. Скоро ще сме си у дома.

В космическия кораб се възцари тишина, всички осмисляха разказа на Кели Рейнолдс. И бяха толкова дълбоко потънали в себе си, че се сепнаха, когато от високоговорителя се разнесе гласът ѝ:

— Къде е домът ни, Майк?

Той отговори, без да се замисля:

— Зона петдесет и едно.

НАСТОЯЩЕТО ЕПИЛОГ

Зона 51, Невада

„Финбар“ се спусна към единадесет километровата писта край езерото Грум и Търкот го приземи пред огромната врата на Първи хангар. Тя беше разбита от силите, които бяха отвлекли Дънкан. На Търкот му се струваше, че оттогава са изтекли години, макар че се бе случило едва преди няколко дни.

Щом корабът спря, той отвори люка и слезе, последван от Яков, Куин, Кинкейд и Лийхи.

Оцелелите застанаха на пистата — мънички фигурки на фона на планината, в която беше построен хангарът. Майк Търкот, руснакът Яков, майор Куин, Лари Кинкейд и професор Лийхи. Проверката на живите. В мислите на Търкот отекнаха други имена. Питър Нейбингър. Че Лу. Лиза Дънкан. Всички бяха дали живота си. И милионите, които бяха загинали в битката срещу извънземните.

Усети, че другите го гледат и чакат, и се обърна към тях.

— Не разполагаме с кораб-майка, затова не можем да помагаме на други светове. Не разполагаме с Граала и главния пазител. Те бяха унищожени на Марс, когато Лиза Дънкан разруши извънземния предавател.

За миг замълча, после продължи:

— Но се освободихме от извънземните. Това беше нейната цел. И нашата. И трябва да остане наша цел. Известно ни е, че на Земята все още има скрити аирлиански артефакти. Някои са открити от правителствата на различни държави и се пазят в тайна, други още не са намерени. И със сигурност знаем, че сред звездите има живот. Аирлианците. Роякът. Които не ни желаят доброто. И несъмнено има други разумни същества. — Той замълча за миг и се опита да изрази мислите, вълнували го през последната година, откакто беше дошъл в

Зона 51 и бе научил, че човек не е сам във вселената, че светът е под властта на извънземни още отпреди началото на писаната история.

— Защо не разкрием истината на света? — както винаги по същество попита Яков.

— А той ще я понесе ли? — на свой ред попита Търкот. — Ако вчера ми беше задал този въпрос, щях да ти отговоря, че истината трябва да се разкрие. Но това беше преди да узная тази истина. Сега... — Той поклати глава. — Каква полза има? Светът знае, че съществуват извънземни. Че ни заплашват. Ако кажем на хората, че сме „създадени“, за да служим като войници във войната на аирлианците срещу Рояка, само ще погубим вярата им. А и как да им кажем, че сме ги лишили от възможността да станат безсмъртни, като сме унищожили Граала.

— Народът на Дънкан се е развил достатъчно, за да победи аирлианците на своя роден свят без помощта на Граала. Ние направихме същото тук. И победихме Рояка. Кой знае какво ни очаква в бъдеще, ако се поддадем на извънземното влияние? — Търкот погледна Лийхи. — Тесла сам е изобретил оръжието си. Нашето бъдеще е в собствените ни ръце. Създаването на Зона петдесет и едно е било разумно. И всичко е било наред преди „Меджик“ да бъде „обладан“ от темилтепекския пазител. Предлагам да възстановим първоначалната Зона петдесет и едно. И да включим в целите й целите на наблюдателите.

Търкот протегна ръка с дланта нагоре.

— С мен ли сте? — Другите го последваха и поставиха длани върху неговата. — Знаем, че извънземните са били тук — каза той. — Знаем, че са променили човешката история. Тяхното присъствие и техника в миналото многократно са заплашвали да погубят човешката раса и същото ще се отнася за бъдещето, ако не го предотвратим. Трябва да пазим истината и планетата. Ще наблюдаваме оттук. От Зона петдесет и едно. И ще се намесваме, когато се налага.

Издание:

ИК „Бард“, 2003

ISBN: 954-585-457-X

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.